

มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย
ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ
และผู้ประกอบกิจการภาคเอกชน

สุรพันธ์ สารพันธ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ปริธี พนมยงค์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2564

**Tax Measures for Sports Promotion and Development in Thailand,
Studing the Case of Professional Athletes, Professional Athlete
Personnel, and Private Entrepreneurs**

Suraphan Saraphant

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Laws

Department of Law

Pridi Banomyong Faculty of Law, Dhurakij Pundit University

2021

หัวข้อวิทยานิพนธ์	มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการ ภาคเอกชน
ชื่อผู้วิจัย	สุรพันธ์ สาระพันธ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.อภิญา เลื่อนฉวี
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย กรณีนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน ศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในต่างประเทศ และประเทศไทย ศึกษาและวิเคราะห์มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน รวมไปถึงศึกษาแนวทางการแก้ไขที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาที่เกิดจากมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน ได้อย่างยั่งยืน

จากการศึกษา พบว่า นับตั้งแต่มีการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน พบว่า ยังเกิดปัญหาในการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย กล่าวคือ ประการแรก คือ ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย ในส่วนของ การใช้มาตรการทางภาษีที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรทางกีฬาอาชีพ และประการที่สอง คือ มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย ซึ่งไม่มีการใช้มาตรการทางภาษีในการลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีนำเข้าเครื่องจักรที่ช่วยพัฒนาวงการกีฬา อีกทั้งประการสุดท้าย คือ มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย ที่ประเทศไทยไม่ได้มีมาตรการทางภาษีที่จะช่วยให้บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลหันมาบริจาคเงินให้การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการกีฬาจังหวัดสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด สมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” นั้นเอง

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติทางกฎหมาย โดยในส่วนของ การใช้มาตรการทางภาษีที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาอาชีพ และบุคลากรทางกีฬาอาชีพ ให้มีการ ยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาใน 2 ปีแรกของการประกอบอาชีพนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬา อาชีพ และมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬา ภาคเอกชนนั้น ให้ยกเว้นภาษีนำเข้าเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่เกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์การ ก่อสร้าง ขยายตัว ตกแต่งสนาม ตลอดจนอุปกรณ์เสริมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ตลอดจน การหักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล สำหรับการบริจาค ให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย โดยนำแนวคิดและทฤษฎีทางกฎหมาย ตลอดจนนำข้อกฎหมายของ ต่างประเทศมาปรับใช้กับกฎหมายของประเทศไทย เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่าง ยั่งยืนสืบต่อไป

Thesis Title	Tax Measures for Sports Promotion and Development in Thailand, Studying the Case of Professional Athletes, Professional Athlete Personnel, and Private Entrepreneurs
Author	Suraphan Saraphan
Advisor	Associate Professor Dr. Apinya Luernshavee
Thesis Department	Law
Academic Year	2020

Abstract

The objectives of the thesis are: to study about background, concepts, principles, and legal theories in respect of legal measures for promoting and developing sports in Thailand, studying the case of professional athletes, professional athlete personnel, and private entrepreneurs; to study legal measures on sports promotion and development in overseas and in Thailand; to study and analyse the legal measures for promoting and developing sports in Thailand, studying the case of professional athletes, professional athlete personnel, and private entrepreneurs; and to study guidelines for appropriate solutions solving problems arising from the tax measures for promoting and developing sports in Thailand, studying the case of professional athletes, professional athlete personnel, and private entrepreneurs sustainably.

On the basis of the results of this research, it can be concluded that since the law on the tax measures for promoting and developing sports in Thailand, studying the case of professional athletes, professional athlete personnel, and private entrepreneurs has been enforced, it found that there are problems arising from the sports promotion and development in Thailand that are: Firstly, a legal problem on the promotion and development of professional athletes and professional athlete personnel in Thailand on part of applying the tax measures for promoting and developing professional athletes and professional athlete personnel; Secondly, legal measures on sports promotion and development private entrepreneurs in Thailand have no application of tax measures on reduction or exemption of import tax on machinery which can support the development of the sports; And, lastly, legal measures on promoting international sports competitive arrangement in Thailand and there is no tax measure persuading natural persons or juristic persons to donate money to the Sports Authority of Thailand, Provincial Sports Association Commissions, the Sports Association used the term “of Thailand”.

Therefore, the author would recommend that the law should be amended on part of the application on the tax measures for promoting and developing professional athletes and professional athlete personnel by repealing the first 2-year natural income tax for professional athletes and professional athlete personnel and legal measures on promoting and developing the sports by private entrepreneurs, repealing import tax on machineries and technologies relating to construction tools and equipment, extension, filed decorations, as well as sports accessores, and deducting the natural income tax, juristic person income tax of companies or partnerships for donations to the Sports Authority of Thailand. Concepts and legal theories as well as laws of pverseas shall be applied to Thai laws in order to solve the arising problems sustainably.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ ฉบับนี้มีความสำเร็จเรียบร้อยลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.อภิญา เลื่อนฉวี ที่ท่านได้กรุณาใช้เวลาอันมีค่าในการรับเป็นกรรมการ และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้แก่ผู้วิจัย ทั้งยังได้ให้คำแนะนำและเสนอแนะ ในเค้าโครง รูปแบบ และเนื้อหาที่เป็นระบบเพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ ตลอดจน ช่วยตรวจสอบข้อบกพร่องในการจัดทำวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัย ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วง ลงได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล ที่ท่านได้ให้เกียรติใช้เวลา อันมีค่ารับเป็นประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ และขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ภาณินี กิจพ้อคำ ซึ่งกรุณารับเป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ โดยท่านได้ให้คำชี้แนะรวมทั้งเสนอแนะให้เพิ่มเติม จัดรวมและตัดทอนแก้ไขในเนื้อหาบางส่วนเพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ครบถ้วนและ มีความกระชับตรงตามรูปแบบมาตรฐาน ซึ่งถือว่าเป็นคุณูปการที่มีค่ายิ่ง ผู้วิจัยจึงขอกราบ ขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณ อาจารย์พนัสนิธิ สุวรรณ และอาจารย์ผู้ช่วยที่ปรึกษาทั้งหลายที่ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาทางด้านกฎหมาย ผู้วิจัยขอแสดงความกตัญญูตเวทิตาแด่บิดา มารดา และอาจารย์ผู้สั่งสอนให้ความรู้และบรรดาผู้จัดทำเอกสารทาง วิชาการและวิทยานิพนธ์ทั้งหลายซึ่งทำให้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและอ้างอิงข้อมูลทางวิชาการ ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

สุรพันธ์ สารพันธ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	๖
กิตติกรรมประกาศ	๗
บทที่	
1. บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	7
1.3 สมมติฐานของการศึกษา	7
1.4 ขอบเขตของการศึกษา	8
1.5 วิธีดำเนินการศึกษา	8
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
1.7 คำศัพท์เฉพาะ	9
2. ข้อมูลพื้นฐาน แนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษี เพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย กรณีนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน	10
2.1. ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ ผู้ประกอบการ ภาคเอกชน และการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย	10
2.2 หลักการทางภาษีอากร	17
2.3 มาตรการจูงใจทางภาษี	25
2.4 หลักธรรมาภิบาลทางกฎหมาย	34
3. มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในต่างประเทศ และประเทศไทย	46
3.1 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในต่างประเทศ	46
3.2 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย	63

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4. วิเคราะห์มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการ ภาคเอกชน และแนวทางการแก้ไขปัญหา.....	84
4.1 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย และแนวทางการแก้ไขปัญหา.....	84
4.2 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาโดยผู้ประกอบการ กิจการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย และแนวทางการแก้ไขปัญหา.....	93
4.3 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ ในประเทศไทย และแนวทางการแก้ไขปัญหา.....	99
5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	110
5.1 บทสรุป.....	110
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	114
บรรณานุกรม.....	116
ประวัติผู้เขียน.....	120

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันวงการการกีฬาในประเทศไทยมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว จากในอดีตที่กีฬาเป็นเพียงการเล่นเพื่อนันทนาการหรือการพัฒนาร่างกายให้แข็งแรงเท่านั้น แต่ในปัจจุบันนี้รูปแบบการเล่นกีฬามีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจนเริ่มมีการพัฒนาเข้าสู่การเล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ (กีฬาสมัครเล่น) และเพื่อการเล่นกีฬาเป็นอาชีพเกิดขึ้น จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2556 ได้มีการประกาศใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมกีฬาอาชีพขึ้นเป็นครั้งแรก¹ จะเห็นได้ว่าในประเทศไทยมีความพยายามที่จะยกระดับของการเล่นกีฬาให้สามารถพัฒนาได้ทันตามความเป็นไปของวงการกีฬาในต่างประเทศ โดยมีลักษณะที่สามารถเล่นกีฬาเพื่อประกอบเป็นอาชีพได้ ปัจจุบันการกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยมีอำนาจหน้าที่ในการส่งเสริมการกีฬา และควบคุมการดำเนินกิจการกีฬาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม แนวทางการส่งเสริมพัฒนากีฬาอาชีพของรัฐบาลชุดปัจจุบันยังได้วางแผนนโยบายในการพัฒนากีฬาอาชีพไปสู่การเป็นอุตสาหกรรมกีฬาอาชีพ ที่จะเป็นส่วนสำคัญในการสร้างรายได้และสร้างเศรษฐกิจให้กับประเทศไทยอีกด้วย รวมไปถึงเรื่องการสร้างเมืองกีฬา และการสร้างวัฒนธรรมกีฬาให้กับคนไทยให้มีความเป็นมืออาชีพมากขึ้น ซึ่งเมื่อก่อนวัฒนธรรมกีฬาเป็นเรื่องที่อยู่กับคนในสนามกีฬาเท่านั้น แต่ปัจจุบันวัฒนธรรมกีฬามีความหมายรวมไปถึงคนที่ไม่ได้เข้ามาในสนามกีฬาอีกหลายคนด้วย เพื่อให้คนได้ดูกีฬาเป็น และวางแผนดูกีฬาให้เป็นอีกด้วย การสร้างวัฒนธรรมกีฬาจะรวมไปจนถึงการนำเอาคนมาร่วมในกิจกรรมกีฬาต่าง ๆ ซึ่งไม่จำเป็นเพียงแค่การนำคนมาทำกิจกรรมออกกำลังกายเล่นกีฬาเท่านั้น แต่หมายถึงทำได้อีกหลายอย่างมากมายในส่วนอื่น ๆ จึงถือเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่มาก ดังนั้นการมีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง

---

¹ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ประกาศราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2556

ดังนั้น มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาในประเทศไทยเป็นสิ่งที่รัฐควรให้ความสำคัญ โดยปัจจุบันนี้ ในต่างประเทศได้มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษา โดยใช้มาตรการจูงใจเกี่ยวกับภาษีอากรมาใช้ในการจูงใจให้บุคคลหรือผู้ประกอบการภาคเอกชนต่าง ๆ บริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการศึกษาและสนับสนุนการศึกษา โดยเมื่อบริจาคแล้วสามารถได้รับการลดภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคลหรือได้รับยกเว้นการเสียภาษี สำหรับในประเทศไทย การบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการศึกษาและสนับสนุนการศึกษา จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีโดยสามารถนำจำนวนเงินที่บริจาคมาหักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้ โดยมีสิทธิประโยชน์ในการหักลดหย่อนได้เป็นจำนวนสองเท่า แต่เมื่อรวมการบริจาคทุกรายการแล้วต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่นแล้วตามประมวลรัษฎากร

จากการศึกษา พบว่า ในประเทศไทยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาที่สำคัญ ๆ คือ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 กำหนดให้มีการจัดตั้งกองทุนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติขึ้นในการกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อใช้ในการส่งเสริม สนับสนุน พัฒนา ค้ำคูณครอง ช่วยเหลือ และจัดสวัสดิการที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมกีฬา เพื่อให้สมาคมที่มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาสามารถจดทะเบียนจัดตั้งเป็นสมาคมกีฬาได้ตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์และมาตรการในการกำกับดูแลการดำเนินการของสมาคมกีฬา และการกระทำการต่าง ๆ ของคณะกรรมการสมาคมกีฬาและกรรมการสมาคมกีฬา เพื่อให้การกำกับดูแล การดำเนินการของสมาคมกีฬาและการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น²

2. พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 กฎหมายที่ส่งเสริมกีฬาอาชีพ ให้มีมาตรฐานทัดเทียมนานาชาติ และกำหนดมาตรการค้ำคูณครอง ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนานักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพที่ชัดเจน จึงสมควรกำหนดให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกีฬาอาชีพ เพื่อกำหนดมาตรฐานด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับกีฬาอาชีพให้สอดคล้องกับสากล เพื่อยกระดับมาตรฐานการกีฬาอาชีพในประเทศไทย และเพื่อค้ำคูณครองช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนานักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ³

² หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558

³ หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556

กล่าวโดยสรุป พระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับ ข้างต้นนั้น เป็นเพียงกฎหมายที่ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนา ค้ำครอง ช่วยเหลือ และจัดสวัสดิการที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาในประเทศไทย เท่านั้น แต่เมื่อก้าวถึงมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยใน ด้านของการใช้มาตรการจูงใจในเรื่องของภาษีอากรที่จะมาใช้กำหนดในการลดหย่อนหรือการ ยกเว้นทางภาษีนั้นยังไม่มีมาตรการที่จะมาจูงใจได้ เห็นได้จากมีไม่กี่องค์กรที่จะมาส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย โดยส่วนใหญ่แล้วนั้น จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยหักลดหย่อนได้เป็นจำนวนสองเท่า แต่เมื่อรวมการบริจาคทุกรายการแล้วต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่นแล้วตามประมวลรัษฎากรเท่านั้น ยังไม่มี มาตรการที่จูงใจให้บุคคลหรือนิติบุคคลบริจาคเงินหรือสิ่งของเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬา แล้วสามารถลดหย่อนภาษีได้มากกว่าเดิม

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬา ในประเทศไทย ศักยภาพ นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชนนั้น ยัง เกิดปัญหาในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยสู่ การเป็นเลิศและเป็นอาชีพ ซึ่งผู้วิจัยขอกล่าวถึงปัญหาทั้งหมด ดังนี้

1. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬา อาชีพในประเทศไทย

ปัจจุบันพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556⁴ ได้ให้นิยามของคำว่า นักกีฬา อาชีพ หมายความว่า ผู้ซึ่งเล่นกีฬาอาชีพเป็นอาชีพ ส่วนบุคลากรกีฬาอาชีพ หมายความว่า ผู้ตัดสิน ผู้ ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศ กำหนด เมื่อพิจารณานิยามของบุคคลทั้งสองนี้ พบว่า บุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่ประกอบอาชีพกีฬา มี รายได้จากการเล่นกีฬาหรือผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ ดังนั้นเมื่อมีรายได้ที่มั่นคงแน่นอนแล้ว จึงจำเป็นที่บุคคลเหล่านี้จะต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ตามกฎหมายว่าด้วยเรื่องภาษี ตัวอย่าง เช่น นักฟุตบอลอาชีพเป็นลูกจ้างของสโมสรกีฬาฟุตบอล อาชีพ และการทำสัญญาจำเป็นต้องเป็นการทำสัญญาที่เข้าลักษณะของกฎหมายแรงงาน โดยบางคน นั้นมีค่าจ้างและรายได้สูงมาก บางคนสูงนับเป็นแสนบาทต่อเดือน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยมีการยกระดับของการเล่นกีฬาให้ สามารถพัฒนาได้ทันตามความเป็นไปของวงการกีฬาในต่างประเทศ โดยมีลักษณะที่สามารถเล่น กีฬาเพื่อประกอบเป็นอาชีพได้ อีกทั้งยังได้มีการกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ที่กำหนดมาตรการค้ำครอง ช่วยเหลือ ส่งเสริม

⁴ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 4

สนับสนุน และพัฒนา นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพที่สอดคล้องกับสากล เพื่อยกระดับ มาตรฐานการกีฬาอาชีพในประเทศไทย ซึ่งในปัจจุบันก็มีผู้คนมากมายหลากหลายกีฬาที่พัฒนาตนเองจนสามารถเล่นกีฬาเป็นอาชีพได้ อีกทั้งผู้ปกครองก็ยังส่งเสริมให้บุตรหลานหันมาเล่นกีฬาเป็นอาชีพ เพราะได้ทั้งสุขภาพที่ดี และมีรายได้จากการเล่นกีฬาอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามการเล่นกีฬาเป็นอาชีพหรือการประกอบอาชีพบุคลากรทางกีฬาอาชีพนั้น จะต้องเป็นการเล่นและประกอบอาชีพอย่างเต็มตัวเหมือนกับการประกอบอาชีพทั่ว ๆ ไป

ดังนั้น หากประเทศไทยไม่มีมาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพจะทำให้การส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ นั้นไม่ประสบความสำเร็จ ทำให้นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ ไม่เป็นมืออาชีพตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ เนื่องจากในแต่ละสโมสรกีฬาอาชีพก็ได้มีการให้ค่าตอบแทนแก่นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพไม่เท่ากันทุกสโมสร อีกทั้งนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพระดับเยาวชนที่สามารถก้าวขึ้นเป็นนักกีฬาอาชีพได้นั้น จะต้องเสียภาษีตามกฎหมาย ในทางกลับกันถ้ารัฐมีมาตรการในการลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นการเก็บภาษีในช่วงแรกของการประกอบอาชีพกีฬาให้กับนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ จะทำให้มีนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพเข้าสู่ระบบได้มากขึ้น ไม่ต้องเป็นแบบกึ่งอาชีพเหมือนที่ผ่าน ๆ มา เพราะส่วนใหญ่จะเป็นแบบกึ่งอาชีพมากกว่าอาชีพ เนื่องจากไม่ใช่การเล่นกีฬาเป็นอาชีพอย่างเดียว กล่าวอีกอย่างหนึ่งที่ได้เห็นได้ชัด คือ การมาเล่นกีฬาอาชีพเป็นงานอดิเรกในระดับลีกล่าง ๆ ของฟุตบอลอาชีพ

2. มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาโดยผู้ประกอบกิจการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย

ผู้ประกอบกิจการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬา เป็นธุรกิจที่มีมูลค่าสูงมากในสังคมโลก เนื่องจากผู้ประกอบกิจการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬามีความเกี่ยวข้องกับหลายส่วน เช่น ธุรกิจท่องเที่ยวเชิงกีฬา ผู้ผลิตและร้านค้าปลีก โรงงานกลุ่มผลิตภัณฑ์กีฬา นักกีฬา บุคลากรกีฬา การตลาดกีฬาทั้งผลิตภัณฑ์และบริการ ผู้สนับสนุนการกีฬา เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันเทคโนโลยีด้านกีฬามีการพัฒนาที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเล่นกีฬา และทำให้การดูกีฬามีความสนุก และเกิดความเป็นธรรมชาติต่อคู่แข่งเป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น เสื้อผ้า อุปกรณ์กีฬาต่าง ๆ ที่มีการพัฒนามากขึ้น การใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาช่วยในการตัดสินใจกีฬา หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีในการรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของนักกีฬาให้หายจากอาการบาดเจ็บได้เร็วขึ้น เป็นต้น โดยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็ได้มีการยอมรับในระบบของสหพันธ์กีฬานานาชาติ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากที่ในประเทศไทยต้องนำมาใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยให้ทัดเทียมนานาประเทศ และเพิ่มศักยภาพของนักกีฬาสู่ระดับโลก

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบกิจการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬา มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทย โดยการนำเอา เทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้ในการกีฬา เช่น อุปกรณ์กีฬา อุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของ นักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ เป็นต้น แต่ในทางกลับกันเทคโนโลยีเหล่านี้ก็มีมูลค่าสูงลิ่ว และ จำเป็นต้องมีการนำเข้ามาจากต่างประเทศ และในบางเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ด้านกีฬาบางอย่างมีค่า ภาณินำเข้าที่มีมูลค่าสูง จึงทำให้ประเทศไทยยังขาดแคลนในด้านเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ด้านกีฬา บางอย่าง และอุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ ทั้งนี้อุปกรณ์ ดังที่กล่าวมานั้นถือเป็นสิ่งที่สำคัญมากในวงการกีฬา เพราะจะช่วยให้นักกีฬามีร่างกายที่สมบูรณ์ แข็งแรง อีกทั้งอุปกรณ์กีฬาบางอย่างสมาคมกีฬาบางสมาคมก็ไม่มี จำเป็นต้องขอความสนับสนุน หรือการเช่าจากเอกชน เพื่อให้ นักกีฬาของตนได้ใช้อุปกรณ์เหล่านั้น

ดังนั้น หากประเทศไทยไม่มีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬา โดยผู้ประกอบกิจการกีฬาภาคเอกชน จะทำให้การส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทยเกิดความล่าช้า วงการกีฬาในประเทศไทยไม่มีอุปกรณ์ด้านกีฬา อุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกาย ของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการช่วยส่งเสริมและพัฒนากีฬา ส่งผลให้เกิดผลเสียแก่นักกีฬา สโมสรกีฬา และอุปกรณ์ รวมไปถึงเทคโนโลยีในการช่วย ตัดสินที่ทันสมัย และทำให้วงการกีฬาในประเทศไทยไม่พัฒนาสู่สากล กระทั่งไปถึงแผน ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาแห่งชาติที่แต่ละสมาคมกีฬาวางเอาไว้ เช่น อยากไปโอลิมปิก อยากไป ฟุตบอลโลก เป็นต้น ทั้งนี้หากประเทศไทยไม่มีมาตรการทางกฎหมายเพื่อจูงใจให้มีการนำเข้า เทคโนโลยีใหม่ ๆ เหล่านี้ สโมสรกีฬา และอุปกรณ์กีฬา รวมไปถึงตัวนักกีฬาเอง ก็จะมีการพัฒนาที่ ล่าช้า ไม่สามารถพัฒนาตนเองไปสู่ระดับสากลได้ นั่นเอง

3. มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย

สำหรับมหกรรมกีฬา เป็นการแข่งขันระหว่างประเทศหรือรัฐที่มีกีฬาหลากหลายชนิด และมักจะจัดขึ้นในช่วงหลายวัน โดยกีฬาโอลิมปิกจัดเป็นการแข่งขันมหกรรมกีฬารั้งแรกในโลก ในปัจจุบันมีหลากหลายภูมิภาคได้นำรูปแบบกีฬาโอลิมปิกสมัยใหม่มาใช้ในการแข่งขันของตนเอง โดยในแต่ละครั้งจะมีเจ้าภาพ โดยประเทศต่าง ๆ ได้ส่งนักกีฬาเข้าแข่งขัน รางวัลในการแข่งขันจะเป็นเหรียญทอง เหรียญเงินและเหรียญทองแดง โดยส่วนใหญ่มหกรรมกีฬาจะจัดขึ้นทุก 2 และ 4 ปี โดยมหกรรมกีฬาได้แบ่งออกเป็น มหกรรมกีฬาระดับนานาชาติ เช่น โอลิมปิกเกมส์ ฟุตบอลโลก เป็นต้น มหกรรมกีฬาระดับภูมิภาค เช่น ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ เป็นต้น ซึ่งการจะเป็นเจ้าภาพในการ จัดมหกรรมกีฬาเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากองค์กรต่าง ๆ นั่นเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยไม่มีการกำหนดมาตรการจูงใจทางภาษีอากรสำหรับเอกชนในการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยไว้เป็นการเฉพาะ อาจมีการกำหนดมาตรการดังกล่าวไว้เป็นการชั่วคราวเท่านั้น ซึ่งโดยทั่วไปการบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการศึกษาและสนับสนุนการกีฬาจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีโดยสามารถนำจำนวนเงินที่บริจาคมาหักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้ โดยมีสิทธิประโยชน์ในการหักลดหย่อนได้เป็นจำนวนสองเท่า แต่เมื่อรวมการบริจาคทุกรายการแล้วต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่นแล้ว ส่งผลให้ภาคเอกชนไม่นิยมที่จะบริจาคเงินให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยมากนัก เพราะภาคเอกชนเห็นว่าการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยก็นำมาหักลดหย่อนภาษีได้ไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่นแล้ว แต่ในทางกลับกันถ้าหากประเทศไทยมีมาตรการเฉพาะสำหรับการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยสามารถนำมาหักลดหย่อนภาษีได้นอกเหนือจากการบริจาคทั่ว ๆ ไป จะทำให้ภาคเอกชนหันเข้ามาบริจาคและส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

ดังนั้น หากไม่มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ จะส่งผลให้การพัฒนาการกีฬาไม่สามารถทัดเทียมนานาชาติได้ และทำให้การเสนอตัวเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ ซึ่งนโยบายการกีฬาแห่งประเทศไทยและสมาคมกีฬาต่าง ๆ มีนโยบายที่จะเสนอตัวเป็นเจ้าภาพ เช่น โอลิมปิกเกมส์ หรือเจ้าภาพร่วมในการจัดการแข่งขันฟุตบอลโลก ไม่ประสบความสำเร็จ ซึ่งถ้าหากประเทศไทยสามารถจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติเหล่านี้ได้ จะส่งผลในด้านต่าง ๆ มากมายตามมา ไม่เพียงเฉพาะด้านกีฬาเท่านั้น เพราะหากประเทศไทยสามารถเป็นเจ้าภาพได้จะทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศเป็นอย่างมาก ทำให้เศรษฐกิจหรือการค้าขายภายในประเทศดีขึ้น ผู้ประกอบการธุรกิจต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการท่องเที่ยว โรงแรมที่พัก และอื่น ๆ ก็จะได้รับผลดีในส่วนนี้ด้วย ซึ่งหากยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการกีฬา ประเทศไทยก็ไม่สามารถที่จะจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติเหล่านี้ได้ นั่นเอง

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษามาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน รวมถึงศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถที่จะแก้ไขปัญหาในประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย กรณีนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในต่างประเทศและประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน
4. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาที่เกิดจากมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน ได้อย่างยั่งยืน

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

นับตั้งแต่มีการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน พบว่า ยังเกิดปัญหาในการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย กล่าวคือ ปัญหาของการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในเรื่องของการจัดเก็บภาษีที่รัฐไม่ได้มีมาตรการส่งเสริมในด้านภาษี และการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนที่ไม่มีการจูงใจทางภาษีเพื่อให้ผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนสนับสนุนด้านกีฬา รวมถึงปัญหาด้านการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทยที่ยังไม่มีมาตรการที่จะช่วยส่งเสริมการจัดกีฬาให้เกิดขึ้นจริงได้ ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติทางกฎหมาย โดยให้มีการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาใน 2 ปีแรกของการประกอบอาชีพนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ และให้ยกเว้นภาษีนำเข้าเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง เครื่องมือและอุปกรณ์การก่อสร้าง ขยายตัว ตกแต่งสนาม ตลอดจนอุปกรณ์เสริมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ตลอดจน การหักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล สำหรับการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างยั่งยืน สืบต่อไป

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย โดยทำการศึกษาพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ประมวลรัษฎากร กฎ ระเบียบ ประกาศและข้อบังคับต่าง ๆ ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย อีกทั้งศึกษามาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในต่างประเทศ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยเพื่อให้เป็นสากล และทัดเทียมนานาประเทศต่อไป

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษาวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้วิธีการวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก โดยทำการศึกษาค้นคว้าพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ประมวลรัษฎากร กฎ ระเบียบ ประกาศและข้อบังคับต่าง ๆ ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย อีกทั้งวิเคราะห์ข้อมูลจากบทบัญญัติของกฎหมายต่าง ๆ ระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬา บทความ งานวิจัย หนังสือ วิทยานิพนธ์ วารสาร ตลอดจนการค้นคว้าจากอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศเพื่อวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษาค้นคว้าหาข้อเสนอนี้ต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงข้อมูลพื้นฐาน แนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย กรณีนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน

2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในต่างประเทศ และประเทศไทย

3. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน

4. ทำให้ทราบถึงข้อเสนอนี้แนะแนวทางการแก้ไขที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาที่เกิดจากมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน ได้อย่างยั่งยืน

1.7 คำศัพท์เฉพาะ⁵

นักกีฬาอาชีพ หมายถึง ผู้ซึ่งเล่นกีฬาอาชีพเป็นอาชีพ

บุคลากรกีฬาอาชีพ หมายถึง ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชน หมายถึง คณะบุคคล หรือนิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการเกี่ยวกับกีฬา

---

⁵ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 4

บทที่ 2

ข้อมูลพื้นฐาน แนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทย

กรณีนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ

และผู้ประกอบกิจการภาคเอกชน

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงข้อมูลพื้นฐาน แนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบกิจการภาคเอกชน หลักการทางภาษีอากร มาตรการจูงใจทางภาษี และหลักธรรมาภิบาลทางกฎหมาย ซึ่งรายละเอียด ดังนี้

2.1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ ผู้ประกอบกิจการภาคเอกชน และการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทย

ปัจจุบันวงการกีฬาในประเทศไทย ได้มีบทบาทและความสำคัญเพิ่มขึ้นอย่างมาก เห็นได้จากการประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่องของนักกีฬาไทยทั้งในระดับประเทศ และระดับนานาชาติ ส่งผลให้ความต้องการของบุคคลที่จะเข้ามาในวงการกีฬาเพิ่มขึ้น บุคคลที่เข้ามาในวงการกีฬามีหลายกลุ่มหลายรูปแบบแตกต่างกันออกไป ทั้งตัวนักกีฬา ผู้ประกอบการด้านกีฬา ผู้จัดการ ผู้ฝึกสอน ธุรกิจที่ใช้กีฬาในการโฆษณา รวมทั้งองค์กรภาครัฐและภาคเอกชนที่เป็นผู้สนับสนุน และให้ความช่วยเหลือแก่กีฬาประเภทต่าง ๆ ในประเทศไทย ซึ่งในส่วนของข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ ผู้ประกอบกิจการภาคเอกชน และการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 ความหมายของนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ ผู้ประกอบกิจการภาคเอกชน

พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ได้มีการกำหนดนิยามศัพท์ของนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ ไว้ดังนี้

“นักกีฬาอาชีพ” หมายความว่า ผู้ซึ่งเล่นกีฬาอาชีพเป็นอาชีพ

---

¹ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 4

“บุคลากรกีฬาอาชีพ” หมายความว่า ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

สำหรับในส่วนของ ผู้ประกอบกิจการภาคเอกชน คือ คณะบุคคล หรือนิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการเกี่ยวกับกีฬา

2.1.2 การกำกับดูแลกีฬา

พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ให้จัดตั้งองค์การขึ้นเรียกว่า “การกีฬาแห่งประเทศไทย” เรียกโดยย่อว่า “กกท.” และให้ใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “SPORTS AUTHORITY OF THAILAND” เรียกโดยย่อว่า “SAT” และให้มีตราเครื่องหมายของ “กกท.”² และให้ กกท. เป็นนิติบุคคล มีสำนักงานใหญ่ในกรุงเทพมหานคร หรือจังหวัดใกล้เคียงและจะจัดตั้งสำนักงานสาขาหรือตัวแทนขึ้น ณ ที่อื่นใดภายในหรือภายนอกราชอาณาจักรก็ได้ แต่การตั้งสำนักงานสาขานอกราชอาณาจักรต้องได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี³

นอกจากนี้ ให้การกีฬาแห่งประเทศไทย มีวัตถุประสงค์⁴ ดังต่อไปนี้

- (1) ส่งเสริมการกีฬา
- (2) ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการกีฬา
- (3) ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย และจัดทำโครงการ แผนงาน และสถิติเกี่ยวกับการส่งเสริมการกีฬา รวมทั้งประเมินผล

- (4) จัด ช่วยเหลือ แนะนำ และร่วมมือในการจัดและดำเนินกิจกรรมกีฬา
- (5) ดำเนินการ จัดสร้าง และบูรณะสถานที่สำหรับกีฬา
- (6) ติดต่อร่วมมือกับองค์กรหรือสมาคมกีฬาทั้งในและนอกราชอาณาจักร
- (7) สอดส่องและกำกับดูแลการดำเนินกิจกรรมกีฬา
- (8) ริเริ่ม พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนการกีฬาคนพิการ
- (9) ประกอบกิจการอื่น ๆ อันเกี่ยวแก่หรือเพื่อประโยชน์ของการกีฬา

อย่างไรก็ตาม ให้การกีฬาแห่งประเทศไทย มีอำนาจกระทำกิจการต่าง ๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ และอำนาจเช่นนี้ให้รวมถึง⁵

- (1) ถือกรรมสิทธิ์ หรือมีสิทธิครอบครอง หรือมีทรัพย์สินสิทธิต่าง ๆ สร้าง ซื้อ จัดหา ขาย จำหน่าย เช่า ให้เช่า เช่าซื้อ ให้เช่าซื้อ ยืม ให้ยืม รับจำนำ รับจำนอง ทำการแลกเปลี่ยน โอน รับโอน

² พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 6

³ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 7

⁴ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 8

⁵ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 9

หรือดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งในและนอกราชอาณาจักรตลอดจนทรัพย์สินที่มีผู้ทูลให้

(2) คุ้มเงินภายในและภายนอกอาณาจักร ทั้งนี้ ตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

(3) ให้คุ้มเงินโดยมีหลักประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สินเพื่อประโยชน์แก่กิจการของ กทท. ทั้งนี้ ตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

2.1.3 ประเภทของกีฬาอาชีพ

การกีฬาแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นองค์กรหลักในการขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์ของ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ ไว้อย่างชัดเจนว่า “พัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและกีฬาเพื่อการอาชีพให้สามารถสร้างความสุข และสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้กับสังคมด้วยระบบบริหารจัดการที่ได้มาตรฐาน” พร้อมทั้งจัดสรรเงินงบประมาณจำนวนมากเพื่อส่งเสริมยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ ดังจะเห็นได้จาก การขอเสนอตัวเป็นเจ้าภาพการแข่งขันจักรยานยนต์ระยะเวลา 3 ปี โดยมีการกำหนดแผนการทำงานค่อนข้างชัดเจนไว้ว่าจะให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาและบุคลากรกีฬาอย่างครบวงจร พัฒนาระบบและกลไกการจัดการแข่งขันให้มีมาตรฐานสากลมีกฎระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพทางการกีฬาที่เหมาะสมและทันสมัย รวมถึงการสนับสนุนการจัดตั้งสถาบันผลิตบุคลากรกีฬาอาชีพ ส่งเสริมการรวมกลุ่มสมาชิกองค์กรสโมสรกีฬาอาชีพ พัฒนาระบบบริหารสนับสนุนการจัดสรรทุนและสวัสดิการกีฬาอาชีพ คุ้มครองและรักษาสิทธิหรือผลประโยชน์รวมทั้งสร้างแรงจูงใจให้องค์กรเอกชนร่วมส่งเสริมกีฬาอาชีพ ตลอดจนส่งเสริมและพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพและให้เป็นกีฬาอาชีพอย่างยั่งยืน ในปัจจุบันกีฬาที่ได้รับการประกาศใน ประกาศคณะกรรมการกีฬาอาชีพเรื่อง กำหนดชนิดหรือประเภทกีฬาที่เป็นกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2561 ให้เป็นกีฬาอาชีพมีอยู่ 13 ชนิด⁶ ได้แก่

- (1) ชนิดกีฬาฟุตบอล โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (1.1) ฟุตบอลชาย
  - (1.2) ฟุตบอลชาย
- (2) ชนิดกีฬากอล์ฟ โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (2.1) กอล์ฟชาย
  - (2.2) กอล์ฟหญิง
- (3) ชนิดกีฬาเจ็ตสกี โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (3.1) เจ็ตสกีชาย

⁶ ประกาศคณะกรรมการกีฬาอาชีพเรื่อง กำหนดชนิดหรือประเภทกีฬาที่เป็นกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2561 ข้อ 4

- (4) ชนิดกีฬาวอลเลย์บอล โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (4.1) วอลเลย์บอลชาย
  - (4.2) วอลเลย์บอลหญิง (ทั้งในร่มและชายหาด)
- (5) ชนิดกีฬาตะกร้อ โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (5.1) ตะกร้อชาย
- (6) ชนิดกีฬาโบว์ลิ่ง โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (6.1) โบว์ลิ่งชาย
- (7) ชนิดกีฬาแข่งรถจักรยานยนต์ โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (7.1) แข่งรถจักรยานยนต์ชาย
- (8) ชนิดกีฬาจักรยาน โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (8.1) จักรยานชาย
  - (8.2) จักรยานหญิง
- (9) ชนิดกีฬาแข่งรถยนต์ โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (9.1) แข่งรถยนต์ชาย
- (10) ชนิดกีฬาสนุกเกอร์ โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (10.1) สนุกเกอร์ชาย
- (11) ชนิดกีฬาแบดมินตัน โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (11.1) แบดมินตันชาย/หญิง
- (12) ชนิดกีฬาเทนนิส โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (12.1) เทนนิสชาย
  - (12.2) เทนนิสหญิง
- (13) ชนิดกีฬาบาสเกตบอล โดยมีประเภทดังต่อไปนี้
  - (13.1) บาสเกตบอลชาย

2.1.4 แนวโน้มและทิศทางการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ⁷

1) การแข่งขันกีฬาเป็นเลิศในระดับเอเชีย

การแข่งขันกีฬาภายในทวีปเอเชียมีการแข่งขันกีฬาที่สำคัญ ได้แก่ การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์⁸ ซึ่งเป็นการแข่งขันที่เกือบทุกประเทศในทวีปเอเชียต่างส่งนักกีฬาเข้าแข่งขัน จัดขึ้น

⁷ แผนยุทธศาสตร์การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2560 – 2564, (กรุงเทพมหานคร : การกีฬาแห่งประเทศไทย, น. 1-2.

เพื่อยกระดับมาตรฐานการกีฬาของประเทศในกลุ่มเอเชียให้ได้มาตรฐานทัดเทียมกับนักกีฬาในประเทศยุโรปและอเมริกา และเป็นการสานสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศในเอเชีย อย่างไรก็ตามประเทศที่มีขนาดใหญ่ หรือมีฐานะทางเศรษฐกิจดี มักจะได้เปรียบประเทศที่มีขนาดเล็กหรือมีฐานะทางเศรษฐกิจด้อยกว่า โดยประเทศที่มีความโดดเด่นในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ได้แก่ ประเทศจีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย อินเดีย และคาซัคสถาน ซึ่งประเทศเหล่านี้มีการพัฒนานักกีฬาประเภทต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง และมีการให้ความสำคัญกับการพัฒนานักกีฬา โดยที่ผ่านมามีพบว่ามีประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชียมีการทุ่มเททรัพยากร และกำหนดมาตรการเพื่อการพัฒนา กีฬาสมัครเล่นสร้างความเข้มแข็งทางการกีฬาที่มาจากท้องถิ่น และเป็นเส้นทางสู่การเป็นอาชีพพร้อมด้วยระบบการประชาสัมพันธ์เพื่อการสร้างกระแสทางการกีฬาที่มีการใช้ช่องทางที่หลากหลายรูปแบบ มีการทุ่มงบประมาณและทรัพยากรอื่น ๆ นอกจากนี้ ประเทศในแถบตะวันออกกลางยังมีการโอนสัญชาตินักกีฬาจากทวีปแอฟริกาเข้ามาเพื่อเพิ่มศักยภาพของนักกีฬาในประเภทต่าง ๆ และพัฒนาผลงานทางการกีฬาของประเทศตนเอง และในส่วนของกีฬาคนพิการมีการจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนพาราเกมส์ ซึ่งเป็นการแข่งขันกีฬา สำหรับคนพิการระหว่างประเทศของเอเชียซึ่งจะมีการจัดการแข่งขันทุก 4 ปี โดยคณะกรรมการพาราลิมปิกเอเชีย (Asian Paralympic Committee : APC) โดยมีการแข่งขันจัดขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 2010 ณ เมืองกว่างโจว สาธารณรัฐประชาชนจีน หลังจากการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 16 ซึ่งประเทศไทยได้รับเหรียญรางวัลรวมในอันดับที่ 5 และการแข่งขันกีฬาเอเชียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 2 จัดขึ้นในปี ค.ศ. 2014 ณ เมืองอินซอน ประเทศเกาหลีใต้ โดยประเทศไทยได้รับเหรียญรางวัลรวมในอันดับที่ 6

2) การแข่งขันกีฬาเป็นเลิศในระดับอาเซียน

การแข่งขันกีฬาที่สำคัญอีกรายการหนึ่งของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือกลุ่มประเทศอาเซียนนั้น ได้แก่ การแข่งขันกีฬาซีเกมส์⁹ ซึ่งเป็นการจัดการแข่งขันกีฬาเฉพาะประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพื่อช่วยสนับสนุนความร่วมมือ ความเข้าใจและความสัมพันธ์ในบรรดาประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สำหรับผลการแข่งขันที่

⁸ เอเชียนเกมส์ เป็นการแข่งขันกีฬาหลากหลายชนิด ระหว่างประเทศในทวีปเอเชีย ซึ่งมีการจัดขึ้นในทุก 4 ปี เริ่มกำหนดการแข่งขันโดย สหพันธ์เอเชียนเกมส์ ตั้งแต่การแข่งขันครั้งแรกถึงครั้งที่ 8 และตั้งแต่เอเชียนเกมส์ครั้งที่ 9 เป็นต้นมา บริหารจัดการแข่งขันโดยสภาโอลิมปิกแห่งเอเชีย ภายใต้การรับรองโดย คณะกรรมการโอลิมปิกสากล และยังถือได้ว่าเป็นการแข่งขันกีฬาหลากหลายชนิด ซึ่งมีขนาดใหญ่เป็นอันดับสองรองจากกีฬาโอลิมปิกด้วย

⁹ ซีเกมส์เป็นการแข่งขันกีฬาระหว่างกลุ่มประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งมีการจัดขึ้นในทุก 2 ปี ดำเนินการแข่งขันโดยสมาพันธ์กีฬาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการโอลิมปิกสากล และสภาโอลิมปิกแห่งเอเชีย

ผ่านมานั้น ประเทศไทยมีอันดับในการแข่งขันแต่ละครั้งไม่เกินอันดับที่ 2 ซึ่งในแต่ละครั้งที่ประเทศไทยได้อันดับที่ 2 นั้น มักจะเป็นการได้อันดับรองจากเจ้าภาพจัดการแข่งขันที่ได้อันดับที่ 1 แต่ในส่วนของกีฬาสาธิตนั้น ประเทศไทยได้อันดับที่ 1 ในเหรียญทองจากกีฬาสาธิตเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่สิงคโปร์และเวียดนาม เริ่มเร่งการพัฒนาด้วยมาตรการทางการกีฬาที่เป็นสากลมากขึ้น เช่น มีการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬามากขึ้น มีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ และการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีและบุคลากรทางการกีฬากับประเทศที่ประสบความสำเร็จมากขึ้น รวมถึงมีการโอนสัญชาตินักกีฬาจากประเทศจีนหรือประเทศในยุโรปและแอฟริกา พร้อมทั้งเน้นการเติบโตของกีฬาเพื่อการอาชีพอย่างต่อเนื่อง ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการรุกคืบทางการกีฬาที่เติบโตขึ้นมากเมื่อเทียบกับรอบหลายปีที่ผ่านมา

อย่างไรก็ตาม สาเหตุที่ทุกประเทศต้องการประสบความสำเร็จ ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของประเทศนั้น ๆ สร้างความภาคภูมิใจ ความสามัคคี ให้กับคนในชาติ สร้างความเชื่อมั่น และเป็นกระตุ่นเศรษฐกิจของประเทศ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความเป็นมหาอำนาจทางกีฬาของประเทศในกลุ่มอาเซียน ทั้งนี้ หากประเทศไทยจะประสบความสำเร็จ ต้องมีการดำเนินการ¹⁰ ดังนี้

- (1) การเก็บตัวนักกีฬาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง
- (2) การนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาเข้ามาใช้เพิ่มมากขึ้น
- (3) การสร้างศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติเพื่อรองรับการเก็บตัวฝึกซ้อมของนักกีฬาทีมชาติ
- (4) การสร้างนักกีฬานำใหม่เพื่อทดแทนนักกีฬาทีมชาติที่ปลดระวาง

นอกจากนี้ ในด้านการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ ควรผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางกีฬาของอาเซียนหรือเอเชีย (Sports Hub) โดยร่วมกับการท่องเที่ยวในการพัฒนาการจัดการแข่งขันกีฬาให้มีความน่าสนใจสามารถดึงดูดผู้ชมกีฬาให้เข้ามาชมและท่องเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ ของประเทศไทย (Sport Tourism) และในส่วนกีฬาคนพิการมีการจัดการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ (ASEAN Para Games) ซึ่งเป็นการแข่งขันกีฬาสำหรับนักกีฬาคนพิการ ที่จัดขึ้นในทุกสองปีต่อเนื่องจากการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ (SEA Games) โดยมีประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน เข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 11 ประเทศการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ (ASEAN Para Games) ดำเนินงานอยู่ภายใต้สมพันธ์กีฬาคนพิการแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN Para Sports Federation: APSF) โดยมีนโยบายให้ประเทศที่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ (SEA Games) เป็นเจ้าภาพการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ด้วยในคราวเดียวกัน

¹⁰ แผนยุทธศาสตร์การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2560 – 2564, (กรุงเทพมหานคร : การกีฬาแห่งประเทศไทย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา), น. 5.

2.1.5 แนวโน้มและทิศทางกีฬาอาชีพ

กีฬาอาชีพเป็นกิจกรรมกีฬาที่นานาประเทศให้ความสำคัญและเป็นอาชีพหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้ให้แก่ นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ อีกทั้งการจัดให้มีการแข่งขันกีฬาอาชีพหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ ยังเป็นปัจจัยส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและเผยแพร่ชื่อเสียงเกียรติภูมิของประเทศ ตัวอย่างเช่น ฟุตบอล ถือเป็นกีฬาอาชีพที่ได้รับความนิยมสูงสุดในโลก ไม่ว่าจะเป็นรายการชิงแชมป์สโมสรยุโรป (UEFA Champions League) ฟุตบอลลีกประเทศอังกฤษ (Premier League) ฟุตบอลลีกประเทศสเปน (La Liga) ฟุตบอลลีกประเทศเยอรมนี (Bundes Liga) ฟุตบอลลีกประเทศอิตาลี (Calcio Seria A) หรือในสหรัฐอเมริกา กีฬาอาชีพที่ได้รับความนิยมและมีความแข็งแกร่งทางการพาณิชย์มากที่สุด ได้แก่ อเมริกันฟุตบอล (NFL) บาสเกตบอล (NBA) เบสบอล (MLB) และฮอกกี้น้ำแข็ง (NHL) นอกจากนี้ยังมีกีฬาอาชีพอื่น ๆ อีกที่ได้รับความนิยมและตระเวนจัดการแข่งขันไปตามประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นเทนนิสอาชีพ (ATP Tour และ WTA Tour) กอล์ฟอาชีพ (PGA Tour, European Tour และ LPGA Tour) รถยนต์สูตร 1 (Formula 1) จักรยานยนต์ชิงแชมป์โลก (Moto GP) เป็นต้น ซึ่งกีฬาอาชีพเหล่านี้ล้วนแต่สร้างรายได้ให้กับผู้จัดการแข่งขันและนักกีฬาอาชีพอย่างมหาศาล โดยจะมีรายได้หลักมาจากลิขสิทธิ์การถ่ายทอดสด ผู้สนับสนุนสโมสร ค่าบัตรเข้าชมการแข่งขัน และการจำหน่ายสินค้าที่ระลึกไปทั่วโลก

สำหรับในประเทศไทยสถานการณ์ด้านกีฬาอาชีพ พบว่า มีฟุตบอลอาชีพ (Thai League) เป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมสูงสุด และมีแนวโน้มว่าจะสามารถเป็นกีฬาอาชีพได้อย่างยั่งยืน ส่วนชนิด/ประเภท/และรายการแข่งขันกีฬาอาชีพอื่น ๆ ยังอยู่ในช่วงการเริ่มต้นอย่างจริงจังมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น วอลเลย์บอลอาชีพ ตะกร้ออาชีพ และจักรยานยนต์อาชีพ นอกจากนี้ กีฬาอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ กอล์ฟอาชีพ เทนนิสอาชีพ สกุกเกอร์อาชีพ รถยนต์อาชีพ เป็นการจัดการแข่งขันเพื่อเป็นฐานให้กับนักกีฬาอาชีพรุ่นใหม่ได้มีเวทีในการเข้าแข่งขันเพื่อเตรียมความพร้อมไปสู่การแข่งขันกีฬาอาชีพในระดับที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตามยังมีรายการแข่งขันกีฬาอาชีพอีกส่วนหนึ่งซึ่งเป็นการจัดกีฬาอาชีพที่เป็นการนำเอารายการระดับโลกเข้ามาแข่งขันในประเทศไทย ได้แก่ จักรยานยนต์อาชีพ (Motocross World Championship) โบว์ลิ่งอาชีพ (World Bowling Tour) เจ็ดสกี (King's Cup) เพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ สร้างรายได้ให้นักกีฬาและบุคลากรกีฬาอาชีพ และสร้างภาพลักษณ์ที่ดีทางด้านกีฬาให้กับประเทศอีกด้วยสอดคล้องตามแนวนโยบายด้าน Sport Tourism ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา¹¹

¹¹ แผนยุทธศาสตร์การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2560 – 2564, (กรุงเทพมหานคร : การกีฬาแห่งประเทศไทย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา), น. 6.

การกีฬาแห่งประเทศไทย ในฐานะหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบยุทธศาสตร์ การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ ซึ่งมีหน้าที่ สนับสนุน ส่งเสริม และประสานงานให้กีฬาอาชีพของ ประเทศมีมาตรฐานทั้งด้านการบริหารจัดการองค์กร การจัดการแข่งขัน นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬา อาชีพ สถานที่ อุปกรณ์ เพื่อสร้างความสุขแก่สังคม สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ และสนับสนุนการ พัฒนาประเทศ ภายใต้พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 จึงได้จัดทำกฎหมายลำดับรอง ขึ้นตามพระราชบัญญัติดังกล่าวทั้งนี้เพื่อเป็นการกำหนดมาตรฐานด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับกีฬาอาชีพให้ สอดคล้องกับสากล เพื่อยกระดับมาตรฐานกีฬาอาชีพของประเทศ และเพื่อคุ้มครอง ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนานักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ

นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) มีวิสัยทัศน์คือ “ประเทศไทยมี ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียง” หรือคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนว ทางการพัฒนาในระยะ 20 ปีต่อจากนี้ไป จะประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์ได้แก่

- (1) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง
- (2) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน
- (3) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน
- (4) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม
- (5) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ
- (6) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

โดยการกีฬาแห่งประเทศไทย เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์ที่ 3 ยุทธศาสตร์การพัฒนาและ เสริมสร้างศักยภาพคน

2.2 หลักการทางภาษีอากร

ในส่วนของหลักการทางภาษีอากรนั้น ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเรื่องความหมายของภาษีอากร วัตถุประสงค์ของการจัดเก็บภาษีอากร หลักการจัดเก็บภาษีที่ดี การหักลดหย่อน การยกเว้นภาษี ซึ่ง มีรายละเอียด ดังนี้

2.2.1 ความหมายของภาษีอากร¹²

“ภาษี” หมายความว่า เงินที่มีกฎหมายกำหนดให้รัฐหรือท้องถิ่นเรียกเก็บจากบุคคลในเหตุ ต่าง ๆ จากการมีรายได้การมีทรัพย์สิน การประกอบกิจการ การบริโภค เพื่อใช้จ่ายในการบริหาร ประเทศหรือท้องถิ่น เช่น ภาษีเงินได้ ภาษีสรรพสามิต ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีมูลค่าเพิ่ม

¹² พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554

“อากร” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมอย่างหนึ่งที่รัฐบาลเรียกเก็บ เช่น อากรรังนก อากร
มหรสพ

ภาษีอากร มีนักเศรษฐศาสตร์บางท่านได้ให้คำนิยามว่า “ภาษีอากร คือ สิ่งที่รัฐบาลบังคับ
เก็บจากรายกร โดยมีได้มีสิ่งตอบแทนแก่ผู้เสียภาษีอากรโดยตรง จะเห็นได้ว่า ภาษีอากรจะต้องมี
ลักษณะเป็นการบังคับเก็บ มิใช่เกิดจากความสมัครใจอาทิ เช่น เงินบริจาคเพื่อการกุศลและรัฐไม่จำ
เป็นต้องมีสิ่งตอบแทนโดยตรงแก่ผู้เสียภาษี” ดังนั้น การจะสรุปว่า ภาษีอากรจะต้องมีลักษณะเป็น
การบังคับเก็บมิได้เป็นโดยสมัครใจ จึงเป็นบทสรุปที่อาจจะทำให้เข้าใจผิดได้ง่าย เพราะภาษีบาง
ประเภทก็มิได้มีลักษณะเป็นการบังคับเก็บ เช่น ภาษีสินค้าอุปโภคบริโภคที่ประชาชนอาจไม่ต้อง
เสียภาษีประเภทนี้ด้วยการไม่บริโภคสินค้าที่มีการจัดเก็บภาษีอากรประเภทนี้¹³

จากความหมายของภาษีอากรข้างต้น สามารถสรุปสาระสำคัญ¹⁴ ได้ดังนี้

(1) มีลักษณะของการบังคับจัดเก็บ เป็นสิ่งที่รัฐบาลใช้อำนาจบังคับจัดเก็บจาก
ประชาชนซึ่งอาจจะไม่ได้เกิดจากความสมัครใจ หรือกล่าวได้ว่าไม่ใช่สิ่งที่ประชาชนผู้เสียภาษีจะ
เลือกได้ ดังนั้น เมื่อรัฐบาลได้กำหนดเงื่อนไขกฎเกณฑ์อย่างใดไว้ หากเอกชนผู้ใดเข้าลักษณะหรือ
กระทำการใด ๆ ที่เป็นไปตามเงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์ดังกล่าวก็จะต้องจ่ายเงินภาษีให้รัฐบาล

(2) ไม่มีความสัมพันธ์แน่นอนระหว่างภาษีที่จ่ายกับผลตอบแทนที่ผู้เสียภาษีจะได้รับ
กล่าวคือ มีลักษณะของการจัดเก็บรายได้ที่ไม่ก่อให้เกิดผลประโยชน์โดยตรงต่อผู้เสียภาษีการที่รัฐ
จัดเก็บภาษีจากบุคคลหนึ่ง ไม่ได้หมายความว่า รัฐจะต้องนำรายได้ภาษีที่จัดเก็บได้นั้น ไปใช้สร้าง
ถนนซึ่งเป็นผลประโยชน์ให้แก่บุคคลนั้น โดยตรง ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า ผลประโยชน์ที่ผู้เสีย
ภาษีได้รับ ไม่ได้เป็นสัดส่วนโดยตรงกับภาระภาษีที่ผู้เสียภาษีเสียไป ผู้เสียภาษีอาจได้ประโยชน์จาก
การใช้จ่ายเงินภาษีนั้น โดยตรงหรือโดยอ้อม โดยไม่มีความสัมพันธ์ทางตรงกับภาระภาษีที่เสียไป

(3) มีลักษณะถาวรคือเมื่อผู้เสียภาษีชำระภาษีให้แก่รัฐแล้ว จะไม่สามารถเรียกคืนภาษี
ที่ชำระได้ โดยวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บภาษีเป็นการมุ่งเพื่อประโยชน์ของสังคมเป็นสำคัญไม่ใช่
เพื่อประโยชน์ของผู้เสียภาษี

(4) วัตถุประสงค์ของการใช้จ่ายเงินภาษีจะต้องถูกนำไปใช้เพื่อสาธารณะหรือสังคม
โดยรวม ไม่ใช่จ่ายเงินภาษีไปใช้จ่ายในกิจการที่เกิดประโยชน์แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ

¹³ รังสรรค์ ชนะพรพันธ์, ทฤษฎีการภาษีอากร, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เคล็ดไทย, 2516), น. 7-8.

¹⁴ มานิต นิธิประทีป, เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายภาษีอากร 1, (พิมพ์ครั้งที่ 1), (นนทบุรี :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา, 2547), น. 33.

2.2.2 วัตถุประสงค์ของการจัดเก็บภาษีอากร

นอกจากวัตถุประสงค์หลักในการหารายได้เข้ารัฐเพื่อใช้จ่ายในการบริหารประเทศแล้ว การจัดเก็บภาษีอากรยังมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญอื่น¹⁵ ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1. เพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ การจัดเก็บภาษีอากรเพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศเป็นอีกวิธีหนึ่งในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ เช่น ในภาวะที่ประเทศชาติประสบปัญหาเงินเฟ้อเนื่องจากประชาชนมีอำนาจในการจับจ่ายซื้อสินค้าและบริการกันมาก รัฐบาลอาจใช้นโยบายขึ้นภาษีเพื่อทำให้ประชาชนลดการบริโภคเพื่อสร้างความสมดุลระหว่างอุปสงค์และอุปทานให้เท่าเทียมกัน แต่ในภาวะเงินฝืด รัฐบาลก็อาจใช้นโยบายลดอัตราภาษีของสินค้าและบริการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือประชาชนให้มีกำลังในการบริโภค

2. เพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะเสถียรภาพของราคาสินค้า ถือเป็นเป้าหมายทางเศรษฐกิจที่สำคัญ อย่างหนึ่งกล่าวคือ ระบบภาษีที่มีความยืดหยุ่นจะก่อให้เกิดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจโดยอัตโนมัติ เช่น ในช่วงที่เศรษฐกิจดีจนเกิดปัญหาเงินเฟ้อรัฐบาลสามารถจัดเก็บภาษีได้มากขึ้นก่อให้เกิดการชะลอการบริโภคของภาคเอกชนและลดปัญหาภาวะเงินเฟ้อในทางตรงข้าม หากเศรษฐกิจเกิดการชะลอตัว รัฐบาลจัดเก็บภาษีได้น้อยลงหรือกำหนดให้มีการลดภาษีอากรเพื่อกระตุ้นให้เกิดการบริโภคและการลงทุนมากขึ้น ส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวของการบริโภค การลงทุน การผลิต และการจ้างงานสูงขึ้น¹⁶

3. เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคม¹⁷ การจัดเก็บภาษีเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยขจัดหรือบรรเทาปัญหาดังกล่าวได้ เช่น การจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาโดยใช้อัตราก้าวหน้า (Progressive Rate) ผู้มีรายได้น้อยจะเสียภาษีในอัตราต่ำ ผู้มีรายได้มากจะเสียภาษีในอัตราสูง เพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ ต่ำ สูง และความไม่เท่าเทียมกันในสังคม

4. เพื่อสนองต่อนโยบายบางประการของรัฐบาล¹⁸ เช่น การศึกษา การสวัสดิการสังคม นโยบายประชากร

¹⁵ ดุลยลักษณ์ ตรีชูธรรม, หลักกฎหมายภาษีอากร, (พิมพ์ครั้งที่3), (กรุงเทพมหานคร: สถาบัน T.Training Center, 2553), น. 2.

¹⁶ มานิต นิธิประทีป, อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 14, น. 26.

¹⁷ ดุลยลักษณ์ ตรีชูธรรม, อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 15, น. 3.

¹⁸ กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร, ภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร 2556, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์, 2556), น. 1.

2.2.3 หลักการจัดเก็บภาษีที่ดี

ในการจัดเก็บภาษีอากรมีหลักเกณฑ์ที่มีวิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัย Adam Smith วางรากฐานเอาไว้จนถึงปัจจุบัน 7 ประการ คือ

1) หลักของความแน่นอน

ภาษีต้องมีความชัดเจนและแน่นอนทั้งเรื่องฐานภาษีอัตราภาษี วัน เวลา และวิธีการในการเสียภาษีและการจัดเก็บโดยต้องมีกฎหมายกำหนดไว้เพื่อให้รัฐบาลสามารถคาดหมายจำนวนรายได้ที่จะจัดเก็บได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเพื่อป้องกันการทุจริต (Anti-corruption) และการสร้างอิทธิพลของผู้จัดเก็บ

2) หลักของการประหยัด

ระบบบริหารจัดเก็บภาษีที่ดีนั้น ภาษีอากรแต่ละประเภทที่จัดเก็บจะต้องเป็นภาระแก่ผู้เสียภาษีน้อยที่สุด และเสียค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีต่ำที่สุดด้วย เพราะว่าการเสียภาษีและค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการเก็บนั้น เป็นการก่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรของสังคมไปทางที่สูญเปล่า

3) หลักของความเสมอภาค

การจัดเก็บภาษีอากรที่ดีจะต้องก่อให้เกิดความยุติธรรมหรือความเสมอภาคแก่ผู้เสียภาษีทุกคน หลักความยุติธรรมในการเก็บภาษีนั้น เป็นหัวใจสำคัญของระบบภาษีที่ดี การพิจารณาความเป็นธรรมนั้น เราจะต้องพิจารณาทั้งความเป็นธรรมเกี่ยวกับ ภาษีที่จะจัดเก็บ และความเป็นธรรมที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติการจัดเก็บภาษีนั้น

4) หลักการยอมรับ

ภาษีทุกชนิดที่จะจัดเก็บจากประชาชนต้องได้รับการยอมรับจากประชาชนส่วนใหญ่ การบริหารการจัดเก็บภาษีอากรแต่ละประเภทจึงจะทำได้ง่ายขึ้น ซึ่งการที่ประชาชนจะให้การยอมรับมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความยุติธรรมในการจัดเก็บภาษีของรัฐ นอกจากนี้ ยังขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างการเสียภาษีและประโยชน์ที่ผู้เสียภาษีคาดว่าจะได้รับจากรัฐด้วย หากรัฐสามารถแสดงให้เห็นได้ว่าเงินที่เก็บภาษีไปจะกลับคืนเป็นผลประโยชน์ต่อผู้เสียภาษีในอนาคต ย่อมมีส่วนช่วยให้ประชาชนยอมรับการเสียภาษีมากขึ้น และทำให้ความสำคัญในการเสียภาษีของประชาชนมีมากยิ่งขึ้นด้วย¹⁹

¹⁹ เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม, การคลังว่าด้วยการจัดสรรและการกระจาย, (พิมพ์ครั้งที่ 9), (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552), น. 183-186.

5) หลักของความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ

ภาษีอากรทุกประเภทที่จะจัดเก็บจะต้องสามารถทำการบริหารจัดการจัดเก็บอย่างไรให้ได้ผลในทางปฏิบัติภาษีอากรบางอย่างแม้จะมีเหตุผลดีในทางทฤษฎีแต่ในทางปฏิบัติการจัดเก็บเป็นไปได้ยาก ภาษีนั่นจะถือเป็นภาษีที่ดีไม่ได้

6) หลักของการทำรายได้

ภาษีที่ดีควรเป็นภาษีที่สามารถทำรายได้ให้แก่รัฐเป็นอย่างดี เช่น เป็นภาษีที่มีฐานใหญ่และฐานของภาษีขยายตัวได้รวดเร็วตามความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งจะทำให้รัฐได้รับรายได้จากภาษีอากรมากโดยที่ไม่ต้องเพิ่มอัตราการจัดเก็บภาษี

7) หลักของความยืดหยุ่น

ภาษีที่ดีควรจะเป็นภาษีที่มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของภาวะเศรษฐกิจของประเทศ หรือการเปลี่ยนแปลงฐานะทางเศรษฐกิจของผู้เสียภาษีได้ง่าย เช่น การจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราก้าวหน้าในขณะที่เศรษฐกิจกำลังขยายตัว รายได้ของประชาชนเพิ่มขึ้น แต่อัตรากำหนดที่จัดเก็บจะเพิ่มขึ้นเร็วกว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้น ภาษีที่จะเก็บนั้น จะไปลดอัตราการเพิ่มขึ้นของรายได้ประชาชน และจะช่วยลดแรงกดดันของการเกิดภาวะเงินเฟ้อได้มากแต่ในกรณีที่ตรงกันข้าม ในขณะที่เศรษฐกิจซบเซารายได้ของประชาชนลดลงอัตรากำหนดที่เก็บจะลดลงในอัตราที่เร็วกว่ารายได้ที่แสดงซึ่งจะลดความเดือนร้อนของผู้เสียภาษีและมีส่วนช่วยลดภาวะความซบเซาของเศรษฐกิจได้บ้าง

2.2.4 การหักลดหย่อน

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาคำนวณจากเงินได้พึงประเมินหักด้วยค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อน ซึ่งค่าลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเป็นตัวบรรเทาภาระภาษีให้แก่ผู้เสียภาษี ทำให้ผู้เสียภาษีเสียน้อยลงหรืออาจจะไม่ต้องเสียภาษีเลย ทั้งนี้เพื่อลดความเหลื่อมล้ำ ด้านรายได้ระหว่างประชาชน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในการจัดเก็บภาษีหรือเพื่อการกระจายรายได้และความมั่งคั่ง อย่างเป็นธรรมและเสมอภาคมากขึ้น

1) ความหมายของค่าลดหย่อน²⁰

เงินได้พึงประเมินเมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้วเพื่อเป็นการบรรเทาภาระภาษีให้แก่ผู้มีเงินได้ประมวลรัษฎากรจึงกำหนดให้หักค่าลดหย่อนได้ อีกค่าลดหย่อนแตกต่างจากค่าใช้จ่ายในข้อที่ว่าค่าใช้จ่าย เป็นต้น ทูนหรือเงินที่จ่ายไปเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินได้ แต่ค่าลดหย่อนเป็นตัวบรรเทาภาระภาษีให้แก่ผู้เสียภาษีทำให้ผู้เสียภาษีเสียภาษีน้อยลง หรืออาจจะไม่ต้องเสียภาษีเลยก็ได้ ยามใดที่

²⁰ ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม, คำสอนวิชากฎหมายภาษีอากร, (พิมพ์ครั้งที่ 10). (กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมกฎหมายเนติบัณฑิตยสภา. 2558), น. 289.

รัฐบาลเห็นว่า ประชาชนต้องเผชิญกับปัญหาเศรษฐกิจ รายได้ไม่พอกับรายจ่ายที่เพิ่มขึ้นเงินได้สุทธิที่จะนำไปคำนวณภาษีก็ลดน้อยลง เมื่อเงินได้สุทธิน้อยลงภาษีที่ประชาชนจะต้องเสียก็ลดน้อยลงด้วยหรืออาจจะไม่ต้องเสียภาษีเลยก็ได้ นอกจากค่าลดหย่อนจะเป็นตัวบรรเทาภาระภาษีแล้วยังเป็นเครื่องมือของรัฐบาลในการส่งเสริมให้ประชาชนสร้างความมั่นคงให้แก่ชีวิตและครอบครัวกับความสำคัญส่งเสริมการศึกษาและช่วยเหลือเกื้อกูลกันอีกด้วย

2) วัตถุประสงค์ของค่าลดหย่อน

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเป็นภาษีที่จัดเก็บตามหลักความสามารถในการเสียภาษีโดยใช้รายได้หรือเงินได้เป็นเครื่องวัดความสามารถในการเสียภาษี ดังนั้น รายได้ที่จะใช้เป็นฐานในการคำนวณภาษีตามอัตราภาษีจึงควรเป็นรายได้ที่บ่งบอกถึงระดับความสามารถในการเสียภาษีของผู้เสียภาษีโดยแท้จริง การหักลดหย่อนจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการสะท้อนให้เห็นถึงระดับความสามารถในการเสียภาษีดังกล่าว เพราะมนุษย์ในสังคมย่อมจะต้องมีรายจ่ายที่มีได้มีความสัมพันธ์กับรายได้ หากแต่เป็นรายจ่ายที่พึงมีในการดำรงชีวิตในสังคม ซึ่งผู้เสียภาษีไม่ควรรับภาระภาษีจากส่วนของค่าใช้จ่ายดังกล่าวกฎหมายถึงอนุญาตให้มีการหักค่าลดหย่อนเพื่อแสดงให้เห็นถึงรายได้ส่วนที่พ้นระดับที่จำเป็นในการดำรงชีพของผู้เสียภาษีอันสอดคล้องกับการจัดเก็บภาษีตามความสามารถในการเสียภาษีนั่นเอง อย่างไรก็ตาม การหักลดหย่อนคงไม่อาจจัดการค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการดำรงชีพของผู้เสียภาษีที่มีระดับฐานะของครอบครัวที่แตกต่างกันได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น การหักลดหย่อนจึงเป็นเพียงการบรรเทาภาระภาษีเท่านั้น²¹

3) ประเภทของค่าลดหย่อน

ค่าลดหย่อนโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

(1) ค่าลดหย่อนส่วนตัว (Personal Exemptions) มีพื้นฐานมาจากความคิดที่ว่า การที่บุคคลคนหนึ่งมีเงินได้ในระดับหนึ่ง แต่บุคคลนั้นก็มีการต่าง ๆ ในการครองชีพ และหากไม่มีโอกาสที่จะปลดเปลื้องภาระดังกล่าว บุคคลนั้นคงไม่สามารถประกอบอาชีพและมีเงินได้ในระดับดังกล่าวได้ ฉะนั้น ความสามารถที่จะเสียภาษีที่เหมาะสมหรือที่แท้จริงนั้น ควรเป็นเงินได้หลังจากที่ได้หักภาระต่าง ๆ ในการครองชีพแล้วเป็นดัชนีวัดระดับความสามารถที่จะเสียภาษีที่แท้จริงด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้เสียภาษีจึงได้รับอนุญาตให้หักเงินรายจ่ายจำนวนหนึ่งซึ่งสะท้อนถึงภาระการครองชีพของเขาเงินรายจ่ายจำนวนนี้เรียกว่า “ค่าลดหย่อนส่วนตัว” ซึ่งจะรวมถึงคู่สมรสด้วย²²

²¹ กัมปนาท บุญรอด, “สารพันปัญหาค่าลดหย่อน,” *สรรพากรศาสตร์*, 58(1), น. 1.

²² สุรัชย์ สุริตติเมธาพันธุ์, “ปัญหาการหักลดหย่อนภาษีเงินได้,” (สารนิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547), น. 7.

(2) ค่าลดหย่อนผู้อยู่ในอุปการะ (Dependency Exemption) ผู้เสียภาษีซึ่งมีครอบครัว อาจมีค่าใช้จ่ายในการครองชีพสูงกว่าผู้ซึ่งเป็นคนโสด และในทำนองเดียวกัน ครอบครัวเล็กย่อมมีค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวน้อยกว่าครอบครัวใหญ่ ซึ่งมีสมาชิกในครอบครัวมากกว่า ค่าลดหย่อนส่วนตัวจึงมีความสัมพันธ์กับขนาดของครอบครัว จึงต้องพิจารณาค่าลดหย่อนส่วนตัวทั้งหมดของครอบครัวมิใช่พิจารณาแต่เฉพาะค่าลดหย่อนส่วนตัวของผู้เสียภาษีแต่เพียงผู้เดียว อนึ่ง การอนุญาตให้ลดหย่อนผู้อยู่ในอุปการะผู้ใดบ้าง ขึ้นอยู่กับปรัชญาของแต่ละประเทศ ในการออกกฎหมายภาษีเงินได้ ดังจะเห็นได้ว่า บางประเทศอนุญาตให้หักลดหย่อนผู้อยู่ในอุปการะได้ในวงกว้าง เช่น ให้นำบิดามารดา บิดามารดาของคู่สมรส บุตร ปู่ย่า ตายาย หลุงป้า น้าอา พี่น้อง และหลาน ซึ่งอยู่ในอุปการะมาหักลดหย่อนได้²³

(3) ค่าใช้จ่ายส่วนตัว (Personal Deduction) นอกจากบุคคลจะต้องมีรายจ่ายเพื่อการครองชีพตามปกติวิสัยแล้ว บางคนอาจมีค่าใช้จ่ายในการครองชีพที่ไม่ปกติซึ่งกระทบกระเทือนความสามารถในการเสียภาษีของบุคคลเหล่านั้น และก่อให้เกิดความยากลำบากแก่บุคคลและครอบครัวได้ เช่น ในกรณีเจ็บไข้ได้ป่วยที่ต้องใช้จ่ายค่ารักษาพยาบาลเป็นจำนวนมาก ค่าใช้จ่ายเนื่องจากภาวะผิดปกติวิสัยเช่นนี้จึงควรได้รับการลดหย่อน ส่วนการจะให้หักค่าใช้จ่ายอะไรบ้าง ต้องพิจารณาว่ารายจ่ายนั้นกระทบกระเทือนความสามารถที่เสียภาษีในลักษณะที่สร้างความทุกข์ยากลำบากแก่ผู้เสียภาษีหรือไม่ หรือค่าใช้จ่ายนั้นเกิดจากการกระทำกิจกรรมที่สังคมปรารถนาที่จะสนับสนุนส่งเสริมหรือไม่ โดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท²⁴ ดังนี้

ค่าใช้จ่ายตามรายการ (Itemized Deductions) เป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว และมีระดับราคาที่ไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลงตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งไม่มีความสัมพันธ์อย่างเป็นกิจจะลักษณะต่อขนาดและฐานะทางการเงินของบุคคลและครอบครัว ดังนั้น การให้สิทธิหักค่าใช้จ่ายในรอบปีภาษีนั้น ๆ จากเงินได้พึงประเมินจึงให้หักเป็นรายการ ๆ ไปจำนวนที่จะหักได้ในแต่ละรายการนั้นแล้ว แต่จะระบุไว้ในกฎหมายภาษีเงินได้ ซึ่งบางกรณีอาจให้หักเท่ากับจำนวนที่จ่ายจริงก็ได้แต่โดยทั่วไปจะให้วิธีการกำหนดอัตราส่วนที่จะหักได้แต่ห้ามมิให้เกินจำนวนที่กำหนด แต่หากผู้เสียภาษีไม่มีค่าใช้จ่ายชนิดนี้เลยก็จะไม่มีสิทธิหักค่าใช้จ่าย

ค่าใช้จ่ายเหมา (Standard Deductions) โดยปกติการหักค่าใช้จ่ายส่วนตัวจะต้องมีหลักฐานยืนยันการใช้จ่าย แต่ในความเป็นจริงนั้นผู้เสียภาษีมักจะมีได้เก็บหลักฐานไว้หรือเป็นรายจ่ายที่ไม่มีหลักฐานในการจ่ายเงิน การยืนยันให้ใช้หลักฐานเพื่อขอหักค่าใช้จ่ายจึงอาจไม่เป็น

²³ ไกรยุทธ ธีรตยาคินันท์, ทฤษฎีภาษีเงินได้และภาษีเงินได้ของไทย, (กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพมหานคร พิมพ์, 2521), น. 23.

²⁴ สุรัช สุรดิเมธาพันธุ์, อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 22, น. 9-10.

ธรรมสำหรับผู้เสียภาษี เพื่อขจัดปัญหาดังกล่าวจึงมีการอนุญาตให้มีการหักค่าใช้จ่ายในลักษณะ
 เหมาทูกรายการค่าใช้จ่ายที่อนุญาตให้หักได้จึงเรียกว่า ค่าใช้จ่ายแบบเหมา

2.2.5 การยกเว้นภาษี

การยกเว้นภาษี คือ การยกเว้นมีนำเงินได้ (Income Exclusions) บางประเภทมาคำนวณเพื่อ
 เสียภาษี ซึ่งแบ่งออกเป็น²⁵

1) การยกเว้นเงินได้ทั่วไป

โดยทั่วไปแล้วเงินได้ทุกประเภทต้องนำมารวมคำนวณภาษีแต่มีเงินได้บางประเภทที่
 อาจได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณภาษีเนื่องจากมีกฎหมายกำหนดยกเว้นไว้ ซึ่งการยกเว้น
 เงินได้มีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันหลายประการ เช่น เพื่อบรรเทาภาษีซ้ำซ้อน หรือเพื่อเป็นสิ่งจูงใจ
 ให้ผู้เสียภาษีมีพฤติกรรมตามที่สังคมปรารถนา หรือเพื่อให้สวัสดิการสังคมในทางอ้อม เป็นต้น
 กรณีการยกเว้นเงินได้เพราะมีกฎหมายบัญญัติให้ยกเว้น เช่น การยกเว้นเงินได้ตามที่กำหนดไว้ใน
 ประมวลรัษฎากร มาตรา 42 (10) ที่กำหนดให้เงินได้ที่ได้รับจากการอุปการะโดยหน้าที่ธรรมจรรยา
 เงินได้ที่ได้รับจากการรับมรดก หรือจากการให้โดยเสน่ห่าหา เนื่องในพิธีหรือตามโอกาสแห่ง
 ขนบธรรมเนียมประเพณีได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียเงินได้ หรือการยกเว้นภาษีเพื่อ
 ส่งเสริมการออมทรัพย์ด้วยการยกเว้นภาษีสำหรับดอกเบี้ยเงินฝากประเภทออมทรัพย์ที่ได้รับจาก
 สหกรณ์ ตามมาตรา 42 (8) (ข) หรือการยกเว้นภาษีเพื่อส่งเสริมการศึกษาด้วยการยกเว้นกำไรสุทธิ
 จากกิจการ โรงเรียนเอกชนที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน หรือกิจการสถาบัน
 อุดมศึกษาเอกชนที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ตามมาตรา 3 พระราช
 กฤษฎีกา ฉบับที่ 284 พ.ศ. 2538 เป็นต้น ประเภทของการยกเว้นเงินได้ อาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภท²⁶
 คือ

(1) การยกเว้นเงินได้เนื่องจากการให้ (Donative Items) ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของมรดกหรือ
 ได้รับเงินประกันชีวิต หรือทุนการศึกษา เป็นต้น ผู้รับให้จะได้รับการยกเว้น

(2) การยกเว้นเงินได้เนื่องจากการจ้างแรงงาน (Employment Related Exclusion) เช่น
 ค่าประกันอุบัติเหตุ ค่าประกันชีวิตกลุ่ม และเงินที่นายจ้างจ่ายสมทบเข้ากองทุนบำนาญเอกชน
 เป็นต้น

(3) การยกเว้นเงินได้เนื่องจากการชดเชย (Returns of Human Capital) เช่น
 ค่ารักษาพยาบาล หรือเงินประกันอุบัติเหตุได้รับจากนายจ้าง เป็นต้น

²⁵ วาสนา สุขสมัย, “การนำระบบเครดิตภาษีเงินได้บุคคลธรรมดามาใช้แทนระบบการหักลดหย่อน”
 (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551), น. 27-29.

²⁶ สุรัช สุทธิเมธาพันธุ์, *อั่งแล้ว เชิงอรรถที่ 22*, น. 11-12.

(4) การยกเว้นเงินได้เนื่องจากการลงทุน (Investment-Related Exclusions) เช่น ดอกเบี้ย พันธบัตร เงินปันผล เป็นต้น

2) การยกเว้นเงินได้สุทธิ

การยกเว้นเงินได้สุทธิเป็นการยกเว้นเงินได้เมื่อมีการหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนแล้ว หากต้องการยกเว้นเงินได้สุทธิเท่าใด เงินได้สุทธิที่ได้รับการยกเว้นนั้น ก็ไม่ต้องนำมาคำนวณกับ อัตราภาษี ซึ่งเป็นวิธีการบรรเทาภาระภาษีวิธีหนึ่งที่ประเทศต่าง ๆ นำมาใช้ นอกเหนือจาก ค่าลดหย่อน

2.3 มาตรการจูงใจทางภาษี

สำหรับในส่วนของมาตรการจูงใจทางภาษีนั้น ผู้วิจัยจะกล่าวถึงความหมาย ประเภทของ มาตรการจูงใจทางภาษีในรูปแบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.3.1 ความหมายของมาตรการจูงใจทางภาษี

มาตรการจูงใจภาษี (Tax Incentive) เป็นส่วนหนึ่งของมาตรการทางภาษี (Tax Expenditure) เป็นเครื่องมือทางการคลังในเชิงนโยบายแห่งรัฐในการแสวงหารายได้ของรัฐบาลเพื่อนำเงินมาใช้ ใช้จ่ายในการพัฒนาประเทศ จัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี และจัดสรรตามนโยบายที่รัฐบาล กำหนด โดยที่มาตรการจูงใจทางภาษีอากร (Tax Incentive) เป็นสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่เป็นการ เสนอให้มีการลดหย่อน ยกเว้น หรือให้สิทธิประโยชน์พิเศษต่าง ๆ ทางภาษีแก่ประชาชน หรือกลุ่ม ธุรกิจต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อจูงใจให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยส่วน ใหญ่จะเป็นการลดอัตราการจัดเก็บภาษี ลดขนาดของฐานภาษี งดเว้นการจัดเก็บภาษีชั่วคราว ยกเลิก การจัดเก็บภาษีเป็นการถาวรหรือขยายระยะเวลาในการใช้มาตรการจัดเก็บภาษีออกไปอีก ยกตัวอย่าง เช่น รัฐบาลกลางของประเทศสหรัฐอเมริกาเสนอให้เครดิตภาษีสำหรับการซื้อ ยานพาหนะที่เป็นระบบไฮบริด (ไฟฟ้า/แก๊ส) และแรงจูงใจด้านภาษีสำหรับการฟื้นฟูอาคาร ประวัติศาสตร์ เป็นต้น ทั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน และการดำรง ไว้ซึ่งประวัติศาสตร์ที่ดีของประเทศชาติอันเป็นวัตถุประสงค์ที่เป็นการเฉพาะเจาะจงลงไปในแต่ละเรื่อง²⁷

²⁷ ฉัตรระวี ปริสุทธิญาณ, “การประเมินมาตรการจูงใจทางภาษีอากร (Tax Expenditures)” สืบค้นเมื่อ วันที่ 10 กันยายน 2562, จาก <http://www.kpi.ac.th/wiki/index.php>

อย่างไรก็ตาม มาตรการจูงใจทางภาษีอากร (Tax incentive) อาจมีผลกระทบต่อรายได้ของรัฐในทางลบ เนื่องจากการเสนอสวัสดิการประโยชน์ทางภาษีให้กับประชาชน หรือกลุ่มธุรกิจนั้น ส่งผลทำให้รายได้ของรัฐลดลง แต่การดำเนินการดังกล่าวเป็นการดำเนินการของรัฐบาลเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายแห่งรัฐ

สำหรับในประเทศไทย การบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการศึกษาและสนับสนุนการกีฬาจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีโดยสามารถนำจำนวนเงินที่บริจาคมาหักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้ โดยมีสิทธิประโยชน์ในการหักลดหย่อนได้เป็นจำนวนสองเท่า แต่เมื่อรวมการบริจาคทุกรายการแล้วต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่นแล้ว โดยมีเงื่อนไขในการบริจาคเงินให้แก่ผู้รับบริจาค²⁸ ดังต่อไปนี้

- (1) การกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อส่งเสริมการกีฬา
- (2) คณะกรรมการกีฬาจังหวัดที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย
- (3) กรมพลศึกษา
- (4) สมาคมกีฬาที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย
- (5) กองทุนพัฒนากีฬาแห่งชาติ

2.3.2 ประเภทของมาตรการจูงใจทางภาษี

มาตรการจูงใจทางภาษีถูกใช้เป็นเครื่องมือส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อดึงดูดการลงทุนทั้งจากผู้ประกอบการภายในประเทศและต่างประเทศ โดยทั่วไปจะไปลดความรับผิดชอบทางภาษีเงินได้นิติบุคคลของผู้ประกอบการ รูปแบบมาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา ได้แก่ มาตรการลดหรือยกเว้นภาษี มาตรการเครดิตภาษี และมาตรการหักรายจ่ายเพิ่มเติม มาตรการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล

1) มาตรการลดหรือยกเว้นภาษี

มาตรการลดหรือยกเว้นภาษี หมายถึง การให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ลงทุนด้วยการลดหรือยกเว้นภาษีภายในระยะเวลาจำกัด โดยรัฐอาจจะให้สิทธิประโยชน์ในรูปแบบยกเว้นภาษีไปเลย หรือลดอัตราภาษีอย่างไม่จำกัดจำนวนหรือไม่จำกัดมูลค่า ทั้งนี้ รัฐอาจให้สิทธิประโยชน์เป็นระยะเวลาเพียงสั้น ๆ หรือระยะเวลายาวนานตั้งแต่ 1 ปี ไปจนถึง 20 ปี แม้ว่ามาตรการลดหรือยกเว้นภาษีจะเป็นมาตรการที่เรียบง่าย และเป็นมิตรกับนักลงทุน แต่เป็นมาตรการจูงใจทางภาษีที่ไม่มีประสิทธิภาพ สร้างต้นทุนให้แก่ภาครัฐมากกว่าผลประโยชน์ที่สังคมจะพึงได้รับเสมอ ให้สิทธิ

²⁸ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, โครงการศึกษาร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. .... พร้อมทั้งยกร่างกฎหมายลำดับรอง, รายงานฉบับสมบูรณ์, (กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสถาบันวิจัยทางกฎหมาย, 2557), น. 195.

ประโยชน์อย่างกว้างโดยไม่สัมพันธ์กับการลงทุนในสินทรัพย์ประเภททุน รัฐจึงต้องกำหนดมูลค่าขั้นต่ำของการลงทุนในสินทรัพย์ประเภททุนไว้เพื่อเป็นเงื่อนไขของการขอรับสิทธิประโยชน์ และเมื่อบริษัทได้รับสิทธิประโยชน์จนครบเวลาแล้ว ก็จะปิดบริษัทหรือขายกิจการเก่านั้นเพื่อไปเปิดกิจการใหม่ บริษัทจึงสามารถมาขอรับสิทธิประโยชน์ได้อย่างไม่มีกำหนดระยะเวลา หากบริษัทต่างประเทศเข้ามาลงทุนโดยตรงและมีอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศ มาตรการลดหรือยกเว้นจะทำให้เกิดการไหลของรายได้กลับไปยังประเทศถิ่นที่อยู่ของนักลงทุน ทำให้บริษัทที่ได้รับการส่งเสริมเป็นทอระบายกำไร ด้วยวิธีการตั้งราคาโอนระหว่างบริษัทที่ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์และบริษัทที่ได้รับสิทธิประโยชน์ ซึ่งมักจะถูกใช้ป็นช่องทางในการหลีกเลี่ยงภาษี มาตรการลดหรือยกเว้นภาษีไม่สามารถดึงดูดการลงทุนระยะยาว กิจการขนาดใหญ่ที่ใช้ระยะเวลาในการคืนทุนนาน หรืออุตสาหกรรมที่ใช้เครื่องจักรเข้มข้น ซึ่งเป็นกิจการที่มีลักษณะขาดทุนในช่วงแรกของการประกอบกิจการเสมอ แต่เป็นมาตรการที่ดึงดูดการลงทุนระยะสั้น กิจการที่สามารถเคลื่อนย้ายการลงทุนได้ง่าย และกิจการที่สามารถสร้างผลกำไรได้อย่างรวดเร็ว²⁹

นอกจากนี้หากรัฐเลือกใช้มาตรการลดหรือยกเว้นภาษี ภาครัฐจะไม่สามารถประเมินรายได้ที่สูญเสียไป และประโยชน์ที่เพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม หากมาตรการลดหรือยกเว้นภาษีกำหนดช่วงเวลาให้สิทธิประโยชน์อย่างยาวนานก็มีโอกาสที่จะดึงดูดการลงทุนระยะยาวได้ประเทศที่ใช้มาตรการลดหรือยกเว้นภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาได้แก่ ไทย จีน ฝรั่งเศส อินเดีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ รัสเซีย เวียดนาม เป็นต้น ตัวอย่าง มาตรการลดหรือยกเว้นภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาของสาธารณรัฐประชาชนจีน (High- and New-Technology Enterprise: HNTE) บริษัทที่จะสามารถยื่นขอรับสิทธิประโยชน์ได้จะต้องก่อตั้งในจีนเกินกว่าหนึ่งปีประกอบธุรกิจที่มีเทคโนโลยีระดับสูงและใหม่ เช่น อุตสาหกรรมอวกาศ อุตสาหกรรมทางชีววิทยาหรือทางการแพทย์ สารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ และลงทุนในการวิจัยและพัฒนาร้อยละ 3-6 ของรายได้รวม ทั้งนี้บริษัทต้องได้รับสิทธิความเป็นเจ้าของในทรัพย์สินทางปัญญา และรายได้อย่างน้อยร้อยละ 60 มาจากสินค้าหรือการให้บริการเทคโนโลยีระดับสูงและใหม่ สิทธิประโยชน์จากมาตรการนี้คือลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลเหลือร้อยละ 15 เป็นระยะเวลา 3 ปี

2) มาตรการเครดิตภาษีและมาตรการหักรายจ่ายเพิ่มเติม

การเครดิตเป็นมาตรการทางภาษีบรรเทาภาระทางภาษีประเภทหนึ่งทำนองเดียวกับการหักลดหย่อน และการยกเว้นภาษี แต่การเครดิตภาษีนั้น เป็นกรณีที่กฎหมายอนุญาตให้นำ

²⁹ เรียงชัย อรรถกิติมากุล, “มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา: ศึกษาการเครดิตภาษี การหักรายจ่ายเพิ่มเติม การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราร่วง,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558), น. 14-15.

จำนวนเงินเครดิตมาหักออกจากภาษีที่จะต้องเสียโดยตรง ซึ่งในกรณีของการเครดิตนั้น ผู้เสียภาษีทุกคนจะได้รับประโยชน์เป็นจำนวนเท่ากันทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้มีเงินได้สูงหรือผู้มีเงินได้ต่ำ ความเป็นธรรมในรูปแบบของผลประโยชน์จากการประหยัด ภาษีจึงเท่ากันทุกระดับเงินได้ ตัวอย่างเช่น หากกำหนดจำนวนเครดิตภาษีเท่ากับ 1,000 บาท และผู้เสียภาษีต้องเสียภาษีทั้งหมด 1,500 บาท บุคคลนั้นจะเสียภาษีเพียง 500 บาท หรือหากภาษีที่ต้องเสียทั้งหมดเท่ากับ 4,000 บาท บุคคลนั้นจะคงเหลือภาษีที่ต้องเสียเพียง 3,000 บาท จะเห็นได้ว่าผู้เสียภาษีทุกคนซึ่งมีภาษีเงินได้ต้องเสียเกิน 1,000 บาทขึ้นไปจะได้รับเงินหักออกจากภาษีเท่ากันทุกคน³⁰

มาตรการเครดิตภาษีและมาตรการหักรายจ่ายวิจัยและพัฒนาเพิ่มเติมเป็นการบรรเทาภาระภาษีที่อิงอยู่กับค่าใช้จ่ายวิจัยและพัฒนา โดยจะให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่บริษัทที่มีค่าใช้จ่ายวิจัยและพัฒนาเป็นมูลค่ามากกว่าต้นทุนที่แท้จริง มาตรการเครดิตและมาตรการหักรายจ่ายเพิ่มเติมเป็นเครื่องมือที่ดึงดูดการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้เครื่องจักรเข้มข้นมากกว่าอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น นอกจากนี้ วิธีการเครดิตและการหักรายจ่ายเพิ่มเติมจะสนับสนุนให้ผู้ประกอบการเข้ามาลงทุนด้วยการถือหุ้นในกิจการมากกว่าการเข้ามาลงทุนในรูปแบบของการให้กู้ยืมเงินเพื่อตั้งเป็นบริษัทใหม่

มาตรการเครดิตภาษีและการหักรายจ่ายเพิ่มเติมมีประสิทธิภาพมากกว่ามาตรการลดหรือยกเว้นภาษี เนื่องจากมาตรการเครดิตและการหักรายจ่ายเพิ่มเติมเป็นมาตรการที่บังคับใช้ง่าย โปร่งใส และมีเสถียรภาพมากกว่า ผู้ประกอบการสามารถคาดการณ์ได้ง่าย รัฐสามารถประเมินรายได้ที่สูญเสียไปได้ รายได้ของรัฐสูญเสียจากการเครดิตและหักรายจ่ายเพิ่มเติมจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับการลงทุน อย่างไรก็ตาม มาตรการเครดิตภาษีและการหักรายจ่ายเพิ่มเติมมีประสิทธิภาพในการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศน้อยกว่ามาตรการลดหรือยกเว้นภาษี และไม่เหมาะสมสำหรับนำมาส่งเสริมบริษัทที่เพิ่งเริ่มประกอบกิจการ หรือบริษัทที่มีข้อจำกัดทางการเงิน เนื่องจากบริษัทดังกล่าวมักจะไม่มีกำไรที่ต้องนำมาเสียภาษี ทำให้บริษัทไม่สามารถใช้ประโยชน์ทางภาษีได้³¹

3) อัตราของสิทธิประโยชน์ทางภาษี

อัตราภาษีเป็นจำนวนเงินที่คิดคำนวณจัดเก็บจากสิ่งที่เป็นมูลเหตุในการเสียภาษี คำอธิบายดังกล่าวเป็นการให้คำจำกัดความของอัตราภาษีในแง่ของการจัดเก็บภาษีแตกต่างกับมาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัย และพัฒนาที่เป็นการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่การลงทุนในโครงการวิจัยและพัฒนา ดังนั้น นิยามของอัตราภาษีในแง่ของการให้สิทธิประโยชน์

³⁰ วาสนา สุขสมัย, *อ้างแล้ว เจริญธรรม* ที่ 25, น. 29-30.

³¹ เริงชัย อรรถกิติมากุล, *อ้างแล้ว เจริญธรรม* ที่ 29, น. 17.

นั่นจึงควรหมายถึง ตัวเลขจำนวนหนึ่งที่ถูกกำหนดขึ้นเป็นรูปแบบร้อยละ เพื่อนำมากำหนดมูลค่าของสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่ผู้ทรงสิทธิจะพึงได้รับ

(1) อัตราภาษีแบบคงที่

อัตราภาษีแบบคงที่ หมายถึง อัตราภาษีที่มีจำนวนแน่นอน ไม่ผันแปรไปตามปริมาณของฐานภาษี การใช้อัตราภาษีแบบคงที่จะทำให้ผู้ทรงสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีแปรผันตามมูลค่าของฐานภาษีหรือค่าใช้จ่ายวิจัยและพัฒนา ตัวอย่าง มาตรการจูงใจทางภาษีของประเทศไทย บริษัทผู้ว่าจ้างทำวิจัยและพัฒนา หรือบริษัทที่รับทำวิจัยและพัฒนาให้กับตนเองสามารถยื่นขอรับรองโครงการ แล้วนำค่าใช้จ่ายวิจัยและพัฒนาที่มีคุณสมบัติขอรับสิทธิประโยชน์ทางภาษีมาหักเป็นรายจ่ายเพิ่มเติมได้ร้อยละ 200 หรือมาตรการจูงใจทางภาษีของออสเตรีย บริษัทที่มีค่าใช้จ่ายวิจัยและพัฒนาสามารถขอเครดิตภาษีได้ร้อยละ 10 เป็นต้น

(2) อัตราภาษีแบบก้าวหน้า

อัตราภาษีก้าวหน้า หมายถึง อัตราภาษีที่มีจำนวนสูงขึ้นเมื่อปริมาณฐานภาษีมีจำนวนเพิ่มขึ้น การใช้อัตราภาษีก้าวหน้าจะทำให้ผู้ทรงสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีแปรผันตามกับมูลค่าของฐานภาษีหรือค่าใช้จ่ายและพัฒนาเช่นเดียวกับการใช้อัตราภาษีแบบคงที่ แต่ผู้ทรงสิทธิจะได้รับสิทธิประโยชน์เป็นจำนวนมากกว่าอัตราภาษีแบบคงที่ เนื่องจากอัตราภาษีที่เพิ่มขึ้นจากฐานภาษีที่เพิ่มขึ้น บริษัทที่มีโครงการวิจัยและพัฒนาขนาดใหญ่จะได้รับสิทธิประโยชน์เป็นจำนวนมากสร้างภาระทางการคลังอันเนื่องมาจากมาตรการจูงใจทางภาษี³²

(3) อัตราภาษีแบบถอยหลัง

อัตราภาษีถอยหลัง หมายถึง อัตราภาษีที่มีจำนวนลดต่ำลงเมื่อฐานภาษีมีจำนวนเพิ่มขึ้น การใช้อัตราภาษีถอยหลังจะทำให้ผู้ทรงสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีแปรผกผันกับมูลค่าของฐานภาษีหรือค่าใช้จ่ายวิจัยและพัฒนา กล่าวคือ ยิ่งผู้ทรงสิทธิมีค่าใช้จ่ายจากโครงการวิจัยและพัฒนาเท่าไร ก็จะได้รับเครดิตภาษีหรือสามารถหักรายจ่ายเพิ่มเติมน้อยลงเท่านั้น โดยทั่วไปการใช้รูปแบบอัตราภาษีถอยหลัง จะแบ่งอัตราของสิทธิประโยชน์ทางภาษีเป็นสองชั้น (Tax Bracket) ตัวอย่าง มาตรการจูงใจทางภาษีของฝรั่งเศส (CIR) กำหนดชั้นของอัตราเครดิตภาษีไว้สองชั้น ชั้นแรกอัตราเครดิตภาษীর้อยละ 30 สำหรับรายจ่ายวิจัยและพัฒนา 100 ล้านยูโรแรก และชั้นที่สอง อัตราเครดิตภาษীর้อยละ 5 สำหรับรายจ่ายวิจัยและพัฒนาที่เกิน 100 ล้านยูโรแรก หรือมาตรการจูงใจทางภาษีของเนเธอร์แลนด์ (WBSO) กำหนดอัตราเครดิตภาษีไว้สองชั้นเช่นเดียวกัน ชั้นแรก อัตราเครดิตภาษীর้อยละ 32 สำหรับรายจ่ายวิจัยและพัฒนา 350,000 ยูโรแรก และชั้นที่สอง อัตราเครดิตภาษীর้อยละ 16 สำหรับรายจ่ายวิจัยและพัฒนาส่วนที่เกินจาก 350,000 ยูโรแรก เป็นต้น

³² เฟ็งอ้าง, น. 30-31.

การกำหนดขึ้นของอัตราภาษีประเภทถอยหลังจะทำให้สามารถจำกัดรายได้ของรัฐที่สูญเสียจากมาตรการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา แต่การกำหนดขึ้นของอัตราภาษีจะไปบิดเบือนแผนการลงทุน โครงการวิจัยและพัฒนาขนาดใหญ่

2.3.3 เป้าหมายการส่งเสริมของมาตรการจูงใจทางภาษี

หากรัฐเลือกใช้มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาแล้ว รัฐจะไม่สามารถกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อเลือกโครงการวิจัยและพัฒนาอย่างเฉพาะเจาะจงได้ อย่างไรก็ตาม รัฐสามารถกำหนดเป้าหมายของมาตรการจูงใจทางภาษีได้ เป้าหมายของสิทธิประโยชน์ทางภาษีสามารถจำแนกได้สองประการ คือ การกำหนดเป้าหมายอย่างเฉพาะเจาะจง และการกำหนดเป้าหมายทางอ้อม

1) การกำหนดเป้าหมายอย่างเฉพาะเจาะจง

วัตถุประสงค์ของการกำหนดเป้าหมายอย่างเฉพาะเจาะจงเพื่อลดอุปสรรคทางการเงินหรือทางเศรษฐศาสตร์ในการเข้ามาลงทุนวิจัยและพัฒนา สามารถจำแนกได้ 5 ประการ คือ การเลือกส่งเสริมตามขนาดขององค์กรธุรกิจ การเลือกส่งเสริมตามระยะเวลาในการประกอบกิจการ การเลือกส่งเสริมตามสถานะทางกฎหมาย การเลือกส่งเสริมตามภูมิภาค และการเลือกส่งเสริมตามสาขาหรือรูปแบบเทคโนโลยี

(1) การเลือกส่งเสริมตามขนาดของกิจการ³³

การเลือกส่งเสริมตามขนาดของกิจการ หมายถึง การเลือกส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือการเลือกส่งเสริมบริษัทขนาดใหญ่ ทั้งนี้ โดยส่วนใหญ่รัฐจะเลือกส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากกว่าบริษัทใหญ่ เนื่องจากบริษัทขนาดเล็กและบริษัทขนาดกลางจะมีข้อจำกัดในการลงทุน โครงการวิจัยและพัฒนา มากกว่าบริษัทขนาดใหญ่ รูปแบบของการส่งเสริมบริษัทขนาดกลางและขนาดเล็กอาจจะเป็นการเพิ่มอัตราสิทธิประโยชน์ทางภาษีหรือยกเว้นเครดิตภาษีในรูปของเงินสดภายในปีภาษีที่ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีได้ ตัวอย่าง มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาของสหราชอาณาจักรเน้นส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากกว่าบริษัทขนาดใหญ่ โดยจะให้สิทธิประโยชน์ในการหักจ่ายวิจัยและพัฒนาเพิ่มเติมมากกว่าบริษัททั่วไป และหากบริษัทไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์

³³ Ernst & Young, "Worldwide R&D Incentives Reference Guide 2014-15," Accessed May 1, 2016, [http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/EY-worldwide-randdincentives-reference-guide/\\$FILE/EY-worldwide-randd-incentives-reference-guide.pdf](http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/EY-worldwide-randdincentives-reference-guide/$FILE/EY-worldwide-randd-incentives-reference-guide.pdf), p.257. อ้างถึงใน เรืองชัย อรรถทิมากุล, "มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา: ศึกษาการเครดิตภาษีการหักจ่ายเพิ่มเติม การหักค่าสึกหรือและค่าเสื่อมราคา ในอัตราเร่ง," (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558), น. 36.

ทางภาษีได้เนื่องจากไม่มีกำไรจากการดำเนินธุรกิจ บริษัทสามารถขอคืนเครดิตภาษีเป็นเงินสดได้ในทันที มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาของนอร์เวย์เน้นส่งเสริมตามขนาดของกิจการ โดยให้สิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นอัตราส่วนที่มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเครดิตภาษีได้ร้อยละ 20 ในขณะที่บริษัทขนาดใหญ่สามารถเครดิตภาษีได้เพียงร้อยละ 18 เป็นต้น

(2) การเลือกส่งเสริมตามระยะเวลาในการประกอบกิจการ

โดยทั่วไปแล้ว การส่งเสริมตามระยะเวลาในการประกอบกิจการจะเน้นให้สิทธิประโยชน์เพิ่มเติมแก่บริษัทใหม่ หรือบริษัทที่เพิ่งเริ่มประกอบกิจการ (Startup Company) รูปแบบการส่งเสริมจะมีลักษณะคล้ายกับการส่งเสริมตามขนาดของกิจการ อาทิ เพิ่มอัตราของสิทธิประโยชน์ทางภาษีมากกว่าบริษัทที่ประกอบกิจการมานานแล้ว รวมถึงการจ่ายเครดิตภาษีคืนเป็นเงินสดภายในปีภาษีที่บริษัทไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีได้ ตัวอย่าง มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจใหม่ของฝรั่งเศส (JEI) ให้สิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เพิ่งประกอบกิจการด้วยการยกเว้นหรือลดภาษีเงินได้นิติบุคคล ยกเว้นภาษีท้องถิ่น ยกเว้นการจ่ายเงินสมทบประกันสังคม และบริษัทสามารถขอคืนเงินสดทันทีในปีภาษีที่ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีได้ หรือมาตรการเครดิตภาษีของเนเธอร์แลนด์ (WBSO) ให้สิทธิประโยชน์เพิ่มเติมแก่บริษัทที่เพิ่งประกอบกิจการ บริษัทสามารถเครดิตภาษีได้ถึงร้อยละ 40 ของรายจ่ายวิจัยและพัฒนาและผู้ประกอบการบุคคลธรรมดาซึ่งวิจัยและพัฒนาเป็นการส่วนตัวจะได้รับเครดิตภาษีเพิ่มเติมเป็นจำนวน 6,245 ยูโร

(3) การเลือกส่งเสริมตามสถานะทางกฎหมาย

โดยทั่วไปแล้ว การเลือกส่งเสริมตามสถานะทางกฎหมายจะเป็นการให้สิทธิประโยชน์แก่บริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ภายในประเทศมากกว่าบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศ ในบางประเทศจะไม่ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่บริษัทต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนวิจัยและพัฒนาภายในประเทศเลย ตัวอย่าง มาตรการจูงใจทางภาษีของประเทศแคนาดา (Scientific Research and Experimental Development: SR&ED) ผู้ประกอบการที่สามารถยื่นขอรับเครดิตภาษีได้ต้องเป็นนิติบุคคลเอกชนที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดา และไม่ได้ถูกควบคุมทั้งทางตรงหรือทางอ้อมจากบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดาหรือบริษัทมหาชน หรือมาตรการจูงใจทางภาษีของประเทศจีน (HNTE) บุคคลที่สามารถยื่นขอรับสิทธิประโยชน์ได้นั้น ต้องเป็นนิติบุคคลซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในประเทศ³⁴ เป็นต้น

³⁴ เรียงชัย อรรถกิติมากุล, *อ้างแล้ว* เจริญธรรมที่ 29, น. 38.

(4) การเลือกส่งเสริมตามภูมิภาค

โดยทั่วไปแล้ว การเลือกส่งเสริมตามภูมิภาคจะนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการลงทุนในภูมิภาคที่มีการพัฒนาต่ำหรือภูมิภาคที่มีอัตราการว่างงานสูง รัฐสามารถออกแบบมาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเฉพาะบางภูมิภาคได้ ตัวอย่าง มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาของประเทศแคนาดา (SR&ED) สามารถแบ่งรูปแบบของสิทธิประโยชน์ได้สองระดับคือ ระดับสหพันธรัฐให้เครดิตภาษีได้อัตราร้อยละ 35 และระดับมลรัฐให้เครดิตภาษีได้ตั้งแต่ร้อยละ 0.5 - 37.5 ตามที่แต่ละรัฐกำหนด โดยผู้ประกอบการในรัฐออนแทรีโอ สามารถขอเครดิตภาษีได้อัตราร้อยละ 4.5 ในขณะที่ผู้ประกอบการในรัฐควิเบกสามารถขอเครดิตได้อัตราร้อยละ 30 ทั้งนี้ แต่ละรัฐสามารถใช้ผลขาดทุนสะสมยกออกไปข้างหน้าได้เป็นระยะเวลาที่แตกต่างกัน และหากผู้ประกอบการไม่สามารถใช้ประโยชน์จากเครดิตภาษีได้สามารถขอคืนเครดิตภาษีเป็นเงินสดได้ในอัตราที่แตกต่างกัน หรืออิสราเอลมีรูปแบบการให้สิทธิประโยชน์ตามสถานที่ตั้งของนิติบุคคล โดยหากนิติบุคคลอยู่ในพื้นที่ที่ได้รับสิทธิพิเศษสามารถยื่นขอเครดิตภาษีได้ร้อยละ 9 และหากบริษัทตั้งอยู่ในพื้นที่อื่นสามารถยื่นขอเครดิตภาษีได้ร้อยละ 16 เป็นต้น

(5) การเลือกส่งเสริมตามสาขาของกิจกรรม หรือรูปแบบของเทคโนโลยี

โดยทั่วไปแล้ว การเลือกส่งเสริมตามสาขาหรือรูปแบบของเทคโนโลยีมักจะส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาในอุตสาหกรรมขั้นสูง หรืออุตสาหกรรมที่เป็นโครงสร้างพื้นฐานในการพัฒนาประเทศ ตัวอย่าง เบลเยียมเน้นส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม หรืออิสราเอลเน้นส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีชีวภาพหรือนาโนเทคโนโลยี ด้วยการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลแก่บริษัทที่ลงทุนในโครงการวิจัยและพัฒนา และให้สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุนส่วนบุคคลที่เข้ามาลงทุนในช่วงต้นของกิจการ สามารถตัดเงินลงทุนเป็นรายจ่ายได้ทันที หรือรัฐควิเบกในแคนาดาให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่โครงการวิจัยและพัฒนาในสาขาเกษตรกรรมด้วยอัตราที่มากกว่าสาขาอื่น ๆ เป็นต้น

2) การกำหนดเป้าหมายทางอ้อม (Implicit Targeting)

การกำหนดเป้าหมายทางอ้อมเป็นรูปแบบของการส่งเสริมเพิ่มเติมรูปแบบของการส่งเสริมกิจกรรมวิจัยและพัฒนาทางอ้อมสามารถจำแนกได้ 4 ประการ คือ การกำหนดเพดานการยกยอดสิทธิประโยชน์ทางภาษีไปข้างหน้าหรือย้อนกลับ การจ่ายคืนเครดิตภาษีในรูปของเงินสด และการวิจัยและพัฒนาาร่วม³⁵

³⁵ สมศักดิ์ พงศ์สุวรรณ, “ปัญหาภาษีเงินได้เกี่ยวกับผลขาดทุนสะสม,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549), น. 13.

(1) การกำหนดเพดาน

การกำหนดเพดานเป็นการจำกัดสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่บริษัทขนาดใหญ่จะพึงได้รับ และจำกัดรายได้ของรัฐที่สูญเสียจากมาตรการจูงใจทางภาษีเช่นเดียวกับการกำหนดขั้นของอัตราภาษี โดยรัฐอาจจำกัดมูลค่าการขอคืนเครดิตภาษีในรูปแบบของเงินสด จำกัดฐานของมาตรการจูงใจทางภาษี หรือจำกัดรายจ่ายวิจัยและพัฒนาในรูปแบบของการกำหนดเป็นมูลค่าคงที่ หรือเป็นจำนวนร้อยละก็ได้ ตัวอย่าง มาตรการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสหราชอาณาจักร(SMEs Scheme) บริษัทสามารถนำรายจ่ายวิจัยและพัฒนามาขอรับสิทธิประโยชน์ได้ไม่เกิน 7.5 ล้านยูโรต่อหนึ่งโครงการ มาตรการเครดิตภาษีของประเทศเนเธอร์แลนด์ในปี ค.ศ. 2015 (WBSO) บริษัทสามารถเครดิตภาษีได้สูงสุดไม่เกิน 14 ล้านยูโรต่อปีปฏิทินหรือมาตรการเครดิตภาษีของประเทศแคนาดา (SR&ED) บริษัทสัญชาติแคนาดาสามารถขอคืนเครดิตภาษีในรูปแบบของเงินสดไม่เกิน 3 ล้านดอลลาร์แคนาดาต่อปี

(2) การยกยอดไปข้างหน้าและการยกยอดย้อนกลับ

การยกยอด หมายถึง ผลประโยชน์ทางด้านภาษีที่รัฐอนุญาตให้ธุรกิจที่ประสบผลขาดทุนสามารถนำไปใช้ประโยชน์เพื่อลดภาระภาษีในอดีตและอนาคต หากระบบมาตรการจูงใจทางภาษีมักจะเป็นการหักรายจ่ายวิจัยและพัฒนาเพิ่มเติม และบริษัทไม่มีกำไรจากการดำเนินธุรกิจ บริษัทจะมีผลขาดทุนสุทธิมากขึ้นอันเนื่องมาจากมูลค่าของสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่ไม่สามารถใช้ได้ ทั้งนี้ การยกยอดผลขาดทุนสุทธิมีสองรูปแบบ รูปแบบแรก การยกยอดไปข้างหน้า หมายถึง “การกำหนดให้นำผลขาดทุนสุทธิที่เป็นผลขาดทุนสะสมไปเป็นรายจ่ายทางภาษีในรอบระยะเวลาบัญชีในอนาคต ทำให้กำไรสุทธิของธุรกิจนั้นลดลงและภาระภาษีในอนาคตก็จะลดลง” และรูปแบบที่สอง การยกยอดย้อนกลับ (Carry Backward) หมายถึง “การกำหนดให้นำผลขาดทุนที่เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชีปัจจุบันเป็นเครดิตภาษีของภาษีที่เคยเสียไปแล้วก่อนหน้านี้ โดยลักษณะที่นำเอาผลขาดทุนสุทธิทางภาษีที่เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชีปัจจุบันไปหักลบกับกำไรสุทธิของรอบระยะเวลาบัญชีก่อนหน้านี้ ซึ่งได้เสียภาษีไว้แล้วและขอเครดิตภาษีในส่วนที่เสียไว้เกินคืนมา”³⁶ อย่างไรก็ตาม หากระบบมาตรการจูงใจทางภาษีเป็นการเครดิตภาษี บริษัทจะไม่สามารถยกยอดเครดิตภาษีภายใต้ระบบกฎหมายภาษีทั่วไป บริษัทจะต้องยกยอดเครดิตภาษีไปใช้ในรอบระยะเวลาบัญชีถัดไป หรือย้อนหลังตามกฎหมายพิเศษเท่านั้น

³⁶ ณรงค์กฤษณ์ นิมโรธรรม, “ปัญหาการใช้ผลขาดทุนเพื่อประโยชน์ทางภาษี,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556), น. 48.

(3) การจ่ายเงินเครดิตภายในรูปเงินสด³⁷

การจ่ายเงินเครดิตภายในรูปเงินสด หมายถึง การที่รัฐจ่ายเงินสดให้แก่ผู้ประกอบการซึ่งได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการลงทุนในโครงการวิจัยและพัฒนา แต่ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากเครดิตภาษีหรือการหักรายจ่ายเพิ่มเติมได้ เนื่องจากผู้ประกอบการไม่มีความรับผิดชอบในทางภาษีอย่างเพียงพอ อาทิ ผู้ประกอบการที่ไม่มีกำไรสุทธิทางภาษีจากการดำเนินธุรกิจ หรือผู้ประกอบการมีกำไรสุทธิจากการดำเนินกิจการแต่มูลค่าน้อยกว่าสิทธิประโยชน์ทางภาษี ประเทศที่ให้สิทธิประโยชน์ประเภทจ่ายเงินเครดิตภายในรูปของเงินสด เช่น เบลเยียม แคนาดา เดนมาร์ก ฝรั่งเศส และสหราชอาณาจักร เป็นต้น

2.4 หลักธรรมาภิบาลทางกฎหมาย

ธรรมาภิบาลจัดเป็นแนวคิดสำคัญในการบริหารงานและการปกครองในปัจจุบัน เพราะโลกปัจจุบันได้หันไปให้ความสนใจกับเรื่องของโลกาภิวัตน์และธรรมาภิบาลหรือการบริหารจัดการที่ดีมากขึ้น แทนการสนใจเรื่องการพัฒนาอุตสาหกรรมดังแต่ก่อน เพราะกระแสการพัฒนาเศรษฐกิจมีความสำคัญกระทบถึงกัน การติดต่อสื่อสาร การดำเนินกิจกรรมในที่หนึ่งมีผลกระทบต่ออีกที่หนึ่ง การพัฒนาเรื่องของการเมืองการปกครองได้มุ่งให้ประชาชนเป็นศูนย์กลางมากขึ้น หากจะให้ประเทศมีการเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน การมุ่งดำเนินธุรกิจ หรือปฏิบัติราชการต่าง ๆ โดยไม่ให้ความสนใจถึงเรื่องของสังคม ประชาชน และสิ่งแวดล้อมจึงเป็นไปไม่ได้อีกต่อไป การมีการบริหารจัดการที่ดีจึงเข้ามาเป็นเรื่องที่ทุกภาคส่วนให้ความสำคัญและเริ่มมีการนำไปปฏิบัติกันมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงหลักธรรมาภิบาลทางกฎหมาย ดังนี้

2.4.1 ความหมายของหลักธรรมาภิบาล

ความหมายของคำว่า ธรรมาภิบาล มาจากคำว่า ธรรมะ แปลว่าความถูกต้องดีงาม อภิบาล แปลว่า การปกครองหรือการปกป้องรักษา ธรรมาภิบาลจึงแปลว่าการปกครองที่ยึดถือความถูกต้องดีงามเป็นหลักหรือการปกครองโดยธรรม ส่วนคำว่า ธรรมรัฐ แปลว่า รัฐหรือองค์กรที่มีรูปแบบและการดำเนินงานอย่างถูกต้องดีงาม³⁸

ความหมายของธรรมาภิบาลตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. 2542 หมายถึง การบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดีเป็นแนวทางสำคัญในการจัดระเบียบให้สังคมทั้งภาครัฐ ภาคธุรกิจและภาคประชาชน ซึ่งครอบคลุม

³⁷ เริงชัย อรรถทิมาคุณ, *อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 29*, น. 43

³⁸ อริย์รัช แก้วเกาะสะบัว, *หลักธรรมาภิบาลในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560*, (กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560), น. 3-4.

ถึงฝ่ายวิชาการ ฝ่ายปฏิบัติการ ฝ่ายราชการและฝ่ายธุรกิจสามารถอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขมีความรู้จักสามัคคีและร่วมกันเป็นพลังก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน และส่งเสริมความเข้มแข็งหรือสร้างภูมิคุ้มกันแก่ประเทศเพื่อบรรเทาป้องกันหรือแก้ไขเยียวยาภาวะวิกฤตภัยอันตรายที่หากจะมีในอนาคต เพราะสังคมจะรู้สึกถึงความยุติธรรม ความโปร่งใสและความมีส่วนร่วม อันเป็นคุณลักษณะสำคัญของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขสอดคล้องกับความเป็นไทย รัฐธรรมนูญและกระแสโลกยุคปัจจุบัน

ธรรมนูญฯ หมายถึง การบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดีเป็นแนวทางสำคัญในการจัดระเบียบให้สังคมรัฐ ภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาชน ซึ่งครอบคลุมถึงฝ่ายวิชาการ ฝ่ายปฏิบัติการ ฝ่ายราชการ และฝ่ายธุรกิจ สามารถอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข มีความรู้จักสามัคคีและร่วมกันเป็นพลัง ก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน และเป็นส่วนเสริมความเข้มแข็งหรือสร้างภูมิคุ้มกันแก่ประเทศ เพื่อบรรเทาป้องกันหรือแก้ไขเยียวยาภาวะวิกฤตภัยอันตรายที่หากจะมีในอนาคตเพราะสังคมจะรู้สึกถึงความยุติธรรม ความโปร่งใส และความมีส่วนร่วม อันเป็นคุณลักษณะสำคัญของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุขสอดคล้องกับความเป็นไทย รัฐธรรมนูญ และกระแสโลกยุคปัจจุบันระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. 2542 ธรรมนูญฯ เป็นพื้นฐานที่จะช่วยพัฒนาสังคมทั้งระบบให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ โดยยึดถือหลัก 6 ประการ³⁹ คือ หลักนิติธรรม หลักคุณธรรม หลักความโปร่งใส หลักการมีส่วนร่วม หลักความรับผิดชอบ และหลักความคุ้มค่า องค์กรทางธุรกิจสามารถนำหลักดังกล่าวมาปรับใช้เพื่อเป็นแนวทางนำพาองค์กรและสังคมก้าวไปสู่ความสำเร็จพร้อม ๆ กัน

2.4.2 องค์ประกอบของหลักธรรมนูญฯ

1) หลักนิติธรรม

หลักนิติธรรม (The Rule of Law) เป็นหลักปรัชญาทางกฎหมายเบื้องต้นที่นักกฎหมายทุกคน ได้รู้จักและคุ้นเคยจากการศึกษากันมาตั้งแต่ชั้นเรียนในมหาวิทยาลัยแล้ว และในปัจจุบันก็มีบทความที่ถูกเขียนเพื่ออธิบายคำว่า “หลักนิติธรรม” โดยนักวิชาการและนักกฎหมายมาตั้งแต่ พ.ศ. 2490 หรือแม้กระทั่งได้มีการอธิบายความหมายของหลักนิติธรรมว่า หมายถึง “หลักพื้นฐานของกฎหมาย” ไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 แล้ว ทั้งนี้ เพราะหลักนิติธรรมเป็น

³⁹ เสถียร เศรษฐสิทธิ์, “หลักนิติธรรมกับธรรมนูญในการบริหารจัดการบริษัทมหาชนในตลาดหลักทรัพย์” (หลักสูตรหลักนิติธรรมเพื่อประชาธิปไตย รุ่นที่ 4 วิทยาลัยรัฐธรรมนูญ สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ), น. 2-3.

หลักปรัชญาทางกฎหมายที่สำคัญยิ่งของราชาธิปไตย สำหรับการปกครองและบังคับใช้กฎหมาย ภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตย เพื่อประกันให้เกิดความยุติธรรมและคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพแก่ประชาชนผู้อยู่ใต้การปกครองอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม หลักการสำคัญอันเป็นสาระสำคัญของ “หลักนิติธรรม” ประกอบด้วย 7 หลักการ⁴⁰ คือ หลักการแบ่งแยกอำนาจ หลักการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ หลักความชอบด้วยกฎหมายของฝ่ายตุลาการและฝ่ายปกครอง ความชอบด้วยกฎหมายในทางเนื้อหา หลักความเป็นอิสระของผู้พิพากษา หลัก “ไม่มีความผิด และไม่มีโทษโดยไม่มีกฎหมาย” และ หลักความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. หลักการแบ่งแยกอำนาจเป็นพื้นฐานที่สำคัญของหลักนิติธรรม เพราะ หลักการแบ่งแยกอำนาจเป็นหลักที่แสดงให้เห็นถึงการอยู่ร่วมกันของการแบ่งแยกอำนาจการตรวจสอบอำนาจ และการถ่วงดุลอำนาจ

2. หลักการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ หลักนิติธรรมมีความเกี่ยวพันกันกับสิทธิในเสรีภาพของบุคคล และสิทธิในความเสมอภาค สิทธิทั้งสองประการดังกล่าวข้างต้นถือเป็นพื้นฐานของ “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์”⁴¹ กล่าวโดยสรุปหลักการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพถือเป็นหลักพื้นฐานที่สำคัญของหลักนิติรัฐ ทั้งนี้เพราะถือว่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เป็นหลักสูงสุดของรัฐธรรมนูญ ดังนั้นการกระทำของรัฐทั้งหลายจึงต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับคุณค่าอันสูงสุดของรัฐธรรมนูญ เพราะมนุษย์นั้นเป็นเป้าหมายการดำเนินการของรัฐ มนุษย์มิใช่เป็นเพียงเครื่องมือในการดำเนินการของรัฐ การดำรงอยู่ของรัฐย่อมดำรงอยู่เพื่อมนุษย์ มิใช่มนุษย์ดำรงอยู่เพื่อรัฐ ด้วยเหตุนี้สิทธิและเสรีภาพจึงเป็นรากฐานที่สำคัญของรัฐเสรีประชาธิปไตยที่ยึดถือระบบนิติรัฐ

3. หลักความชอบด้วยกฎหมายของฝ่ายตุลาการและฝ่ายปกครอง การใช้กฎหมายของฝ่ายตุลาการ หรือฝ่ายปกครองที่เป็นการจำกัดสิทธิของประชาชนมีผลมาจากกฎหมายที่ได้รับความเห็นชอบ จากตัวแทนของประชาชน โดย ฝ่ายตุลาการจะต้องไม่พิจารณาพิพากษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้แตกต่างไปจากบทบัญญัติของกฎหมาย ฝ่ายตุลาการมีความผูกพันที่จะต้องใช้อุบายอย่างเท่าเทียมกัน ฝ่ายตุลาการมีความผูกพันที่จะต้องใช้ดุลพินิจ โดยปราศจากข้อบกพร่อง

⁴⁰ ถวิลวดี บุรีกุล, “ธรรมนูญฉบับใหม่: หลักการเพื่อการบริหารรัฐกิจแนวใหม่” สืบค้นเมื่อวันที่ 10 กันยายน 2562, จาก http://wiki.kpi.ac.th/index.php?title=ธรรมนูญฉบับใหม่%3A_หลักการเพื่อการบริหารรัฐกิจแนวใหม่

⁴¹ บรรเจิด สิงคะเนติ, หลักพื้นฐานสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญใหม่, (พิมพ์ครั้งที่ 4). (กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน, 2554), น. 26.

หลักความชอบด้วยกฎหมายของฝ่ายปกครอง แบ่งเป็นหลักการย่อย 2 หลักการ คือ

(1) หลักความมาก่อนของกฎหมาย หมายความว่า การกระทำของรัฐที่ออกมาในรูปบทบัญญัติของกฎหมายย่อมอยู่ในลำดับที่มาก่อนการกระทำต่าง ๆ ของรัฐทั้งหลาย รวมทั้งการกระทำของฝ่ายปกครองด้วย ดังนั้นการกระทำของรัฐทั้งหลายจึงไม่อาจขัดแย้งกับบทบัญญัติของกฎหมายได้ หลักนี้เรียกร่องในทางปฎิเสธว่าการกระทำของฝ่ายปกครองหรือมาตรการอันใดอันหนึ่งของฝ่ายปกครองจะขัดหรือแย้งกับกฎหมายทั้งหลายที่มีอยู่ไม่ได้ ดังนั้นหากการกระทำของฝ่ายปกครองหรือมาตรการอันใดอันหนึ่งของฝ่ายปกครองจะขัดหรือแย้งกับกฎหมาย การกระทำหรือมาตรการนั้นย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(2) หลักเงื่อนใจของกฎหมาย ในขณะที่หลักความมาก่อนของกฎหมายเรียกร่องการปฎิเสธมิให้ฝ่ายปกครองกระทำการอันใดที่เป็นการขัดแย้งกับกฎหมายที่มีอยู่ แต่หลักเงื่อนใจของกฎหมายกลับเรียกร่องว่าฝ่ายปกครองจะมีอำนาจกระทำการที่เป็นการขัดหรือแย้งกับกฎหมายที่มีอยู่ แต่หลักเงื่อนใจของกฎหมายกลับเรียกร่องว่าฝ่ายปกครองจะมีอำนาจกระทำการอันใดอันหนึ่งได้ต่อเมื่อมีกฎหมายให้อำนาจ หากไม่มีกฎหมายให้อำนาจฝ่ายปกครองกระทำการดังกล่าวการกระทำของฝ่ายปกครองนั้นย่อมไม่ชอบด้วยหลักเงื่อนใจของกฎหมายดังกล่าว⁴²

4. หลักความชอบด้วยกฎหมายในทางเนื้อหา เป็นหลักที่เรียกร่องให้ฝ่ายนิติบัญญัติหรือฝ่ายปกครองที่ออกกฎหมายลำดับรอง กำหนดหลักเกณฑ์ในทางกฎหมายให้เป็นตามหลักความแน่นอนของกฎหมาย หลักห้ามมิให้กฎหมายมีผลย้อนหลัง และหลักความพอสมควรแก่เหตุ

5. หลักความอิสระของผู้พิพากษา ผู้พิพากษาสสามารถทำภาระหน้าที่ในทางตุลาการได้โดยปราศจากการแทรกแซงใด ๆ โดยผู้พิพากษามีความผูกพันเฉพาะต่อกฎหมายและ ทำการพิจารณาพิพากษาภายใต้มนธรรมของตนเท่านั้น โดยวางอยู่บนพื้นฐานของความอิสระจาก 3 ประการ ดังนี้

(1) ความอิสระของการทำหน้าที่ในทางตุลาการ เป็นการคุ้มครองการทำภาระหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษาจากอิทธิพลภายนอกทั้งหลาย หลักความอิสระในการทำหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษามีได้คุ้มครองผู้พิพากษาเฉพาะการแทรกแซงผู้ใช้อำนาจรัฐองค์อื่นเท่านั้น แต่หากยังคุ้มครองผู้พิพากษาจากการแทรกแซงโดยทางอ้อมด้วย ซึ่งอาจมีผลต่อการทำหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา ทั้งนี้เพราะผู้พิพากษาย่อมผูกตนเองเฉพาะภายใต้บังคับของบทบัญญัติแห่งกฎหมายเท่านั้น

⁴² เห่งอ้าง, น. 29.

(2) ความเป็นอิสระในทางองค์กร มีผลมาจากหลักการแบ่งแยกอำนาจ ความเป็นอิสระในทางองค์กร หมายความว่า อำนาจตุลาการ ศาล หรือผู้พิพากษาก็ดี จะต้องอยู่ในลักษณะของความสัมพันธ์ที่อยู่ใต้อำนาจขององค์กรอื่น ไม่ว่าโดยในข้อเท็จจริงหรือในทางกฎหมายก็ตาม

(3) ความอิสระในทางบุคคล หมายความว่า โดยหลักแล้วการถอดถอนและการโยกย้ายผู้พิพากษาไม่อาจกระทำได้หากเป็นการขัดกับความประสงค์ของผู้พิพากษา เว้นแต่กระทำโดยคำพิพากษาของศาล ความอิสระในทางส่วนบุคคลมีความมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความมั่นคงต่อความอิสระของการทำหน้าที่ในทางตุลาการของผู้พิพากษา

6. หลัก “ไม่มีความคิด และไม่มีโทษโดยไม่มีกฎหมาย” เมื่อไม่มีข้อบัญญัติทางกฎหมายให้เป็นความคิด แล้วจะเอาผิดกับบุคคลนั้น ๆ มิได้ หลักไม่มีความคิด และไม่มีโทษโดยไม่มีกฎหมาย นั้น วางอยู่บนพื้นฐาน 4 ประการ⁴³ คือ

(1) หลักการกระทำ กฎหมายอาญาตามหลักนิติรัฐนั้น ย่อมผูกพันกับการกระทำแต่มิได้ผูกพันกับความคิด ดังนั้นพื้นฐานในการกำหนดความคิดหรือกำหนดโทษ จึงต้องวางอยู่บนพื้นฐานของ “การกระทำ”

(2) หลักการกำหนดโทษโดยกฎหมาย หรือการกำหนดโทษจะต้องได้รับการกำหนดโดยกฎหมาย หมายถึงการอยู่ภายใต้เงื่อนไขของกฎหมาย กฎหมายที่กำหนดโทษในทางอาญาจะต้องเป็นกฎหมายที่ได้รับการพิจารณาจากรัฐสภา

(3) หลักความแน่นอนชัดเจน หลักความแน่นอนของกฎหมายในทางกฎหมายอาญาก็เช่นเดียวกับหลักความชัดเจนของกฎหมายทั่วไปที่มีได้ห้ามการบัญญัติกฎหมายโดยใช้ถ้อยคำในทางกฎหมายที่มีความไม่แน่นอนชัดเจน ซึ่งต้องอาศัยการตีความโดยผู้พิพากษา

(4) หลักห้ามมิให้กฎหมายมีผลย้อนหลัง หากพิจารณาโดยละเอียดแล้วจะเห็นได้ว่าเป็นหลักการเดียวกับหลักที่ว่ากฎหมายย่อมเป็นเงื่อนไขในการดำเนินการทั้งหลายของฝ่ายปกครองเพียงแต่มีลักษณะเจาะจง โดยการเพิ่มเงื่อนไขในแง่ของความชัดเจน สำหรับกรณีที่เกี่ยวข้องกับความคิดและโทษทางอาญาซึ่งถือได้ว่าเป็นเรื่องสำคัญ⁴⁴

⁴³ บรรเจิด สิงคะเนติ, “หลักนิติรัฐ,” (พิมพ์ครั้งที่ 1). ใน เอกนุญ วงศ์สวัสดิ์กุล (บรรณาธิการ). นิติรัฐ นิติธรรม (กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารการประกอบสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2554), น. 238-239.

⁴⁴ บุญศรี มีวงษ์อุโฆษ, กฎหมายรัฐธรรมนูญ, (กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอนคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2557), น. 439.

7. หลักความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ หมายความว่า รัฐธรรมนูญได้รับการยอมรับให้เป็นกฎหมายที่อยู่ในลำดับที่สูงสุดในระบบกฎหมายของรัฐนั้น และหากกฎหมายที่อยู่ในลำดับที่ต่ำกว่าขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญกฎหมายดังกล่าวย่อมไม่มีผลบังคับ

2) หลักคุณธรรม

หลักคุณธรรม (Morality) คือ การยึดมั่น ถือมั่นในคุณธรรมความดีงาม ความถูกต้องตามทำนองคลองธรรมรวมถึงมีความซื่อสัตย์จริงใจ และยึดมั่นในความสุจริตคุณธรรมเป็นแนวทางที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิตทั้งความประพฤติและจิตใจซึ่งแต่ละสังคมกำหนดและยอมรับปฏิบัติกัน เช่น ซื่อสัตย์อดทน เมตตากรุณา เสียสละ เป็นต้น ในระดับกิจการ หลักคุณธรรม คือ การทำธุรกิจด้วยความมีจริยธรรมทางธุรกิจ ซึ่งหมายถึงมาตรฐานทางศีลธรรมคุณธรรมที่ใช้กับองค์กรทางธุรกิจ ปัญหาจริยธรรมธุรกิจที่เกิดขึ้นกับกิจการ เช่น การปกปิดข้อเท็จจริง หรือตกแต่งตัวเลขทางบัญชีเพื่อหวังประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง การฟอกเงิน การหลบเลี่ยงหนีภาษีการละเลยไม่ดูแลด้านความปลอดภัยในสถานที่ทำงาน การเลือกปฏิบัติหรือมีสองมาตรฐานในการบริหารงานบุคคล⁴⁵

หลักคุณธรรมประกอบด้วยหลักการสำคัญ 3 หลักการ คือ หน่วยงานปลอดการทุจริต หน่วยงานปลอดจากการทำผิดวินัย และหน่วยงานปลอดจากการทำผิดมาตรฐานวิชาชีพนิยมและจรรยาบรรณ องค์ประกอบของคุณธรรมหรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ปลอดจากคอร์ปชั่น หรือมีคอร์ปชั่นน้อยลง คอร์ปชั่น การฉ้อราษฎร์บังหลวง หรือ corruption โดยรวมหมายถึง การทำให้เสียหาย การทำลาย หรือการละเมิดจริยธรรม ธรรมเนียมปฏิบัติและกฎหมาย สำหรับพิษภัยของคอร์ปชั่นได้สร้างความเสียหายและความเดือดร้อน และเป็นพฤติกรรมที่ส่งผลในทางลบต่อคุณธรรมของการบริหารจัดการอย่างร้ายแรง เมื่อพิจารณาเรื่องของคุณธรรมจึงควรพิจารณาเรื่องต่อไปนี้อย่าง⁴⁶

1. องค์ประกอบคุณธรรมหรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ปลอดจากการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างโจ่งแจ้งหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายน้อยลง
2. องค์ประกอบคุณธรรมหรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ปลอดจากการปฏิบัติที่น้อยกว่าหรือไม่ดีเท่าที่กฎหมายกำหนดหรือปฏิบัติเช่นนี้น้อยลง
3. องค์ประกอบคุณธรรมหรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ปลอดจากการปฏิบัติที่มากกว่าที่กฎหมายกำหนด หรือปฏิบัติเช่นนี้น้อยลง
4. องค์ประกอบคุณธรรมหรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ปลอดจากการปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย แต่ใช้วิธีการที่ผิดกฎหมายหรือปฏิบัติเช่นนี้น้อยลง

⁴⁵ เสถียร เศรษฐสิทธิ์ อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 39, น. 2-3.

⁴⁶ ถวิลวดี บุรีกุล อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 40,

สำหรับการที่หน่วยงานปลอดจากการทำผิดมาตรฐานวิชาชีพนิยมและจรรยาบรรณนั้น เป็นการกระทำผิดวิชาชีพนิยมได้แก่ พฤติกรรมที่สวนทางหรือขัดแย้งกับองค์ประกอบของวิชาชีพนิยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน ประเด็นของการมีจรรยาบรรณวิชาชีพ และการประพฤติตามจรรยาบรรณวิชาชีพ

3) หลักความโปร่งใส

หลักความโปร่งใส (Accountability) คือ ความถูกต้อง ชัดเจน ปฏิบัติตามหลักการที่ควรจะเป็น รวมถึงการสร้างควมไว้วางใจซึ่งกันและกัน มีกระบวนการตรวจสอบความถูกต้องได้ รวมทั้งการให้และรับข้อมูลที่เป็นจริงตรงไปตรงมา ทันเวลาในระดับกิจการ อาจแปลความหมายของ “Accountability” ว่าเป็น “ความรับผิดชอบที่อธิบายได้” ซึ่งเป็นภาระบทบาทของผู้บริหารในแง่ข้อผูกพันหรือความเต็มใจที่จะยอมรับความรับผิดชอบ รวมทั้งความสามารถในการรายงานชี้แจงให้เหตุผลเพื่ออธิบายการกระทำของตนเองและสามารถตอบคำถามของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้ในทุกที่ทุกโอกาส เพื่อแจกแจงอธิบายการกระทำทั้งหมดที่ตนรับผิดชอบ⁴⁷

นอกจากนี้ หลักความโปร่งใส จะต้องเป็นกระบวนการเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา ชี้แจงได้เมื่อมีข้อสงสัยและสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันไม่ต้องห้ามตามกฎหมายได้อย่างเสรี โดยประชาชนสามารถรู้ทุกขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมหรือกระบวนการต่าง ๆ และสามารถตรวจสอบได้⁴⁸

หลักความโปร่งใสประกอบไปด้วยหลักการย่อย 4 หลักการ⁴⁹ คือ หน่วยงานมีความโปร่งใสด้านโครงสร้าง หน่วยงานมีความโปร่งใสด้านการให้คืน หน่วยงานมีความโปร่งใสด้านการให้โทษ หน่วยงานมีความโปร่งใสด้านการเปิดเผยข้อมูล

1. ความโปร่งใสด้าน โครงสร้าง ประกอบด้วยพฤติกรรมต่อไปนี้

- 1) มีการตรวจสอบภายในที่เข้มแข็ง เช่น มีคณะกรรมการตรวจสอบ คณะกรรมการสอบสวน เป็นต้น
- 2) โปร่งใส เห็นระบบงานทั้งหมดได้อย่างชัดเจน
- 3) ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม รับรู้การทำงาน
- 4) มีเจ้าหน้าที่มาด้วยระบบคุณธรรมมีความสามารถสูงมาอยู่ใหม่มากขึ้น
- 5) มีการตั้งกรรมการหรือหน่วยงานตรวจสอบขึ้นมาใหม่

⁴⁷ เสถียร เศรษฐสิทธิ์ *อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 29*, น. 2-3

⁴⁸ คู่มือการจัดระดับการกำกับดูแลองค์กรภาครัฐตามหลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance Rating), (กรุงเทพ: บริษัท พรีเมียร์ โพร จำกัด, 2552), น. 9.

⁴⁹ ถวิลวดี บุรีกุล *อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 40*,

- 6) มีฝ่ายบัญชีที่เข้มแข็ง
2. ความโปร่งใสด้านให้ข้อมูล ประกอบด้วยพฤติกรรมต่อไปนี้
- 1) มีคำตอบแทนพิเศษในการปฏิบัติงานเป็นผลสำเร็จ
  - 2) มีคำตอบแทนเพิ่มสำหรับการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ
  - 3) มีคำตอบแทนพิเศษให้กับเจ้าหน้าที่ที่ซื่อสัตย์
  - 4) มีมาตรฐานเงินเดือนสูงพอเพียงกับค่าใช้จ่าย
3. ความโปร่งใสด้านการให้โทษ ประกอบด้วยพฤติกรรมต่อไปนี้
- 1) มีระบบการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพ
  - 2) มีวิธีการพิจารณาลงโทษผู้ทำผิดอย่างยุติธรรม
  - 3) มีการลงโทษจริงจัง หนักเบาตามเหตุแห่งการกระทำผิด
  - 4) มีระบบการฟ้องร้องผู้กระทำผิดที่มีประสิทธิภาพ
  - 5) หัวหน้างานลงโทษผู้ทุจริตอย่างจริงจัง
  - 6) มีการปรามผู้ต่อทุจริตให้เลิกความพยายามทุจริต
  - 7) มีกระบวนการยุติธรรมที่รวดเร็ว
4. ความโปร่งใสด้านการเปิดเผย ประกอบด้วยพฤติกรรมต่อไปนี้
- 1) ประชาชนได้เข้ามารับรู้ การทำงานของคณะกรรมการตรวจสอบ
  - 2) ประชาชนและสื่อมวลชนมีส่วนร่วมในการจัดซื้อจัดหา การให้สัมปทานการออกกฎระเบียบ และข้อบังคับต่าง ๆ
  - 3) ประชาชน สื่อมวลชน และองค์กรพัฒนาเอกชน ได้มีโอกาสควบคุมฝ่ายบริหารโดยวิธีการต่าง ๆ มากขึ้น
  - 4) มีการใช้กลุ่มวิชาชีพภายนอก เข้าร่วมตรวจสอบ
- 4) หลักการมีส่วนร่วม⁵⁰
- หลักการมีส่วนร่วม (Participation) คือ การให้โอกาสบุคคลที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ที่สำคัญรวมทั้งการเปิดรับฟังความคิดเห็น เพื่อรับคำแนะนำมาร่วมวางแผน และปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ในระดับสังคม ซึ่งประกอบด้วยบุคคลหลากหลายและมีความคิดเห็นที่แตกต่างหลักการมีส่วนร่วมจะช่วยประสานความคิดเห็นหรือความต้องการที่แตกต่าง เพื่ออยู่บนพื้นฐานโดยคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมในระดับกิจการ บริษัทจะกำหนดให้มีคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยบุคคลที่มีประสบการณ์หลากหลายช่วยบริหารงานขององค์กรให้บรรลุวัตถุประสงค์

⁵⁰ เสถียร เศรษฐสิทธิ์, *อ้าวแล้ว เจริญรอกที่ 39*, น. 7.

การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นกระบวนการซึ่งประชาชน หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้ มีโอกาสแสดงทัศนะ และเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน รวมทั้งมีการนำความคิดเห็นดังกล่าวไปประกอบการพิจารณากำหนดนโยบาย และการตัดสินใจของรัฐ การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นกระบวนการสื่อสารในระบบเปิด กล่าวคือ เป็นการสื่อสารสองทาง ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ซึ่งประกอบไปด้วยการแบ่งสรรข้อมูลร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และเป็นการเสริมสร้างความสามัคคีในสังคม

ระดับการให้ข้อมูล เป็นระดับต่ำสุดและเป็นวิธีการที่ง่ายที่สุดของการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้วางแผน โครงการกับประชาชน เพื่อให้ข้อมูลแก่ประชาชนเกี่ยวกับการตัดสินใจของผู้วางแผนโครงการ และยังเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นหรือเข้ามาเกี่ยวข้องกับใด ๆ เช่น การแถลงข่าว การแจกข่าว การแสดงนิทรรศการ และการทำหนังสือพิมพ์ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ

หลักการมีส่วนร่วมประกอบไปด้วยหลักการสำคัญ 4 หลักการ⁵¹ คือ

1. ระดับการให้ข้อมูล เป็นระดับต่ำสุดและเป็นวิธีการที่ง่ายที่สุดของการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้วางแผน โครงการกับประชาชน เพื่อให้ข้อมูลแก่ประชาชนเกี่ยวกับการตัดสินใจของผู้วางแผนโครงการ และยังเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นหรือเข้ามาเกี่ยวข้องกับใด ๆ เช่น การแถลงข่าว การแจกข่าว การแสดงนิทรรศการ และการทำหนังสือพิมพ์ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ

2. ระดับการเปิดรับความคิดเห็นจากประชาชน เป็นระดับขั้นที่สูงกว่าระดับแรก กล่าวคือ ผู้วางแผนโครงการเชิญชวนให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นเพื่อให้ได้ข้อมูลมากขึ้น และประเด็นในการประเมินข้อดีข้อเสียชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการริเริ่มโครงการต่าง ๆ และการบรรยายให้ประชาชนฟังเกี่ยวกับโครงการต่าง ๆ แล้วขอความคิดเห็นจากผู้ฟัง รวมไปถึงการร่วมปรึกษาหารือ เป็นต้น

3. ระดับการวางแผนร่วมกัน และการตัดสินใจ เป็นระดับขั้นที่สูงกว่าการปรึกษาหารือ กล่าวคือ เป็นเรื่องการมีส่วนร่วมที่มีขอบเขตกว้างมากขึ้น มีความรับผิดชอบร่วมกันในการตัดสินใจ และวางแผนเตรียมโครงการ และเตรียมรับผลที่จะเกิดขึ้นจากการดำเนินโครงการ ระดับนี้มักใช้ในกรณีที่เป็นเรื่องซับซ้อนและมีข้อโต้แย้งมาก เช่น การใช้กลุ่มที่ปรึกษาซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง การใช้อินชญาโตตุลาการเพื่อปัญหาข้อขัดแย้ง และการเจรจาเพื่อหาทางประนีประนอมกัน เป็นต้น

4. ระดับการพัฒนาศักยภาพในการมีส่วนร่วม สร้างความเข้าใจให้กับสาธารณชน เป็นระดับขั้นที่สูงสุดของการมีส่วนร่วม คือเป็นระดับที่ผู้รับผิดชอบโครงการได้ตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับจากการมีส่วนร่วมของประชาชน และได้มีการพัฒนา

⁵¹ ถวิลวดี บุรีกุล อังแล้ว เจริญธรรมที่ 40,

สมรรถนะหรือขีดความสามารถในการมีส่วนร่วมของประชาชนให้มากขึ้นจนอยู่ในระดับที่สามารถมีส่วนร่วมได้อย่างเต็มที่ และเกิดประโยชน์สูงสุด

5) หลักความรับผิดชอบ

หลักความรับผิดชอบ (Responsibility) คือ ความรับผิดชอบในงานของตน ความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง รวมถึงการตระหนัก และสำนึกในสิทธิและหน้าที่ อย่างไรก็ตามหลักความรับผิดชอบมีความหมายกว้างกว่าความสามารถในการตอบคำถามหรืออธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมได้เท่านั้น ยังรวมถึงความรับผิดชอบในผลงาน หรือปฏิบัติหน้าที่ให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ รวมทั้งการตอบสนองต่อความคาดหวังของสาธารณะ เป็นเรื่องของความพร้อมที่จะรับผิดชอบ ความพร้อมที่จะถูกตรวจสอบได้ โดยในแง่มุมมองของการปฏิบัติถือว่า สำนึกรับผิดชอบเป็นคุณสมบัติหรือทักษะที่บุคคลพึงแสดงออกเพื่อเป็นเครื่องชี้ว่า ได้ยอมรับในภาระกิจที่ได้รับมอบหมายและนำไปปฏิบัติด้วยความรับผิดชอบ ประกอบด้วยหลักการย่อย⁵² ดังนี้

1. การมีเป้าหมายที่ชัดเจน

การมีเป้าหมายชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญสิ่งแรกของระบบสำนึกรับผิดชอบ กล่าวคือ องค์การจะต้องทำการกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ของการปฏิบัติการสร้างวัฒนธรรมใหม่ให้ชัดเจนว่าต้องการบรรลุอะไรและเมื่อไรที่ต้องการเห็นผลลัพธ์นั้น

2. ทุกคนเป็นเจ้าของร่วมกัน

จากเป้าหมายที่ได้กำหนดเอาไว้ ต้องประกาศให้ทุกคนได้รับรู้และเกิดความเข้าใจ ถึงสิ่งที่ต้องการบรรลุ และเงื่อนไขเวลาที่ต้องการให้เห็นผลงาน เปิดโอกาสให้ทุกคนได้เป็นเจ้าของโครงการสร้างวัฒนธรรมนี้ร่วมกัน เพื่อให้เกิดการประสานกำลังคนร่วมใจกันทำงาน เพื่อผลิตภาพโดยรวมขององค์การ

3. การปฏิบัติการอย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำเร็จของการสร้างวัฒนธรรมสำนึกรับผิดชอบ อยู่ที่ความสามารถของหน่วยงานในการสื่อสารสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นในองค์การ ผู้บริหารให้ความสนับสนุน แนะนำทำการตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพและมีการประสานงานร่วมมือกันทำงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ในองค์การ

4. การจัดการพฤติกรรมที่ไม่เอื้อการทำงานอย่างไม่หยุดยั้ง

ปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงนับว่าเป็นเรื่องปกติ และทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงมักจะมี การต่อต้านการเปลี่ยนแปลงเสมอ หน่วยงานต้องมีมาตรการในการจัดการกับพฤติกรรม การต่อต้านการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเพื่อให้ทุกคนเกิดการยอมรับแนวความคิดและเทคโนโลยีใหม่ๆ

⁵² เสถียร เศรษฐสิทธิ์ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 39, น. 7.

5. การมีแผนการสำรอง

ส่วนประกอบสำคัญขององค์การที่มีลักษณะวัฒนธรรมสำนึกรับผิดชอบ ต้องมีการวางแผนฟื้นฟูที่สามารถสื่อสารให้ทุกคนในองค์การได้ทราบและเข้าใจถึงแผน และนโยบายขององค์การ และที่สำคัญคือ ต้องมีการกระจายข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องสมบูรณ์ อย่างเปิดเผย

6. การติดตามและประเมินผลการทำงาน

องค์การจำเป็นต้องมีการติดตามและประเมินผลการทำงานเป็นระยะ ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อตรวจสอบว่าผลงานนั้นเป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพงานที่กำหนดไว้หรือไม่ ผลงานที่พบว่ายังไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดต้องมีการดำเนินการแก้ไขในทันที ขณะที่ผลงานที่ได้มาตรฐานต้องได้รับการยอมรับยกย่องในองค์การ

6) หลักความคุ้มค่า⁵³

หลักความคุ้มค่า (Cost –Effectiveness or Economy) คือ การบริหารจัดการให้เกิดประโยชน์สูงสุดในระดับบุคคล ความคุ้มค่าเทียบเคียงได้กับความประหยัดไม่ฟุ่มเฟือยและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่าในระดับกิจการ คือ การบริหารจัดการเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดหรือเกิดมูลค่ามากที่สุด เช่น การใช้พลังงานอย่างคุ้มค่า และรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้ยั่งยืน

หลักการนี้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวมในการบริหารการจัดการและการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด สิ่งเหล่านี้เป็นผลในการปฏิบัติอันเกิดจากการใช้หลักธรรมาภิบาลนั่นเอง ประกอบด้วย

1. การประหยัด หมายถึง การทำงานและผลตอบแทนบุคลากรเป็นไปอย่างเหมาะสม การไม่มีความขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์ การมีผลผลิตหรือบริการได้มาตรฐาน การมีการตรวจสอบภายในและการจัดทำรายงานการเงิน และการมีการใช้เงินอย่างมีประสิทธิภาพ

2. การใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด หมายถึง มีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ มีการพัฒนาทรัพยากรบุคคล และมีการใช้ผลตอบแทนตามผลงาน

3. ความสามารถในการแข่งขัน หมายถึง การมีนโยบาย แผน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมาย การมีการเน้นผลงานด้านบริการ การมีการประเมินผลการทำงาน ผู้บริหารระดับสูงมีสถานะผู้นำ

กล่าวโดยสรุป ในบทนี้ผู้วิจัยได้กล่าวถึงข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศักยภาพ นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบกิจการภาคเอกชน รวมไปถึงทฤษฎีและหลักการทางกฎหมายภาษีอากร และมาตรการ

⁵³ ถวิลวดี บุรีกุล อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 40,

จงใจทางภาษี ตลอดจนหลักธรรมาภิบาลทางกฎหมาย ซึ่งข้อมูลที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาในบทนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะใช้ในการวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นต่อไป ทั้งนี้เมื่อทราบข้อมูลทางทฤษฎี และหลักการทางกฎหมายแล้ว ในบทต่อไปผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงในเรื่องบทบัญญัติทางกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย เพื่อจะนำไปสู่การวิเคราะห์ต่อไป

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษา ในต่างประเทศและประเทศไทย

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาในต่างประเทศ โดยทำการศึกษาสหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล ประเทศญี่ปุ่น เกาหลีออสเตรเลีย และประเทศแคนาดา รวมไปถึงมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาในประเทศไทย อันได้แก่ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ประมวลรัษฎากร และพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 596) พ.ศ. 2559 ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

3.1 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาในต่างประเทศ

ในส่วนของมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาในต่างประเทศนั้น ผู้วิจัยจะกล่าวรายละเอียดของมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาในสหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล ประเทศญี่ปุ่น เกาหลีออสเตรเลีย และประเทศแคนาดา ซึ่งในแต่ละประเทศก็ได้มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาในส่วนต่าง ๆ ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

3.1.1 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาในสหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล

สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิลได้คำนึงถึงความสำคัญของการกีฬามากขึ้น ซึ่งเดิมกีฬาจะเป็นแต่เพียงกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างสุขภาพ ความบันเทิง และเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เท่านั้น¹ แต่ต่อมาเมื่อคำนึงถึงผลประโยชน์ทางธุรกิจประกอบกับมีเป้าหมายในการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการลงทุนขนาดใหญ่ซึ่งกำลังเจริญเติบโตในสังคม จึงได้พัฒนามาเป็นการศึกษาเพื่ออาชีพ และได้มีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการศึกษา

---

¹ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, โครงการศึกษาร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. .... พร้อม
ทั้งยกร่างกฎหมายลำดับรอง, รายงานฉบับสมบูรณ์, (กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสถาบันวิจัยทางกฎหมาย, 2557), น.

1) มาตรการจูงใจทางภาษี

ในสหพันธ์สาธารณรัฐบราซิลมีกฎหมายที่สำคัญเกี่ยวกับมาตรการในการจูงใจทางภาษี เรียกว่า กฎหมายแห่งการจูงใจในการกีฬา² อนุญาตให้การให้การสนับสนุนและการบริจาคต่อโครงการกีฬาและโครงการที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับคนพิการ โดยจะได้รับการลดภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ตามหลักเกณฑ์ในพระราชกฤษฎีกาที่กำหนดเอาไว้ว่าให้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคลมีสิทธิได้รับการลดภาษีพิเศษสูงสุดถึง 6% และ 1% จากภาษีรายได้โดยรวมที่ต้องชำระทั้งหมด ตามลำดับ

ในฐานะที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา กระทรวงการกีฬาได้เปิดเผยข้อมูลว่า 100% ของเงินลงทุนที่ได้รับอนุญาตให้ได้รับการยกเว้น ในปีงบประมาณสิ้นสุดปี 2008 รวมเป็นเงินมัดจำทั้งสิ้นจำนวน 627,300,000 เซอัล (สกุลเงินบราซิล RS) นับว่าเป็นจำนวนเม็ดเงินมหาศาลซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งในการลงทุนเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในปี 2009 หรือ พ.ศ. 2552 ได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายกีฬาบราซิล (the Brazilian Sports Code of Justice หรือ CBJD) เพื่อให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายว่าด้วยความประพฤติกของกีฬาและเพื่อให้รองรับกับนโยบายในการต่อต้านการใช้สารกระตุ้นระหว่างประเทศของยูเนสโก โดยประธานาธิบดีได้ลงนามกฎหมายมาตรการจูงใจภาษีทางด้านการกีฬาเรียกว่ากฎหมาย (Rouanet Law) ซึ่งเป็นกฎหมายจูงใจสำหรับวัฒนธรรมที่เป็นที่รู้จักกันอยู่แล้ว โดยส่วนใหญ่เป็นที่รู้จักกันทางด้านนโยบายของแรงจูงใจทางด้านภาษี กลไกนี้ให้สิทธิประโยชน์แก่เอกชนและธุรกิจต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นชาวบราซิลหรือชาวต่างชาติ สามารถนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งในการคิดคำนวณภาษีรายได้ถึงกำหนดชำระสำหรับกิจกรรมวัฒนธรรม นอกจากสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่จะได้รับเพิ่มขึ้นผ่านมาตรการจูงใจนี้แล้ว ผู้สนับสนุนความคิดริเริ่มเหล่านี้ยังถือว่ามีส่วนร่วมในการเสริมสร้างวัฒนธรรมที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการของกระทรวงวัฒนธรรม

ผู้ที่มีสิทธิในมาตรการจูงใจทางภาษี³ ได้แก่

(1) บุคคลธรรมดาต่างประเทศและนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์ทางวัฒนธรรมที่มีหลักฐานในการพิสูจน์

² Almeidalaw Corporate Law, Sport and Entertainment, Date 10 september 2019, retrieved from <http://www.almeidalaw.com.br/almeidalaw/Ingles/detSetor.php?codsetor=18&PHPSESSID=d0059011c8a75eb34df26db3976c3aae>

³ Ministry of culture programs, Regulation and incentives The Rouanet Law. Date 10 september 2019, retrieved from http://www.brasil.gov.br/sobre/culture/regulation-and-incentives/the-rouanet-law/br_model1?set_language=en

(2) บุคคลที่ทำงานในภาควัฒนธรรม เช่น ศิลปินผู้ผลิต และช่างเทคนิค

(3) หน่วยงานทางกฎหมายขององค์กรวัฒนธรรม เช่น มูลนิธิ และเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางปกครอง

(4) นิติบุคคลซึ่งเป็นองค์กรเอกชนโดยปกติประเพณี ทั้งที่ทำการเพื่อแสวงหากำไรและไม่แสวงหากำไร เช่น สหกรณ์ และองค์กรพัฒนาเอกชน

2) มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อการกีฬาอาชีพ

มาตรการจูงใจทางภาษีในประเทศบราซิลที่สำคัญอีกประการหนึ่งได้แก่ การให้การสนับสนุนเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในประเทศบราซิล ซึ่งเป็นมาตรการกระตุ้นทางเศรษฐกิจเพื่อการลงทุนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องกับการให้การสนับสนุนฟุตบอลโลกในปี 2014 และกีฬาโอลิมปิกเกมส์ และพาราลิมปิกเกมส์ ในปี 2016 ที่ผ่านมา นอกเหนือจากนี้ ในประเทศบราซิลยังมีการค้นพบน้ำมันปิโตรเลียมได้ระดับชั้นเกลือในมหาสมุทรซึ่งเป็นที่ดึงดูดนักลงทุนชาวต่างชาติอันมีผลให้มีเม็ดเงินลงทุนไหลเข้าประเทศเป็นอย่างมาก รัฐบาลกลางจึงได้วางแผนให้มีมาตรการในการจูงใจทางภาษีเป็นหนึ่งในมาตรการที่ดำเนินการขึ้นเพื่อการพัฒนาประเทศ ในที่นี้ขอกล่าวถึงเฉพาะมาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อการกีฬา โดยมีรายละเอียดดังนี้⁴

โครงการก่อสร้าง ขยายตัว ตกแต่งสนามฟุตบอลรีโคป้า (Recopa) ภายใต้ขอบเขตของการกระตุ้นการลงทุนเพื่อการสร้างสนามกีฬาเพื่อรองรับการแข่งขันฟุตบอลอย่างเป็นทางการของฟีฟ่าในปี 2013 (FIFA Confederation Cup) และ ในปี 2014 ฟีฟ่าเวิลด์คัพ (FIFA World Cup) ที่จะจัดขึ้น โดยที่สนามกีฬาที่รัฐบาลกลางได้สร้างขึ้นภายใต้กฎหมาย 12,350 ลงวันที่ 20 ธันวาคม 2010 โดยใช้ชื่อว่าโครงการจัดเก็บภาษีพิเศษสำหรับการก่อสร้าง การขยายตัวของสนามกีฬาที่ตกแต่งและทันสมัยของสนามฟุตบอล (Recopa) เป้าหมายของโครงการก่อสร้างสนามฟุตบอล Recopa เป็นการนำเข้าหรือการได้มาเข้าสู่ตลาดในประเทศซึ่งเครื่องจักรกลใหม่ อุปกรณ์ เครื่องมือ อุปกรณ์และวัสดุก่อสร้างเพื่อใช้ในสนามฟุตบอล (Recopa) อย่างเป็นทางการ ในกรณีเหล่านี้ยังคงถูกยกเว้นการจัดเก็บภาษีต่อไป

⁴ Practical Law Company, Brazilian tax incentives for infrastructure development, <http://us.practicallaw.com/0-505-4974#a473284> อ้างถึงในกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, โครงการศึกษาร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. .... พร้อมทั้งร่างกฎหมายลำดับรอง, รายงานฉบับสมบูรณ์, (กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสถาบันวิจัยทางกฎหมาย, 2557), น. 197.

(1) ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีรัฐ และภาษีธุรกิจ ภาษีเพื่อโครงการสาธารณะ และภาษีเพื่อสวัสดิการสังคม ซึ่งเรียกเก็บจากรายได้ของนิติบุคคลจากขายเครื่องจักรและวัสดุก่อสร้างเมื่อผู้ซื้อเป็นผู้ได้รับประโยชน์จาก Recopa

(2) ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีรัฐ และภาษีธุรกิจ ภาษีเพื่อโครงการสาธารณะ และภาษีเพื่อสวัสดิการสังคม ซึ่งเรียกเก็บจากการนำเข้าเครื่องจักรและวัสดุก่อสร้างเมื่อนิติบุคคลผู้นำเข้าเป็นผู้รับผลประโยชน์ Recopa

(3) ภาษีมูลค่าเพิ่ม สหพันธรัฐ (Imposto sobre Produtos Industrializados) ภาษีอุตสาหกรรม (IPI) ซึ่งเรียกเก็บออกจากสถานประกอบการ (หรือคล้ายกัน) อุตสาหกรรมเมื่อเครื่องจักรและวัสดุก่อสร้างจะถูกซื้อกิจการโดยนิติบุคคลที่เป็นผู้รับผลประโยชน์ Recopa

(4) ภาษีอุตสาหกรรม (IPI) และอากรขาเข้า (Imposto de Importação) ภาษีนำเข้า (II) เมื่อผู้นำเข้าเครื่องจักรและวัสดุก่อสร้างเป็นผู้รับผลประโยชน์ Recopa

3) มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อโครงการก่อสร้างสนามกีฬา

สำหรับเจตนาการใช้ของเครื่องจักรและวัสดุก่อสร้างควรมีการระบุอย่างถูกต้องและพิสูจน์ได้ตามใบเสร็จรับเงินหรือใบกำกับภาษี ซึ่งในกรณีการยกเว้นดังกล่าวข้างต้นจะถูกแปลงเป็นการกำหนดอัตราเท่ากับศูนย์ นิติบุคคลไม่ควรใช้ใบเสร็จรับเงินหรือใบกำกับภาษีเพื่อวัตถุประสงค์ที่ระบุโดย Recopa ซึ่งจะต้องจ่ายภาษีที่เกี่ยวข้องรวมทั้งดอกเบี้ยและค่าปรับล่าช้าตามวันที่การซื้อหรือการลงทะเบียนของประกาศนำเข้า ซึ่งมีโครงการ⁵ ดังนี้

(1) ฟุตบอลโลกในปี ค.ศ. 2014

นอกจากโครงการ Recopa รัฐบาลได้นำมาตรการอื่น ๆ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้การก่อสร้างสนามกีฬาแล้วเสร็จ คณะกรรมการนโยบายการเงินแห่งชาติ (Conselho Nacional de Política Fazendária) เป็นผู้มีความอำนาจในการให้สัมปทานภาษีสินค้าและบริการ ซึ่งเป็นภาษีขายหมุนเวียน และภาษีมูลค่าเพิ่ม (Impostos Sobre Circulação de Mercadorias e Prestação de Serviços) สำหรับการดำเนินการที่คล้ายกับกรณีข้างต้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับสินค้าและบริการที่มีไว้สำหรับการก่อสร้างต่อเติม ซ่อมแซม หรือตกแต่งเพื่อให้สนามกีฬาทันสมัย โดยสนามฟุตบอลจะถูกเปิดใช้ในช่วงฟุตบอลโลก ปี ค.ศ. 2014 ข้อตกลงคณะกรรมการนโยบายการเงินแห่งชาติทำให้ธุรกรรมเหล่านี้จะได้รับการยกเว้นหรือมีอัตราภาษีเป็นศูนย์ซึ่งภาษีนำเข้าหรือภาษี IPI และได้รับยกเว้นจากการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีรัฐ และภาษีธุรกิจ ภาษีเพื่อโครงการสาธารณะ และภาษีเพื่อสวัสดิการสังคม

⁵ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, *อ้างแล้ว เจริญรอดที่ 1*, น. 198.

ทั้งนี้ มีความเป็นไปได้ว่า เมื่อได้มีการรวบรวมข้อตกลงเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ทางภาษีต่าง ๆ เข้าเป็นกฎหมายของรัฐท้องถิ่น โดยประเทศบราซิลสามารถสร้างข้อจำกัดเพิ่มเติมให้กับผู้ที่อยู่ในข้อตกลง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด เช่น ในรัฐเซาท์เปาโล และริโอ เดอ จาเนโร ได้รวบรวมข้อตกลงเกี่ยวกับการยกเว้นภาษีดังกล่าวเป็นกฎหมายท้องถิ่น

(2) โอลิมปิกเกมส์ 2016

ข้อตกลงของคณะกรรมการนโยบายการเงินแห่งชาติ รัฐบาลบราซิลเป็นผู้มีอำนาจในการยกเว้นภาษีขายหมุนเวียน และภาษีมูลค่าเพิ่มในชิ้นส่วน เครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือและหรือผลิตภัณฑ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งสัตว์ไว้เพื่อการจัดงานโอลิมปิกเกมส์ 2016 และพาราลิมปิกเกมส์ นอกจากนี้ สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพิ่มเติมยังรวมถึง

(ก) การยกเว้นภาษีหรืออัตราภาษีเป็นศูนย์ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า หรือภาษีอุตสาหกรรม (IPI)

(ข) การยกเว้นการชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม (PIS) หรือโครงการเพื่อบริการทางสังคมและการสร้างความมั่นคงบริการสาธารณะ (Programa do Formação do Patrimonio do Servidor Público) (PFPPSP) และภาษีรัฐเพื่อสวัสดิการสังคม

สิทธิประโยชน์ทางภาษีเหล่านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อองค์กรที่จัดกีฬาโอลิมปิกเกมส์ 2016 และพาราลิมปิกเกมส์อย่างเป็นทางการ และผู้สนับสนุนการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกและผู้รับช่วงต่อในเรื่องการบริการและสินค้าที่มีไว้สำหรับการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก 2016 และพาราลิมปิกเกมส์

เมื่อเร็ว ๆ นี้ รัฐต่าง ๆ ในประเทศบราซิล เช่น เซาท์เปาโล รัฐซัลวาดอร์ รัฐเรซิเฟ ได้ตรากฎระเบียบในการยกเว้นและลดภาระภาษีประชาชน รวมถึงนิติบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก 2016 และพาราลิมปิกเกมส์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องการให้บริการ (Imposto sobre Serviços) (ISS) และภาษีโรงเรือน ซึ่งควรต้องตระหนักถึงข้อจำกัด และข้อเรียกร้องที่เฉพาะเจาะจงแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐ

3.1.2 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศญี่ปุ่น

1) ความหมายของกีฬาอาชีพ⁶

กีฬาอาชีพ หมายถึง การประกอบอาชีพที่เป็นการเล่นกีฬา เป็นการประกอบอาชีพที่ได้รับค่าตอบแทน สำหรับนิยามคำว่ากีฬาอาชีพของประเทศญี่ปุ่นนั้น สามารถแยกออกเป็นนักกีฬาอาชีพ (Professional Sport Player) กับผู้ฝึกสอน/ผู้ฝึกซ้อมให้กับนักกีฬา (Trainer) ซึ่งผู้ประกอบ

⁶ วรุดดี เหล่าบ้านคือ. “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาฟุตบอลอาชีพตามพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556”, (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2558), น. 92.

อาชีพทั้งสองประเภทนี้จะต้องมีใบอนุญาตจากองค์กรกีฬา (รวมถึงสมาคม) ประเภทต่าง ๆ ที่ตนเองสังกัด ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของแต่ละองค์กร

ในประเทศญี่ปุ่นได้มีการกำหนดชนิดหรือประเภทกีฬาอาชีพที่แตกต่างจากของประเทศไทย โดยกำหนดให้กีฬาเหล่านี้เป็นกีฬาอาชีพ ได้แก่ เบสบอล ฟุตบอล กอล์ฟ มวย เทนนิส ซูโม่ การแข่งขันรถยนต์ โบลิ่ง บาสเกตบอล ปิงปอง วอลเลย์บอล การแข่งขันรถจักรยานยนต์ ม้าแข่ง จักรยาน แอนด์บอล ฟุตซอล ไอซ์สเกต เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ลักษณะของกีฬาอาชีพ สามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1) กีฬาที่ประกอบด้วยนักกีฬาอาชีพเท่านั้น ได้แก่ ซูโม่ เบสบอล บาสเกตบอลลีก มวยอาชีพ การแข่งขันรถจักรยานยนต์ ม้าแข่ง จักรยาน

2) กีฬาที่ตามกฎหมายแล้วต้องเป็นนักกีฬาอาชีพเท่านั้นถึงจะเข้าแข่งขันได้ แต่นักกีฬาสมัครเล่นก็สามารถเข้าร่วมแข่งขันได้ในบางกรณี ได้แก่ ฟุตบอลลีก การแข่งขันกอล์ฟอาชีพ

3) ลีกสำหรับนักกีฬาสมัครเล่นแต่นักกีฬาอาชีพสามารถร่วมแข่งขันได้ ได้แก่ ฟุตบอล ฟุตบอลลีก (หญิง) บาสเกตบอลลีก บาสเกตบอลลีกหญิง เจแปนรักบี้ทอปลีก วอลเลย์บอลลีก แอนด์บอลลีก ฟุตซอลลีก เอเชียลีกไอซ์สเกต ปิงปองลีก⁷

2) นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพอื่น ๆ

(1) นักกีฬาอาชีพ

นักกีฬาอาชีพ หมายถึง ผู้ที่เล่นกีฬาโดยได้รับค่าตอบแทน มาตรฐานที่ใช้กำหนดค่าตอบแทนของนักกีฬาอาชีพนั้นไม่ได้จำกัดเฉพาะเพียงแค่ผลการแข่งขันของนักกีฬาอาชีพเท่านั้น แต่ทางองค์กรกีฬาหรือสมาคมยังได้คำนึงถึงความนิยมต่อตัวนักกีฬาอาชีพประกอบด้วย นอกจากนี้ การจะเข้ามาเป็นนักกีฬาอาชีพได้นั้นไม่ได้มีการกำหนดมาตรฐานกลาง แต่เป็นการกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานของแต่ละองค์กรหรือสมาคมกีฬานั้น ๆ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่ากีฬาแต่ละประเภทก็มีการกำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน กีฬาบางประเภทกำหนดเพียงว่าแค่มีสัญญาเป็นนักกีฬาอาชีพกับสมาคมกีฬาต่าง ๆ ก็สามารถเป็นนักกีฬาอาชีพได้แล้ว แต่สำหรับกีฬาบางประเภท ก็กำหนดให้ต้องผ่านการทดสอบนักกีฬาอาชีพ (Pro test) หรือจบการศึกษาจากสถานฝึกอบรมด้านกีฬาจึงจะสามารถเข้าเป็นนักกีฬาอาชีพได้⁸

⁷ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, *อ้าวแล้ว เจริญรุดที่ 1*, น. 157-158.

⁸ วรวิทย์ เหล่าบ้านค้อ, *อ้าวแล้ว เจริญรุดที่ 6*, น. 96.

(2) บุคลากรกีฬาอาชีพอื่น ๆ

กีฬาแต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน จึงทำให้มีบุคลากรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับกีฬาอาชีพที่แตกต่างกันไป ได้แก่ ผู้ฝึกสอน (ในบางประเภทกีฬากำหนดให้ผู้ฝึกสอนเป็นนักกีฬาอาชีพที่จะต้องได้รับใบอนุญาต เช่น ผู้ฝึกสอนกีฬาอล์ฟ) ผู้ตัดสิน ผู้ชี้ขาด ผู้จัดการนักกีฬา (หรือผู้จัดการทีม) โดยจะอธิบายโดยละเอียดในหัวข้อการจ้างนักกีฬาอาชีพและบุคลากรเกี่ยวกับกีฬา

3) การช่วยเหลือ การส่งเสริมและการสนับสนุนกีฬาอาชีพ

การช่วยเหลือ การส่งเสริมและการสนับสนุนกีฬาในประเทศญี่ปุ่นไม่ได้เน้นในเรื่องของกีฬาอาชีพ โดยเฉพาะ แต่จะเป็นการสนับสนุนกีฬาในประเทศญี่ปุ่นทั้งหมด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การกีฬาแพร่หลายในสังคมญี่ปุ่นและเป็นการยกระดับความสามารถของนักกีฬาในการแข่งขันทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ ตาม Basic Act on Sport ซึ่งเป็นกฎหมายหลักเกี่ยวกับการกีฬาของประเทศไทยก็ได้มีการกำหนดเรื่องการช่วยเหลือ ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาทั้งที่เป็นการสนับสนุนในตัวนักกีฬาที่มีความสามารถเป็นเลิศ และการจัดการแข่งขันกีฬาในระดับอีกด้วย อย่างไรก็ตาม กฎหมายฉบับดังกล่าวไม่ได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับเงื่อนไขหลักเกณฑ์หรือวิธีการในการให้ความช่วยเหลือ ส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬา เพียงแต่กำหนดเป็นกรอบกว้างๆ ไว้เท่านั้น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) รัฐบาล จะต้องให้การช่วยเหลือนักกีฬาหรือผู้ฝึกสอนที่เข้าค่ายเก็บตัวขององค์กรด้านกีฬา การแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติหรือการจัดการแข่งขันกีฬาในระดับประเทศ และการแนะนำ และฝึกสอนเด็กที่มีความสามารถเป็นเลิศ อีกทั้ง การกำหนดนโยบายที่จำเป็นสำหรับการสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อให้เกิดการพัฒนาเทคนิคในการแข่งขันกีฬาสำหรับนักกีฬา ทั้งนี้ เพื่อเป็นการรักษาและฝึกสอนนักกีฬาที่มีความสามารถเป็นเลิศ⁹

⁹ The Basic Act on Sport. Article 25.

“In order to secure and train excellent sport players, the national government dispatches sport players and instructors, etc. to residential training conducted by sport organizations, international competitions or nationwide scale sport games, supports instruction and other activities for the youth with excellent quality, improves competition skills of sport players, develops the necessary environment to exert the good effects of these and implements other necessary measures.

2 In order for excellent sport players and instructors, etc. to apply their capabilities widely in society over their lifetime, the national government supports them in learning knowledge and skills with which they can play an active role in each field of society, facilitates the development of an environment where they can play an active role and implement other necessary measures.”

(2) รัฐบาลจะต้องดำเนินการให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นแก่สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ญีปุ่นและสมาคมกีฬาคนพิการซึ่งเป็นผู้จัดการแข่งขัน รวมถึงการจัดการแข่งขันในระดับจังหวัด เพื่อให้สามารถในการจัดการแข่งขันและบริหารจัดการการแข่งขันกีฬาของประชาชนและการแข่งขันกีฬาคนพิการทั่วประเทศได้อย่างราบรื่น

(3) รัฐบาล จะต้องกำหนดนโยบายที่จำเป็นในการช่วยเหลือและสนับสนุนการกีฬา ของทีมของกิจการและมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพื่อให้เป็นการพัฒนามาตรฐานการแข่งขันและการแพร่หลายของการกีฬา

(4) รัฐบาลจะต้องให้การช่วยเหลือการปกครองส่วนท้องถิ่นเรื่องงบประมาณ บางส่วนภายใต้ขอบเขตของงบประมาณ โดยการออกเป็นพระราชกฤษฎีกาในเรื่อง¹⁰ ดังต่อไปนี้

(4.1) การจัดงบประมาณสำหรับการจัดการแข่งขันและการบริหารการแข่งขัน ในจังหวัดที่เป็นเขตพื้นที่ในการจัดการแข่งขันกีฬาประชาชนและการแข่งขันกีฬาคนพิการทั่วประเทศ

(4.2) รัฐบาล จะต้องช่วยเหลือบางส่วนภายใต้ขอบเขตของงบประมาณแก่การจัดการ สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการกีฬาให้กับ โรงเรียน ในกรณีจะต้องดำเนินการตาม ข้อกำหนดของ¹¹

(4.3) รัฐ (รัฐบาล) จะต้องให้ความช่วยเหลือบางส่วนภายใต้ขอบเขตของ งบประมาณแก่องค์กรการกีฬาที่ได้รับการยอมรับว่ามีการดำเนินกิจการการสนับสนุนการกีฬาของ ประเทศญี่ปุ่น

(5) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องความช่วยเหลือด้านการเงินที่จะเป็นสำหรับการ ดำเนินกิจการในการสนับสนุนการกีฬาบางส่วนให้กับองค์กรด้านกีฬา¹²

3) สมาคมฟุตบอลอาชีพ

ในประเทศญี่ปุ่นมีสมาคมหลักที่กำกับดูแลเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลคือ สมาคมฟุตบอลแห่ง ประเทศญี่ปุ่น หรือ Japan Football Association (JFA) และมีสมาคมฟุตบอล อื่น ๆ ที่เป็นองค์กรที่

¹⁰ วรุฒิ เหล่าบ้านคือ, *อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 6*, น. 94.

¹¹ Act on Subsidies for Private School (Act No.61 of 1975).

“establish and maintain centres of learning;”

¹² The Basic Act on Sport. Article 28.

“ The national government implements necessary measures for supporting sport by enterprises, universities, etc. in consideration of the importance of the role played by the sport teams of enterprises, etc. for dissemination of sport or improvement of the competition level.”

อยู่ภายใต้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยมีอีกหลายสมาคม ได้แก่ ทีมฟุตบอลที่เป็นทีมพันธมิตร สมาคมฟุตบอลที่เป็นสมาคมระดับจังหวัด สมาคมฟุตบอลระดับเขต นอกจากนี้ ก็ยังมีสมาพันธ์ฟุตบอลที่จัดตั้งขึ้นเพื่อจัดการแข่งขันฟุตบอลและพัฒนาฟุตบอลของประเทศไทย

นอกจากนี้ ทีมฟุตบอลที่เป็นทีมพันธมิตร หมายถึง ทีมที่มีขึ้นเพื่อประกอบกิจกรรมเกี่ยวกับฟุตบอลบนพื้นฐานของกฎการแข่งขันฟุตบอลที่กำหนดโดย สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย โดยแบ่งออกเป็น 6 ประเภท¹³ ได้แก่

- 1) ทีมฟุตบอลที่ไม่จำกัดอายุของนักกีฬาฟุตบอล
- 2) ทีมฟุตบอลที่จัดตั้งขึ้นสำหรับนักกีฬาที่อายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ ยกเว้นกรณีที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจะไม่จำกัดเรื่องอายุ
- 3) ทีมฟุตบอลที่จัดตั้งขึ้นสำหรับนักกีฬาที่อายุต่ำกว่า 15 ปีบริบูรณ์ ยกเว้นกรณีที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจะไม่จำกัดเรื่องอายุ
- 4) ทีมฟุตบอลที่จัดตั้งขึ้นสำหรับนักกีฬาฟุตบอลที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปีบริบูรณ์ ยกเว้นกรณีที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาจะไม่จำกัดเรื่องอายุ
- 5) ทีมฟุตบอลที่จัดตั้งขึ้นสำหรับนักกีฬาฟุตบอลหญิง และ
- 6) ทีมฟุตบอลที่จัดตั้งขึ้นสำหรับนักกีฬาฟุตบอลที่มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป โดยที่ทีมพันธมิตรจะต้องขึ้นทะเบียนกับ สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย

(1) กีฬาฟุตบอล

กีฬาฟุตบอลจะมีสมาคมหลักคือ สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย หรือ Japan Football Association (JFA) ที่กำกับดูแลกิจกรรมที่เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลของประเทศไทยทั้งหมด จึงมีการกำหนดกฎระเบียบซึ่งเป็นมาตรฐานให้องค์กรหรือสมาคมกีฬาฟุตบอลอื่น ๆ ต้องปฏิบัติตาม นอกจากนี้ ในแต่ละสมาคมฟุตบอลอื่น ๆ ก็มีกฎระเบียบหรือข้อตกลงเฉพาะ เช่น สมาคมฟุตบอลอาชีพแห่งประเทศไทย หรือ Japan Professional Football League ซึ่งเป็นสมาคมที่อยู่ภายใต้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยที่กำกับดูแลการแข่งขันฟุตบอลลีกญี่ปุ่น หรือเจลีก และใบอนุญาตสำหรับการเข้าเป็นนักกีฬาฟุตบอลเจลีก นอกจากนี้ ก็ยังมีสมาคมฟุตบอลระดับท้องถิ่นและสมาคมฟุตบอลระดับจังหวัดที่อยู่ภายใต้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย อีกด้วย เพราะฉะนั้นกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาฟุตบอลอาชีพจึงมีลักษณะที่เป็นกฎระเบียบหลักที่ใช้เป็นกรอบในการปฏิบัติสำหรับทุกสมาคมที่อยู่ภายใต้สังกัด สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย และกฎระเบียบเฉพาะของแต่ละสมาคมฟุตบอล

¹³ วรุณี เหล่าบ้านค้อ, *อ้าวแล้ว เซิงอรรถที่ 6*, น. 95-96.

(2) ผู้ตัดสิน

ผู้ตัดสิน หมายถึง ผู้ตัดสินในการแข่งขันกีฬาฟุตบอลหรือฟุตซอล ซึ่งจะต้องลงทะเบียนกับสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยปุ่่นหรือสมาคมฟุตบอลอื่น ๆ ที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยปุ่่น โดยที่ผู้ตัดสินที่ขึ้นทะเบียนกับ JFA จะสามารถเป็นผู้ตัดสินในการแข่งขันอย่างเป็นทางการในประเทศปุ่่นได้ โดยได้มีการแบ่งระดับคุณสมบัติของผู้ตัดสินเป็น 9 ประเภท คือ ผู้ตัดสินการแข่งขันฟุตบอลระดับ 1-4 ผู้ตัดสินการแข่งขันฟุตซอลระดับ 1-4 และผู้ตัดสินการแข่งขันฟุตบอลระดับ 1 ที่เป็นผู้หญิง โดยแบ่งตามระดับความสามารถของผู้ตัดสิน ได้แก่ ผู้ตัดสินการแข่งขันฟุตบอลระดับ 1 คือ ผู้ที่มีความสามารถเป็นหัวหน้าผู้ตัดสินในการแข่งขันฟุตบอลที่จัด โดย สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยปุ่่น ผู้ตัดสินการแข่งขันฟุตบอลระดับ 2 คือ ผู้ที่มีความสามารถเป็นผู้ตัดสินในการแข่งขันฟุตบอลที่จัด โดยสมาคมฟุตบอลระดับภูมิภาค ผู้ตัดสินการแข่งขันฟุตบอลระดับ 3 คือ ผู้ที่มีความสามารถเป็นหัวหน้าผู้ตัดสินในการแข่งขันฟุตบอลที่จัด โดยสมาคมฟุตบอลระดับจังหวัด ผู้ตัดสินการแข่งขันฟุตบอลระดับ 4 คือ ผู้ที่มีความสามารถเป็นผู้ตัดสินในการแข่งขันฟุตบอลที่จัดขึ้น โดยองค์กร หรือลีกที่อยู่ภายใต้สมาคมฟุตบอลระดับเทศบาล หรือเขต เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้ที่จะเป็นผู้ตัดสินจะต้องได้รับการรับรอง และต้องลงทะเบียนกับสมาคมฟุตบอลนั้น ๆ หน้าที่ของผู้ตัดสินการแข่งขันฟุตบอล ผู้ตัดสินมีหน้าที่ต้องส่งใบแจ้งผลการตัดสินที่ตนเองได้เป็นหัวหน้าผู้ตัดสินให้กับประธานสมาคมฟุตบอลที่เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันภายใน 2 วัน (รวมวันแข่งขัน) นอกจากนี้ ยังมีกฎระเบียบที่เกี่ยวกับการแต่งกายของผู้ตัดสินด้วย

4) มาตรการด้านภาษี¹⁴

ในส่วนของมาตรการด้านภาษี มีบัญญัติไว้ในกฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่มเกี่ยวกับการเก็บภาษีจากนักกีฬาอาชีพคือนักกีฬาอาชีพถูกจัดประเภทผู้เสียภาษีในกลุ่มเดียวกับผู้ประกอบการส่วนบุคคล คือ จะต้องชำระภาษีเงินได้ ภาษีที่อยู่อาศัย และภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยกำหนดให้นักกีฬาอาชีพต้องเสียภาษีในกรณีที่มีรายได้จากค่าตอบแทนในการแข่งขันกีฬา เงินค่าเซ็นสัญญา หรือรางวัลที่ได้รับ โดยรายได้เหล่านี้เป็นรายได้ที่ได้รับภายในประเทศปุ่่นเท่านั้น สำหรับข้อกำหนดพิเศษที่ให้สิทธิพิเศษกับนักกีฬาอาชีพ คือ หากนักกีฬาอาชีพมีรายได้ในปีก่อนต่ำกว่าจำนวนที่กฎหมายกำหนด (30 ล้านบาท หรือ 100 ล้านบาท) จะได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม และสำหรับนักกีฬาอาชีพใหม่จะได้รับการยกเว้นภาษีใน 2 ปีแรก

¹⁴ กองกฎหมายการศึกษาและวัฒนธรรม สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, เจตนารมณ์พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556, (กรุงเทพมหานคร: ฝ่ายผลิตเอกสาร สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2558), น.

3.1.3 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในเครือรัฐออสเตรเลีย

การดำเนินการด้านการกีฬาของประเทศออสเตรเลีย แบ่งได้เป็นสองระดับ คือ ระดับเครือรัฐ (Commonwealth Level) และระดับรัฐ (State Level) ซึ่งมีรายละเอียด¹⁵ ดังนี้

1) มาตรการจูงใจทางภาษีสำหรับการระดมทุนเพื่อการกีฬา

เครือรัฐออสเตรียมีมาตรการในการระดมทุนเพื่อสนับสนุนการกีฬา ด้วยการออกมาตรการจูงใจทางภาษีในกฎหมายภาษี (Taxation Act 2000) โดยกำหนดให้การบริจาคเพื่อการกีฬานั้นสามารถนำมาหักลดภาษีได้ อย่างไรก็ดี การบริจาคเพื่อการกีฬาที่จะสามารถนำมาหักลดหย่อนทางภาษีได้จะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ โดยกลไกสำคัญที่นำมาใช้คือ การบริจาคเงินผ่านทางมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย (Australian Sports Foundation)¹⁶ ซึ่งจะเป็นองค์กรที่กำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ ในการสนับสนุนการกีฬา อาทิ เงื่อนไขทางด้านองค์กรต้องเป็นองค์กรที่ได้จดทะเบียนไว้กับทางมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย เงื่อนไขทางด้าน โครงการจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ทางมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียกำหนด ทั้งนี้ นอกจากสิทธิประโยชน์ทางภาษีแล้ว มาตรการดังกล่าวยังเป็นการเพิ่ม โอกาสให้กับชาวออสเตรเลียที่จะมีส่วนร่วมในกีฬาและมุ่งพัฒนาการกีฬาของเครือรัฐออสเตรียสู่ความเป็นเลิศทางกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ได้มีการจัดตั้งมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย (Australian Sports Foundation) ก่อตั้งขึ้นในปี 1986 โดยรัฐบาลออสเตรเลีย มีสถานะเป็นบริษัทมหาชนอยู่ภายใต้การกำกับดูแลตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการการกีฬาแห่งออสเตรเลีย ค.ศ. 1989 เพื่อให้ความช่วยเหลือองค์กรเพื่อระดมทุนสำหรับการพัฒนาการกีฬา และความร่วมมือจากภาคส่วนอื่นในเครือรัฐออสเตรเลีย ด้วยการบริจาคผ่านทาง ส่วนที่ 30 ของพระราชบัญญัติภาษีเงินได้พึงประเมิน ค.ศ. 1997 ได้กำหนดให้การบริจาคกับมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียสามารถนำไปหักลดหย่อนภาษีได้เมื่อได้บริจาค 2 ดอลลาร์ออสเตรเลียหรือมากกว่า ในกรณีที่ขอหักภาษี ผู้บริจาคต้องบริจาคโดยไม่มีเงื่อนไขกับมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย โดยมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียจะเสนอชื่อ โครงการที่จดทะเบียนเป็นผู้รับผลประโยชน์ในการรับการบริจาค

¹⁵ เอกสารเพื่อประกอบการพิจารณากฎหมายของสมาชิกรัฐสภา, ร่างพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ พ.ศ. .... : ศึกษาวิเคราะห์ความเหมาะสมในการบังคับใช้กฎหมายในประเทศไทยเปรียบเทียบกับ กฎหมายออสเตรเลียและสหรัฐอเมริกา, น. 5.

¹⁶ มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย (Australian Sports Foundation) ถูกกำหนดไว้ใน Australian Sports Commission Act 1989

มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียยังคงสร้างการตระหนักรู้ในภาคการกีฬาให้มีความสำคัญในความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ธุรกิจ และความร่วมมือจากสังคมในวงกว้าง เพื่อการเสริมสร้างการตระหนักรู้ในภาคการกีฬา มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียได้เสนอมาตรการกระตุ้นการกีฬา ผ่านการติดต่อกับสโมสรกีฬา สมาคมกีฬา โรงเรียน และหน่วยงานต่าง ๆ ในประเทศ และสร้างการเชื่อมโยงผ่านทางรัฐบาลท้องถิ่น และภาคสังคม เพื่อที่จะได้ทำการส่งเสริมความเข้าใจในสิทธิประโยชน์การหักลดหย่อนภาษี

อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์นั้นเป็นไปเพื่อมาตรการการกระตุ้นการกีฬาที่ได้ดำเนินการโดยมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย เป็นไปเพื่อเรียกร้องให้เกิดการพัฒนาทางด้านการกีฬาในเครือรัฐออสเตรเลีย และยังเป็นไปเพื่อเพิ่มโอกาสในการให้ชาวออสเตรเลียเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการกีฬาและมุ่งสู่ความเป็นเลิศทางกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพ¹⁷

2) เจื่อนใจในการบริจาคที่จะนำมาหักลดภาษี

การบริจาคให้กับมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียต้องเป็นไปโดยไม่มีเงื่อนไข เป็นไปด้วยความสมัครใจและไม่ได้เป็นผลมาจากสัญญาข้อผูกพันใด และเป็นไปโดยที่ผู้บริจาคไม่ได้คาดหวังในการรับผลประโยชน์กลับคืน

ทั้งนี้ การบริจาคจะไม่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นการให้สำหรับวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ทางภาษีของผู้บริจาคในกรณีที่เป็น

(1) การได้รับการเรียกร้องในทรัพย์สินที่มีรูปร่างหรือมีมูลค่าทางการค้า

(2) การกระทำด้วยความคาดหวังที่ได้รับประโยชน์ สิทธิประโยชน์หรือสิทธิพิเศษที่จะได้คืนจากการบริจาค

นอกจากนี้ ในการฝากเงินเข้าบัญชีธนาคารของมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียเพื่อเป็นแหล่งของเงินทุนที่มีอยู่ในการประกอบการพิจารณาอย่างรอบคอบสำหรับโครงการที่ลงทะเบียน ซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นการบริจาคโดยเช็ค บัตรเครดิตหรือเงินสด แต่ทั้งนี้ อาจจะเป็นในรูปแบบของทรัพย์สิน หุ้่นบุริมสิทธิหรือหุ้นที่สามารถแปลงเป็นเงินสดโดยมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียได้ง่ายก็ได้ และจะไม่อยู่ภายใต้ภาษีสินค้าและบริการ Goods and Service Tax (GST)

มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียจะออกใบรับรองแบบการบริจาคที่มีผลสมบูรณ์และต้องลงนามโดยผู้บริจาคเพื่อวัตถุประสงค์ ในการใช้เป็นใบเสร็จรับเงิน ซึ่งมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียจะออกใบเสร็จรับเงินบริจาค 2 \$ หรือมากกว่า

¹⁷ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, *อ่าวแล้ว เจริญรอดที่ 1*, น. 206.

คุณสมบัติขององค์กรที่สามารถเข้าร่วมเป็นโครงการที่จดทะเบียนได้
การบริจาคเงินให้กับมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียที่จะนำมาหักลดทางภาษีนั้น ต้องระบุ
องค์กรที่จะได้รับผลประโยชน์ตามที่ได้บริจาคให้ โดยจะต้องเป็นองค์กรที่สามารถเข้าร่วมเป็น
โครงการที่จดทะเบียนได้ตามที่มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียกำหนด ดังนี้

- (1) เป็นองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรหรือเป็นองค์กรของรัฐ
- (2) เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งในเครือรัฐออสเตรเลียภายใต้กฎหมายที่เหมาะสม
- (3) มีศักยภาพทางการเงิน
- (4) มีเลขรหัสธุรกิจของออสเตรเลีย (ABN) ซึ่งไว้ใช้ในการชำระภาษีและติดต่อกับ
ทางราชการของออสเตรเลีย
- (5) สโมสรกีฬา
- (6) องค์กรการกีฬาทั้งระดับภูมิภาคและระดับชาติ
- (7) โรงเรียนหรือองค์กรที่อยู่ในสถานบันการศึกษา
- (8) องค์กรภาครัฐ
- (9) กลุ่มชุมชน

3) ประเภทของโครงการที่สามารถเข้าร่วมเป็นโครงการที่จดทะเบียนได้¹⁸

นอกจากจะต้องบริจาคเงินให้กับมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียโดยระบุองค์กรที่สามารถ
เข้าร่วมเป็นโครงการที่จดทะเบียนได้ตามที่มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียกำหนดแล้ว องค์กรดังกล่าว
จะต้องดำเนินการตามโครงการที่เป็นไปตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

- (1) เป็นโครงการที่มุ่งเน้นในการเพิ่ม โอกาสให้กับชาวออสเตรเลียที่จะมีส่วนร่วมใน
กีฬาและมุ่งสู่ความเป็นเลิศทางกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพ
- (2) เป็นกีฬาที่เกี่ยวข้องตามที่มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียได้กำหนด
- (3) มีศักยภาพทางการเงิน
- (4) เป็นหนึ่งในประเภทต่อไปนี้
  - การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก
  - การศึกษาความเป็นไปได้สิ่งอำนวยความสะดวก
  - อุปกรณ์
  - การเดินทางของทีม
  - การจัดการแข่งขันกีฬาที่สำคัญ

¹⁸ เฟ็งอ้าง, น. 207.

- การพัฒนากีฬาและโครงการที่ไม่สามารถเข้าร่วมโครงการและไม่สามารถนำมาใช้สิทธิประโยชน์ในการหักลดภาษีได้ คือ

(5) เป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการค้าที่ดำเนินการ โดยเอกชน

(6) เป็นโครงการที่ผู้บริจาคจะได้รับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ตอบแทนกลับคืนโดยตรง

(7) เป็นโครงการที่เกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและการบริหารที่เป็นไปสำหรับเงินเดือน ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาประจำ งานซ่อมบำรุง ฯลฯ

(8) เป็นโครงการที่เกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายย้อนหลัง

ทั้งนี้ ประเภทของโครงการที่สามารถเข้าร่วมเป็นโครงการที่จดทะเบียนได้ และสามารถนำไปหักลดภาษีได้ ปรากฏรายละเอียดที่สามารถแบ่งพิจารณาได้ ดังนี้

4) การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก

โครงการจะได้รับการพิจารณาและสามารถนำไปหักลดภาษีได้จะต้องเป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาหรือสนับสนุนการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก มีข้อเสนอที่ไม่อยู่ภายใต้การฟ้องร้องในทางกฎหมายหรือทางปฏิบัติ นำเสนอประเด็นที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (ถ้ามี) และได้รับการอนุมัติแผนงานจากผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้อง

นอกจากนี้ ตัวอย่างของโครงการที่จะได้รับการพิจารณา

(1) การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกใหม่ ๆ เช่น สนามเทนนิส สนามฟุตบอล สนามฮอกกี้และสนามกีฬาคอมเพล็กซ์

(2) ปรับขยายหรือย้ายสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีอยู่ เช่น การติดตั้งของระบบแสงระบบชลประทาน การเข้าถึงสำหรับผู้พิการ ที่นั่งผู้ชม

(3) การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกเสริม เช่น บล็อกห้องน้ำ โครงสร้างที่ร่ม ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า และทุน

อย่างไรก็ดี มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียไม่สามารถที่จะยอมรับสิ่งอำนวยความสะดวกในการใช้งานโครงการพัฒนาเฉพาะสำหรับ¹⁹

(1) การพัฒนาพื้นที่เชิงพาณิชย์เช่นบาร์แบบค้ำปติกและการเล่นการพนัน

(2) พื้นที่ที่ใช้ในส่วนของงานบริหาร

(3) สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น สนามเด็กเล่น เส้นทาง

ในส่วน of ค่าใช้จ่ายมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียจะสนับสนุนค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการกีฬา การรักษา การเก็บตัว กิจกรรม ผู้เชี่ยวชาญที่ได้จ้างตามสัญญา ค่าใช้จ่ายในการซื้อหรือเช่าอุปกรณ์ ค่าเช่าสถานที่ การเดินทางและที่พัก ทรัพยากรที่ใช้ในการฝึกอบรม รวมถึงรายการ

¹⁹ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, *อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 1*, น. 207.

ตามที่ระบุไว้ในรายงานการศึกษาความเป็นไปได้ของสิ่งอำนวยความสะดวก การพัฒนาสถานที่ตั้ง รั้ว ระบบไฟ และการรักษาความปลอดภัย และการชำระหนี้เงินกู้ในสิ่งอำนวยความสะดวก

5) ผู้บริจาค

ตามกฎหมายว่าด้วยภาษีอากร ผู้บริจาค้นั้นจะต้อง ให้โดยไม่มีเงื่อนไขและโดยสมัครใจเพื่อมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย และจะต้องไม่ได้รับหรือคาดหวังในผลประโยชน์ใด ๆ สิทธิประโยชน์หรือสิทธิพิเศษ (หรือสิทธิอื่น ๆ มากกว่าหนึ่งอย่าง ของกรณีทั่วไปที่ไม่มีนัยสำคัญ) สำหรับการบริจาค นอกเหนือจากการหักลดภาษี อาจเสนอชื่อโครงการที่ได้จดทะเบียนให้เป็นผู้รับผลประโยชน์ที่ผู้บริจาคต้องการกับทางมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียได้ และไม่สามารถเรียกร้องโดยตรงให้มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียบริจาคกับโครงการหรือผู้เข้าร่วมที่เฉพาะเจาะจงได้ นอกจากนี้ที่ได้มีการจดทะเบียนไว้ทั้งนี้ ควรตระหนักว่าการใช้สิทธิสำหรับการหักภาษีต้องได้รับการรับรองโดยคณะกรรมการภาษีอากร

อนึ่ง ผู้บริจาคมีอิสระในการกำหนดจำนวนเงินที่ตนประสงค์จะบริจาค นอกจากนี้องค์กรที่ดำเนินการตามโครงการต่าง ๆ ไม่สามารถให้คำแนะนำทางด้านภาษีแก่ผู้บริจาคได้

นอกจากนี้ ในการแสดงความขอบคุณผู้บริจาค ผู้บริจาคสามารถได้รับการแสดงความขอบคุณได้ในรูปแบบที่เป็นไปอย่างพอประมาณ ซึ่งรวมถึงจดหมายขอบคุณที่มอบหนังสือและโล่ประกาศเกียรติคุณหรือกระดานเกียรติคุณ ใบรับรองประกาศเกียรติคุณหรือการแสดงความขอบคุณในรายงานประจำปี แต่การแสดงความขอบคุณดังกล่าว ไม่ควรที่จะเสนอเพื่อเป็นการจูงใจแก่ผู้บริจาค

รูปแบบการแสดงความขอบคุณที่ไม่สามารถยอมรับได้นั้น รวมไปถึงการโฆษณา การติดป้ายและตราของบริษัทบนผนัง ผลประโยชน์ที่จะได้รับในการลดอัตราค่าสมาชิก การเชื่อเชิญที่ไม่คิดค่าธรรมเนียม สินค้า บัตรเข้าตามฤดูกาล เป็นรูปแบบที่ไม่สามารถยอมรับได้ใน การแสดงความขอบคุณ ข้อเสนอสำหรับการแสดงความขอบคุณผู้บริจาคจะต้องได้รับอนุมัติจากมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย (Australia Sports Foundation (ASF)) ก่อนที่จะมีการบังคับใช้

อย่างไรก็ดี ในส่วนที่ 30 มาตรา 30.90 ของพระราชบัญญัติภาษีเงินได้พึงประเมิน ค.ศ. 1997 นอกจากกำหนดให้การบริจาคกับมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียซึ่งเป็นองค์กรที่มีหน้าพัฒนาการกีฬาโดยตรงแล้ว การบริจาคให้หน่วยงานดังต่อไปนี้ ยังสามารถนำไปขอหักลดหย่อนภาษีได้อีกด้วย²⁰ ได้แก่

- (1) องค์กรผู้บำเพ็ญประโยชน์แห่งออสเตรเลีย
- (2) องค์กรลูกเสือแห่งออสเตรเลีย

²⁰ เพิ่งอ้าง, น. 212.

- (3) หน่วยงานที่อยู่ภายใต้องค์กรผู้บำเพ็ญประโยชน์แห่งออสเตรเลีย
- (4) หน่วยงานที่อยู่ภายใต้องค์กรลูกเสือแห่งออสเตรเลีย
- (5) กองทุน The Bradman Memorial
- (6) มูลนิธิ Amy Gillett

3.1.4 มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศแคนาดา

ในมลรัฐโนวาสโกเชีย (the Province of Nova Scotia) ซึ่งเป็นมลรัฐหนึ่งในประเทศแคนาดา ตั้งอยู่ทางชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของแคนาดา ได้มีมาตรการการจูงใจทางภาษีที่เกี่ยวข้องกับการกระตุ้นการกีฬาด้วยการออกกฎหมายพระราชบัญญัติภาษีเงินได้²¹ ส่วนที่ 217 มาตรา 12 A (1) แก้ไขกฎหมายปี 1989 ว่าด้วยการหักลดภาษีสำหรับการกีฬาเด็กและการสนับสนุนการในเด็ก

1) มาตรการการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมให้มีสุขภาพที่ดี (Healthy Living Tax Incentive)

การหักลดภาษีในเรื่องการมีสุขภาพที่ดี (The Healthy living tax credit) หรือ Health Tax Credit ถูกนำมาใช้ในปี 2005 เพื่อให้เด็กสามารถเข้าถึงการกีฬาได้มากขึ้น ทั้งนี้ สามารถหักค่าใช้จ่ายส่วนหนึ่งที่ได้ลงทะเบียนในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกายให้กับเด็กได้ กล่าวคือ ค่าลงทะเบียนที่จ่ายให้กับองค์กรที่ได้จดทะเบียนมีสิทธิได้รับการหักลดภาษี องค์กรที่มีคุณสมบัตินี้ที่สามารถจะนำไปหักลดภาษีได้ ซึ่งรวมถึงการจัดกีฬานันทนาการทางกายภาพหรือโปรแกรมการออกกำลังกายที่มีให้กับสาธารณชน โดยรัฐบาลของประเทศแคนาดาหรือมลรัฐโนวาสโกเชีย องค์กรเอกชนหรือองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรสำหรับการจดทะเบียนเพื่อทำธุรกิจโนวาสโกเชีย นอกจากนี้ องค์กรต่าง ๆ ยังต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสมสำหรับการลงทะเบียนด้วย

2) การขอลงทะเบียนขององค์กรกีฬาและการนันทนาการ

องค์กรด้านการศึกษา การนันทนาการ และสมาชิกโรงเรียนกีฬาของมลรัฐโนวาสโกเชีย (Nova Scotia School Athletic Federation : NSSAF) จะต้องลงทะเบียนออนไลน์กับส่วนส่งเสริมสุขภาพของมลรัฐโนวาสโกเชียเพื่อเข้าเป็นสมาชิกที่จะได้รับประโยชน์จากการหักลดภาษี

ภายในสองสัปดาห์หลังจากที่ได้ส่งใบสมัคร ทางองค์กรจะได้รับการแจ้งว่าองค์กรของตนเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่ และเมื่อองค์กรได้รับการจดทะเบียนจะมีการระบุไว้ในเว็บไซต์ โดยองค์กรต่าง ๆ จะต้องลงทะเบียนภายในวันที่ 31 ธันวาคม ถึงจะมีคุณสมบัติเป็นองค์กรที่นำไปขอหักลดภาษีได้ ทั้งนี้ เป็นไปตามประกาศว่าด้วยการกำหนดกิจกรรมการกีฬาและการ

²¹ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, *อ้าวแล้ว เจริญรอรที่ 1*, น. 207.

นันทนาการ (The Sport and Recreation Activity Designation Regulations) ที่ออกตามความมาตรา 12 A (1) แห่งพระราชบัญญัติภาษีเงินได้

3) หลักเกณฑ์ในการจดทะเบียนขององค์กรการกีฬาหรือการนันทนาการ

รายการที่มีคุณสมบัติได้รับการจดทะเบียนนั้น รวมถึงกิจกรรมกีฬา การนันทนาการทางกายภาพ หรือโปรแกรมการออกกำลังกายที่มีให้กับสาธารณชน โดยรัฐบาลของแคนาดาหรือมลรัฐ โนวาสโกเชียของค์กรเอกชนหรือองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรสำหรับการลงทะเบียนเพื่อประกอบธุรกิจ ในมลรัฐ โนวาสโกเชียยังเป็นคุณสมบัติที่เหมาะสมสำหรับการลงทะเบียน เช่น การเรียนว่ายน้ำ การเรียนเต้น การเป็นสมาชิกสกี เป็นต้น

4) การหักลดภาษี²²

กรณีนี้เป็นการหักลดภาษีไม่ใช่เป็นการคืนเงินภาษี เครดิตภาษีคือการลดภาษีเงินได้อื่นที่จะต้องชำระ ในกรณีของเด็กหรือเยาวชน บิดามารดาหรือผู้ปกครองคนหนึ่งสามารถขอหักลดได้สูงสุด 500 ดอลลาร์แคนาดาต่อเด็กหนึ่งคน และสามารถหักลดภาษีของรัฐท้องถิ่นได้อีก 43.95 ดอลลาร์แคนาดาต่อเด็กหนึ่งคน เงินจำนวนนี้จะถูกหักออกจากภาษีเงินได้ของรัฐท้องถิ่น เช่นเดียวกับการบริจาคเพื่อการกุศล

บิดามารดาหรือผู้ปกครองต้องเก็บใบเสร็จรับเงินในการลงทะเบียนเพื่อเป็นหลักฐานในการใช้สิทธิขอหักลดภาษี หากกิจกรรมใดประกอบด้วยกิจกรรมตั้งแต่สองกิจกรรมขึ้นไปที่แตกต่างกัน โดยกิจกรรมหนึ่งเป็นกิจกรรมที่มีคุณสมบัติเหมาะสม กล่าวคือเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา การนันทนาการทางกายภาพ การออกกำลังกายของเด็ก กับประกอบไปด้วยกิจกรรมอื่น ๆ เช่น ศิลปะ (ซึ่งจะเป็นกรณีของ Children's arts tax credit) จะต้องแยกใบเสร็จรับเงินเป็นสองใบหรืออาจเป็นหนึ่งใบเสร็จรับเงินก็ได้ หากแต่ต้องแสดงรายการให้เห็นชัดเจนว่าจำนวนเงินที่จ่ายให้กับองค์กรในแต่ละกิจกรรมที่แตกต่างกันนั้นเป็นจำนวนเงินเท่าใด

ในกรณีที่เด็กหรือเยาวชนมีความพิการ เป็นหน้าที่ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่จะต้องแจ้งให้องค์กรทางการกีฬาหรือการนันทนาการทราบเพื่อจะได้แสดงรายละเอียดในใบเสร็จที่จะนำไปใช้เป็นหลักฐานในการขอหักลดภาษีต่อไป

ทั้งนี้ ค่าใช้จ่ายที่ได้จ่ายไปบางกรณีอาจมีคุณสมบัติที่จะใช้เป็นค่าใช้จ่ายการดูแลเด็กหรือเยาวชนได้ (Child care expenses) หากเป็นกรณีเช่นนี้ ค่าใช้จ่ายที่ได้จ่ายไปในกิจกรรมกีฬา การนันทนาการทางกายภาพ หรือโปรแกรมการออกกำลังกายของเด็กหรือเยาวชนนั้น จะต้องนำเงินจำนวนดังกล่าวไปคำนวณเป็นค่าใช้จ่ายการดูแลเด็กหรือเยาวชนเสียก่อน แล้วส่วนที่ไม่สามารถอ้าง

²² เฟ็งอ้าง, น. 207.

เป็นค่าใช้จ่ายการดูแลเด็กหรือเยาวชนได้จึงนำมาคำนวณเป็นค่าใช้จ่ายในการหักลดภาษีเรื่องการมีสุขภาพที่ดีนี้ (The healthy living tax credit)

นอกจากนี้ คู่สมรสหรือคู่สมรสที่ไม่ได้จดทะเบียนอาจร้องขอให้มีการหักลดภาษีรวมกันหรือแยกการหักลดภาษีต่างหากจากกันก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินจำนวนก่อนที่จะมีการแยกการหักลดภาษีต่างหากจากกัน ซึ่งในการขอหักลดภาษีนั้น จะสามารถขอหักลดได้ในส่วนที่ยังไม่มีผู้ใดได้ขอหักลดไปก่อน

สำหรับกรณีผู้ใหญ่ที่ได้ลงทะเบียนในกิจกรรมการกีฬา การนันทนาการทางกายภาพ หรือโปรแกรมการออกกำลังกายสามารถนำมาหักลดภาษีได้เช่นเดียวกับกรณีของเด็กหรือเยาวชน

กล่าวโดยสรุป จะเห็นได้ว่ามาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อการสนับสนุน ส่งเสริม และกระตุ้นการกีฬา สามารถดำเนินการได้หลายรูปแบบ ทั้งใช้มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อมาใช้ส่งเสริมโครงการก่อสร้างต่าง ๆ จำพวกสนามกีฬา รวมถึงยกเว้น ภาษีนำเข้าของเครื่องจักร เครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ หรือแม้แต่สัตว์ ที่น่าจะนำมาใช้ในการจัดงานระดับสากล ดังเช่นที่ปรากฏในประเทศบราซิล หรือเป็นมาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อให้เด็กและเยาวชน รวมทั้งประชาชนมีสุขภาพอนามัยที่แข็งแรงด้วยการสนับสนุนให้สามารถนำค่าใช้จ่ายที่ได้ลงทะเบียนไปเพื่อการกีฬานั้น มาขอหักลดหย่อนภาษีได้ ซึ่งในส่วนของมาตรการจูงใจทางภาษีกรณีนี้ยังส่งผลให้ภาครัฐสามารถลดงบประมาณค่าใช้จ่ายทางด้านสุขภาพได้เป็นจำนวนมหาศาล และตัวอย่างสุดท้ายตามที่ปรากฏในเครือรัฐออสเตรเลียมีมาตรการทางภาษีที่กระตุ้นการกีฬาโดยการบริจาคเงินสนับสนุนผ่านทางมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย ซึ่งจะเป็นองค์กรที่กำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ ในการสนับสนุนการกีฬา อันเป็นการเพิ่มโอกาสในการให้ชาวออสเตรเลียเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการกีฬาและทำให้การกีฬาของประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย

ในส่วนของมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยผู้วิจัยจะขอกล่าวถึง พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ประมวลรัษฎากร พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 596) พ.ศ. 2559 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1 พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558

ในส่วนของ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงรายละเอียดต่อไปนี้

1) นิยามศัพท์²³

“บุคลากรกีฬา” หมายความว่า บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกีฬา เช่น ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอนและผู้บริหารองค์กรด้านกีฬา ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“ภานี” หมายความว่า ภานีตามกฎหมายว่าด้วยสุราและค่าแสตมป์ยาสูบตามกฎหมายว่าด้วยยาสูบ

“สมาคมกีฬา” หมายความว่า สมาคมกีฬาที่ดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาและได้จดทะเบียนจัดตั้งตามพระราชบัญญัตินี้

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย

“ผู้ว่าการ” หมายความว่า ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย

“รองผู้ว่าการ” หมายความว่า รองผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย

“พนักงาน” หมายความว่า พนักงานของการกีฬาแห่งประเทศไทย และหมายความรวมถึงรองผู้ว่าการด้วย

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างของการกีฬาแห่งประเทศไทย

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางสมาคมกีฬา นายทะเบียนสมาคมกีฬาประจำกรุงเทพมหานคร หรือนายทะเบียนสมาคมกีฬาประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี

2) การส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬา

สำหรับ ประโยชน์ในการส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬา คณะกรรมการมีอำนาจให้ทุน ทรัพย์สิน หรือสิทธิประโยชน์อื่น แก่คณะกรรมการกีฬาจังหวัด สมาคมกีฬา นักกีฬา หรือบุคลากรกีฬาเพื่อใช้ในการส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬา ตลอดจนให้คณะกรรมการมีอำนาจให้การสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการแก่นักกีฬาและบุคลากรกีฬาได้ด้วย ทั้งนี้ การให้ทุน ทรัพย์สิน หรือสิทธิประโยชน์อื่น ในการส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬา หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการแก่นักกีฬาและบุคลากรกีฬาตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขในการให้ไว้ด้วยก็ได้ ส่วนหลักเกณฑ์การพิจารณาและการกำหนดประเภทของบุคคลซึ่งพึงได้รับทุน ทรัพย์สิน หรือสิทธิประโยชน์อื่น ในการส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬา หรือการสงเคราะห์อื่นตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด²⁴

²³ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 4

²⁴ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 33

นอกจากนี้ คณะกรรมการกีฬาจังหวัด สมาคมกีฬา นักกีฬา หรือบุคลากรกีฬาใด ประสงค์จะขอรับทุน ทรัพย์สิน สิทธิประโยชน์ หรือการสงเคราะห์อื่นตามมาตรา 33 ให้ยื่นคำขอ ต่อ กกท. ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่คณะกรรมการกำหนด²⁵ ในกรณีที่คณะกรรมการกีฬา จังหวัด สมาคมกีฬา นักกีฬา หรือบุคลากรกีฬาที่ได้รับทุน ทรัพย์สิน สิทธิประโยชน์ หรือการ สงเคราะห์อื่น ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด ให้คณะกรรมการมีอำนาจ สั่งยกเลิกการให้ทุน ทรัพย์สิน สิทธิประโยชน์ หรือการสงเคราะห์อื่นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ได้ ถ้า คณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า การที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามนั้นมิได้เป็นการกระทำโดยจงใจ คณะกรรมการจะเตือนเป็นหนังสือให้แก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดก็ได้ และเมื่อ พ้นกำหนดเวลาดังกล่าว คณะกรรมการกีฬาจังหวัด สมาคมกีฬา นักกีฬา หรือบุคลากรกีฬานั้นมิได้ แก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้อง ให้คณะกรรมการดำเนินการดังกล่าว²⁶

3) กองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ

พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 กำหนดให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุน หนึ่งเรียกว่า “กองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ” ในการกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อเป็นทุนหมุนเวียน สำหรับใช้จ่ายเพื่อการส่งเสริม สนับสนุน พัฒนา ค้ำครอง ช่วยเหลือและจัดสวัสดิการที่เกี่ยวข้องกับ การกีฬา โดยประกอบด้วยเงินและทรัพย์สิน²⁷ ดังต่อไปนี้

- (1) เงินบำรุงกองทุนที่จัดเก็บตามมาตรา 37
- (2) เงินและทรัพย์สินที่โอนมาตามมาตรา 133
- (3) เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้
- (4) เงินอุดหนุนจากรัฐบาลหรือที่ได้รับจากงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามความ จำเป็น
- (5) เงินรายได้หรือผลประโยชน์ที่เกิดจากกองทุน
- (6) รายได้ที่เกิดจากการดำเนินการของกองทุน
- (7) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้
  - (7/1) เงินที่โอนมาโดยผลของกฎหมาย
  - (7/2) เงินที่ได้จากค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามกฎหมายว่าด้วยกีฬามวย
  - (7/3) เงินค่าปรับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกีฬาอาชีพ
- (8) รายได้อื่น ๆ

²⁵ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 34

²⁶ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 35

²⁷ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 36

นอกจากนี้ ให้การกีฬาแห่งประเทศไทยเก็บรักษาเงินและทรัพย์สินของกองทุนและดำเนินการเบิกจ่ายเงินกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้ เงินและทรัพย์สินให้เป็นของการกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุนโดยไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน นอกจากนี้ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บและส่งเงินบำรุงกองทุน²⁸

(1) ให้กรมสรรพสามิตและกรมศุลกากรเป็นผู้ดำเนินการเรียกเก็บเงินบำรุงกองทุนเพื่อนำส่งเป็นรายได้ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน ทั้งนี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนด

(2) เงินบำรุงกองทุนให้ถือเป็นภาษี แต่ไม่ให้นำไปรวมคำนวณเป็นมูลค่าของภาษี

นอกจากนี้ ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีตามกฎหมายว่าด้วยสุราและกฎหมายว่าด้วยยาสูบ มีหน้าที่ส่งเงินบำรุงกองทุนตามอัตราที่กำหนด พร้อมกับการชำระภาษีตามระเบียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนด²⁹ ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีตามกฎหมายว่าด้วยสุราและกฎหมายว่าด้วยยาสูบได้รับการยกเว้นหรือคืนภาษี ให้ได้รับการยกเว้นหรือคืนเงินบำรุงกองทุนด้วย ตามระเบียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนด³⁰ ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ส่งเงินบำรุงกองทุนไม่ส่งเงินบำรุงกองทุนหรือส่งภายหลังระยะเวลาที่กำหนด หรือส่งเงินบำรุงกองทุนไม่ครบตามจำนวนที่ต้องส่ง นอกจากจะมีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้เสียเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสองต่อเดือนของจำนวนเงินที่ไม่ส่งหรือส่งภายหลังระยะเวลาที่กำหนดหรือจำนวนเงินที่ส่งขาดไป แล้วแต่กรณี นับแต่วันครบกำหนดส่งจนถึงวันที่ส่งเงินบำรุงกองทุน แต่เงินเพิ่มที่คำนวณได้มิให้เกินจำนวนเงินบำรุงกองทุนและให้ถือว่าเงินเพิ่มนี้เป็นเงินบำรุงกองทุนด้วย ในการคำนวณระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน³¹

สำหรับ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการ³² ดังต่อไปนี้

- (1) ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมกีฬาทั้งในระดับชาติและนานาชาติ
- (2) ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนา นักกีฬา บุคลากรกีฬา และสมาคมกีฬา
- (3) ส่งเสริมและสนับสนุนการเตรียมนักกีฬาเพื่อให้เป็นนักกีฬาทั้งในระดับชาติและนานาชาติ

²⁸ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 38

²⁹ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 39

³⁰ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 40

³¹ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 41

³² พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 42

(4) สนับสนุนเงินรางวัลแก่นักกีฬา บุคลากรกีฬา และสมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” ซึ่งประกอบคุณความดีแก่การกีฬาของชาติหรือนำชื่อเสียงเกียรติภูมิมาสู่ประเทศชาติ

(5) สนับสนุนทุนการศึกษาแก่นักกีฬาและบุคลากรกีฬา

(6) ช่วยเหลือด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา บุคลากรกีฬา และผู้ซึ่งประสบอุบัติเหตุ หรือได้รับความเสียหายหรืออันตรายจากการแข่งขันกีฬา และกรณีอื่นอันควรแก่การสงเคราะห์

(7) ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬามวยตามกฎหมายว่าด้วยกีฬามวย และกีฬาอาชีพตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกีฬาอาชีพ

นอกจากการใช้จ่ายเงินกองทุนตามวรรคหนึ่ง ให้จัดสรรเงินกองทุนเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุนตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

สำหรับ คณะกรรมการบริหารกองทุนคณะหนึ่ง³³ ประกอบด้วย

(1) รองนายกรัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ

(2) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นรองประธานกรรมการ คนที่หนึ่ง

(3) ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นรองประธานกรรมการ คนที่สอง

(4) ปลัดกระทรวงการคลัง เป็นรองประธานกรรมการ คนที่สาม

(5) ผู้แทนสำนักงบประมาณ ผู้แทนกรมบัญชีกลาง ประธานคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ และประธานคณะกรรมการพาราลิมปิกแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ

(6) ผู้แทนสมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” ซึ่งมาจากการเลือกกันเองของนายกสมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” จำนวนหนึ่งคน เป็นกรรมการ

(7) ผู้แทนสมาคมกีฬาแห่งจังหวัดซึ่งมาจากการเลือกกันเองของนายกสมาคมกีฬาแห่งจังหวัดจำนวนหนึ่งคน เป็นกรรมการ

(8) ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะกรรมการแต่งตั้งจากบุคคลที่ไม่เป็นพนักงานจำนวนสองคน โดยให้แต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ หรือประสบการณ์ด้านเศรษฐศาสตร์หรือการเงินจำนวนหนึ่งคนและด้านการแพทย์หรือวิทยาศาสตร์การกีฬาจำนวนหนึ่งคน เป็นกรรมการ

ทั้งนี้ ให้ผู้ว่าการเป็นกรรมการบริหารกองทุนและเลขานุการ

4) การจัดตั้งสมาคมกีฬา

สมาคมกีฬาจะมีขึ้นได้ก็แต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ และต้องมีวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาโดยมีการจัดการแข่งขันกีฬาหรือ

³³ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 43

ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน และอาจมีการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา³⁴ ทั้งนี้ สมาคมกีฬาต้องมีข้อบังคับและต้องจดทะเบียน เมื่อได้จดทะเบียนแล้วให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล³⁵ โดยให้จัดตั้งสำนักงานกลางทะเบียนสมาคมกีฬาขึ้นใน กทท. เพื่อควบคุมการจดทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาทั่วราชอาณาจักร และทำหน้าที่เป็นสำนักงานทะเบียนสมาคมกีฬาประจำกรุงเทพมหานคร ส่วนในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้สำนักงาน กทท. จังหวัด ทำหน้าที่เป็นสำนักงานทะเบียนสมาคมกีฬาประจำจังหวัด ให้ผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายเป็นนายทะเบียนกลางสมาคมกีฬาและนายทะเบียนสมาคมกีฬาประจำกรุงเทพมหานคร และให้ผู้อำนวยการสำนักงาน กทท. จังหวัด หรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายเป็นนายทะเบียนสมาคมกีฬาประจำจังหวัด³⁶

นอกจากนี้ ให้คณะกรรมการประกาศกำหนดชนิดกีฬาที่สามารถขอจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมกีฬาได้ตามพระราชบัญญัตินี้³⁷ และการขอจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมกีฬา ให้ผู้เริ่มก่อการจัดตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าเจ็ดคนยื่นคำขอพร้อมด้วยข้อบังคับของสมาคมกีฬาอย่างน้อยสามฉบับต่อนายทะเบียนประจำท้องที่ที่จะตั้งสำนักงาน ในส่วนของคุณสมบัติของผู้เริ่มก่อการจัดตั้งสมาคมกีฬา หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนและการจดทะเบียนให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด³⁸ ทั้งนี้ การขอจดทะเบียน ถ้าได้ปฏิบัติถูกต้องครบถ้วน มีข้อบังคับถูกต้อง และข้อบังคับนั้นไม่ขัดต่อกฎหมายและวัตถุประสงค์ของสมาคมกีฬากับทั้งผู้เริ่มก่อการจัดตั้งสมาคมกีฬาทุกคนมีคุณสมบัติถูกต้องตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนได้ และให้ออกใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนดให้แก่สมาคมกีฬานั้นการจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมกีฬาและการเลิกสมาคมกีฬา ให้นายทะเบียนกลางสมาคมกีฬาประกาศในราชกิจจานุเบกษา³⁹

อย่างไรก็ตาม ถ้านายทะเบียนเห็นว่าในการขอจดทะเบียนมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วน ให้นายทะเบียนมีคำสั่งให้ผู้ยื่นคำขอแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้อง เมื่อได้แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงถูกต้องแล้ว ให้นายทะเบียนออกใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนให้แก่สมาคมกีฬานั้น ถ้าผู้ยื่นคำขอไม่แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องตามวรรคสามภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนายทะเบียน หรือหากนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่า วัตถุประสงค์ตามที่ยื่นคำขอมิได้

³⁴ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 49

³⁵ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 50

³⁶ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 51

³⁷ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 52

³⁸ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 53

³⁹ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 54

เป็นไปตามที่กำหนดไว้ให้นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนและแจ้งคำสั่งไม่รับจดทะเบียน พร้อมด้วยเหตุผลไปยังผู้จดทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันยื่นคำขอและให้ผู้จดทะเบียน มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งนั้นต่อคณะกรรมการได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อนายทะเบียนภายในสามสิบ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว และให้นายทะเบียนส่งหนังสืออุทธรณ์ต่อไปยัง คณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับหนังสืออุทธรณ์ดังกล่าวให้คณะกรรมการวินิจฉัย ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่คณะกรรมการได้รับหนังสืออุทธรณ์คำวินิจฉัยของ คณะกรรมการให้เป็นที่สุด ในกรณีที่ไปสำคัญแสดงการจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมกีฬาสุญหาย ถูก ทำลายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้นายทะเบียนออกใบแทนใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนให้เมื่อ สมาคมกีฬาร้องขอ การขอรับใบแทนใบสำคัญแสดงการจดทะเบียน การออกใบแทนใบสำคัญ แสดงการจดทะเบียนและแบบใบแทนใบสำคัญแสดงการจดทะเบียน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด⁴⁰

ในส่วนของ ข้อบังคับของสมาคมกีฬาอย่างน้อยต้องมีข้อความเกี่ยวกับเรื่อง⁴¹ ดังต่อไปนี้

- (1) ชื่อ ซึ่งต้องมีคำว่า “สมาคมกีฬา” กำกับไว้กับชื่อนั้นด้วย
  - (2) วัตถุประสงค์
  - (3) ที่ตั้งสำนักงานและวันเวลาเปิดทำการ
  - (4) วิธีการรับสมาชิกและการขาดจากสมาชิกภาพ
  - (5) ข้อกำหนดเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของสมาชิก
  - (6) อัตราค่าบำรุง
  - (7) ข้อกำหนดเกี่ยวกับคณะกรรมการสมาคมกีฬา ได้แก่ จำนวนกรรมการ การ ตั้งกรรมการวาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และการประชุมคณะกรรมการสมาคมกีฬา
  - (8) ข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดการสมาคมกีฬา การบัญชี และทรัพย์สินของ สมาคมกีฬา
  - (9) ข้อกำหนดเกี่ยวกับการประชุมใหญ่
  - (10) ข้อกำหนดอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา
- การกำหนดระยะเวลาของวาระการดำรงตำแหน่งตาม (7) ของกรรมการสมาคมกีฬา ทั่วไปและสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด ต้องกำหนดให้ไม่เกินสี่ปี ส่วนการกำหนดระยะเวลาของวาระ การดำรงตำแหน่งตาม (7) ของกรรมการสมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” ชนิดกีฬาใด ต้อง

⁴⁰ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 55

⁴¹ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 56

กำหนดให้สอดคล้องกับระยะเวลาของวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการบริหารสหพันธ์กีฬานานาชาติของชนิดกีฬานั้นด้วย

สมาคมกีฬาต้องใช้ชื่อซึ่งมีคำว่า “สมาคมกีฬา” ประกอบกับชื่อของสมาคมกีฬา⁴² การแก้ไขหรือเพิ่มเติมข้อบังคับของสมาคมกีฬาจะกระทำได้อีกแต่โดยมติของที่ประชุมใหญ่ และต้องนำไปจดทะเบียนต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่สำนักงานของสมาคมกีฬาตั้งอยู่ภายในสิบสี่วันนับแต่วันที่ที่ประชุมใหญ่ลงมติ เมื่อนายทะเบียนได้จดทะเบียนแล้วให้มีผลใช้บังคับได้ และการยื่นคำขอจดทะเบียน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด นายทะเบียนมีอำนาจไม่รับจดทะเบียนการแก้ไขหรือเพิ่มเติมข้อบังคับของสมาคมกีฬาได้เมื่อเห็นว่าการแก้ไขหรือเพิ่มเติมนั้นขัดต่อวัตถุประสงค์ของสมาคมกีฬาหรือขัดต่อกฎหมาย⁴³

ในส่วนของการแต่งตั้งกรรมการสมาคมกีฬาขึ้นใหม่ทั้งชุดหรือการเปลี่ยนแปลงกรรมการสมาคมกีฬา ให้กระทำตามข้อบังคับของสมาคมกีฬานั้น และสมาคมกีฬาต้องนำไปจดทะเบียนต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่สำนักงานของสมาคมกีฬาตั้งอยู่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการแต่งตั้งหรือเปลี่ยนแปลงกรรมการสมาคมกีฬานั้น ถ้านายทะเบียนเห็นว่ากรรมการสมาคมกีฬาตามวรรคหนึ่งผู้ใด มีฐานะ ความประพฤติ หรือคุณสมบัติไม่เหมาะสมในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของสมาคมกีฬาหรือกระบวนการแต่งตั้งหรือเปลี่ยนแปลงกรรมการสมาคมกีฬาขัดต่อกฎหมายหรือข้อบังคับของสมาคมกีฬา นายทะเบียนจะไม่รับจดทะเบียนกรรมการสมาคมกีฬาผู้นั้นก็ได้ ในกรณีที่นายทะเบียนไม่รับจดทะเบียนกรรมการสมาคมกีฬานายทะเบียนต้องแจ้งเหตุผลที่ไม่รับจดทะเบียนให้สมาคมกีฬาทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ยื่นคำขอจดทะเบียน ในระหว่างที่ยังไม่มีการจดทะเบียนกรรมการสมาคมกีฬาชุดใหม่ หากข้อบังคับของสมาคมกีฬามีได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ให้กรรมการสมาคมกีฬาชุดเดิมปฏิบัติหน้าที่กรรมการสมาคมกีฬาต่อไปจนกว่าจะได้มีการจดทะเบียนกรรมการสมาคมกีฬาชุดใหม่⁴⁴

นอกจากนี้ ห้ามมิให้บุคคลใดใช้ชื่อที่มีอักษรไทยประกอบว่า “สมาคมกีฬา” หรืออักษรต่างประเทศซึ่งแปลหรืออ่านว่า “สมาคมกีฬา” ในดวงตรา ป้ายชื่อ หรือเอกสารต่าง ๆ โดยมีได้เป็นสมาคมกีฬา เว้นแต่เป็นการใช้ในการขอจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมกีฬา⁴⁵ และให้นาย

⁴² พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 57

⁴³ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 58

⁴⁴ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 59

⁴⁵ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 60

ทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาสอบถามหรือให้ส่งเอกสารมาเพื่อประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมกีฬาได้⁴⁶

3.2.2 พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556

ในส่วนพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) นิยามศัพท์⁴⁷

“กีฬาอาชีพ” หมายความว่า กีฬาที่จัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล และมีนักกีฬาอาชีพเข้าร่วมแข่งขันกัน โดยมีรายได้จากการแข่งขัน ตามชนิดหรือประเภทที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“นักกีฬาอาชีพ” หมายความว่า ผู้ซึ่งเล่นกีฬาอาชีพเป็นอาชีพ

“บุคลากรกีฬาอาชีพ” หมายความว่า ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“ผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ” หมายความว่า บุคคล คณะบุคคล หรือนิติบุคคลซึ่งจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ

“สมาคมกีฬาอาชีพ” หมายความว่า สมาคมกีฬาที่ได้จดทะเบียนแล้วตามกฎหมายและมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับกีฬาอาชีพหรือการส่งเสริมกีฬาอาชีพ

“สโมสรกีฬาอาชีพ” หมายความว่า คณะบุคคล หรือนิติบุคคลที่ก่อตั้งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับกีฬาอาชีพหรือการส่งเสริมกีฬาอาชีพ ไม่ว่าจะเรียกชื่อว่าสโมสรหรือไม่ก็ตาม แต่ไม่หมายความรวมถึงสมาคมกีฬาอาชีพ

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการกีฬาอาชีพ

“นายทะเบียน” หมายความว่า ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทยหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทยมอบหมายเป็นหนังสือ

2) คณะกรรมการกีฬาอาชีพ

พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการกีฬาอาชีพ” ประกอบด้วย

(1) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นประธานกรรมการ

⁴⁶ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 61

⁴⁷ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 4

(2) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนหกคน ได้แก่ ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงแรงงาน ผู้อำนวยการสำนักงานประมง และผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย

(3) กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งได้รับเลือกให้เป็น

(ก) ผู้แทนนักกีฬาอาชีพซึ่งมาจากการเลือกกันเองของนักกีฬาอาชีพให้เหลือสี่คน โดยต้องเป็นนักกีฬาอาชีพต่างชนิดกัน

(ข) ผู้แทนผู้เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพจำนวนสี่คน ได้แก่ ผู้แทนบุคลากรกีฬาอาชีพ ผู้แทนผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ ผู้แทนสโมสรกีฬาอาชีพ และผู้แทนสมาคมกีฬาอาชีพ ซึ่งมาจากการเลือกกันเองในแต่ละฝ่ายให้เหลือฝ่ายละหนึ่งคน โดยต้องเป็นกีฬาอาชีพต่างชนิดกัน

(4) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากบุคคลที่มีความรู้ความสามารถความเชี่ยวชาญและประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมกีฬาอาชีพจำนวนหกคน ซึ่งในจำนวนนี้ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารจัดการกีฬาด้านการตลาดและระบบสิทธิประโยชน์ด้านกฎหมาย และด้านสื่อสารมวลชนเกี่ยวกับกีฬาอย่างน้อยด้านละหนึ่งคน

ให้ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทยแต่งตั้งรองผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทยคนหนึ่ง เป็นเลขานุการ⁴⁸

นอกจากนี้ ให้คณะกรรมการการกีฬาอาชีพมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) เสนอนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนแม่บทเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนากีฬาอาชีพต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ

(2) เสนอแนะคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการใช้มาตรการทางภาษีอากร เพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาอาชีพ

(3) เสนอความเห็นหรือให้คำปรึกษาต่อรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีในเรื่องอันอาจมีผลกระทบต่อส่งเสริมและพัฒนากีฬาอาชีพ

(4) กำหนดชนิดหรือประเภทกีฬาที่ให้ถือว่าเป็นกีฬาอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้

(5) กำหนดลักษณะหรือนิยามความหมายของการเป็นผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพซึ่งให้ถือว่าเป็นบุคลากรกีฬาอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้

(6) ออกระเบียบกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยื่นจดแจ้งการจดทะเบียนรายการหลักฐานการจดทะเบียน การเปลี่ยนรายการหลักฐานการจดทะเบียน การยกเลิกหลักฐานการจดทะเบียน การกำหนดแบบการจดทะเบียน การกำหนดแบบหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียน การออกหนังสือสำคัญ

⁴⁸ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 6

แสดงการจดแจ้งและใบแทน หรือการอื่นใดที่เกี่ยวกับการจัดทำฐานข้อมูล การเก็บรักษาข้อมูล การเผยแพร่ข้อมูลของนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ สโมสรกีฬาอาชีพ หรือสมาคมกีฬาอาชีพ และผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ หรือการอื่นที่เกี่ยวกับกีฬาอาชีพ

(7) กำหนดมาตรฐานการจ้าง มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ มาตรฐานความปลอดภัย ให้เป็นธรรมและสอดคล้องกับมาตรฐานสากล

(8) ออกประมวลจริยธรรมและจรรยาบรรณของนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ

(9) ออกระเบียบกำหนดเงื่อนไขและมาตรการ และพิจารณาให้การคุ้มครองช่วยเหลือ ส่งเสริม และสนับสนุนนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ ผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ สมาคมกีฬาอาชีพและสโมสรกีฬาอาชีพ

(10) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และวิธีพิจารณาเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์

(11) วินิจฉัยอุทธรณ์ วินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ของนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ และการดำเนินการที่เกี่ยวกับการกีฬาอาชีพ

(12) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีมอบหมาย⁴⁹

3) สโมสรกีฬาอาชีพและสมาคมกีฬาอาชีพ

พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 กำหนดให้สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพจดทะเบียนการดำเนินการต่อนายทะเบียน การจดทะเบียนอย่างน้อยต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรือในความดูแลของตน เมื่อนายทะเบียนได้รับแบบการจดทะเบียนและหลักฐานแล้ว ให้รับจดทะเบียน และออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนให้แก่ผู้ยื่นจดทะเบียนโดยไม่ชักช้า เว้นแต่ผู้ยื่นจดทะเบียนดำเนินการไม่ถูกต้องหรือครบถ้วน ให้นายทะเบียนแนะนำให้ผู้ยื่นจดทะเบียนดำเนินการให้ถูกต้องและครบถ้วนในคราวเดียวกันภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับแบบการจดทะเบียนและหลักฐานการจดทะเบียน เมื่อได้ดำเนินการถูกต้องและครบถ้วน ให้รับจดทะเบียนพร้อมออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนให้แก่ผู้แจ้ง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยื่นจดทะเบียน การจดทะเบียน รายการหลักฐานการจดทะเบียน แบบการจดทะเบียน แบบหนังสือสำคัญ และการออกใบแทนหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด⁵⁰

⁴⁹ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 11

⁵⁰ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 17

เมื่อได้รับหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนแล้ว สโมสรกีฬาอาชีพ หรือสมาคมกีฬาอาชีพ นั้นอาจใช้คำซึ่งแสดงว่าเป็นกีฬาอาชีพประกอบชื่อสโมสรหรือสมาคมก็ได้ สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพที่ได้รับหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนมีสิทธิได้รับการช่วยเหลือ การส่งเสริม และการสนับสนุน ตามเงื่อนไขและมาตรการที่คณะกรรมการกำหนด รวมตลอดถึงสิทธิประโยชน์อื่นที่กฎหมายกำหนด⁵¹

นอกจากนี้ สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพใดที่ได้รับนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพเข้าอยู่ในสังกัดหรืออยู่ในความดูแล มีหน้าที่ต้องจัดทำสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกัน แล้วแต่กรณี เป็นหนังสือ ทั้งนี้ ข้อกำหนดในสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกันตามวรรคหนึ่ง ต้องเป็นไปตามมาตรฐานการจ้างหรือมาตรการในการคุ้มครองที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยอย่างน้อยต้องกำหนดเรื่องชั่วโมงทำงานตามปกติ วันหยุด วันลา การเลิกจ้าง มาตรการด้านความปลอดภัย และการคุ้มครองนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพ การทำประกันเพื่อคุ้มครองชีวิต สุขภาพ และอุบัติเหตุ สำหรับนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ การเยียวยารักษากรณีมีความเสียหายหรืออันตรายอันเกิดจากการบาดเจ็บในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันกีฬาอาชีพ รายได้ การแบ่งปันผลประโยชน์ระหว่างสโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพกับนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพ⁵²

อย่างไรก็ตาม ให้สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพออกระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยจรรยาบรรณสำหรับนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรืออยู่ในความดูแลซึ่งต้องไม่ขัดหรือแย้งกับประมวลจริยธรรมและจรรยาบรรณ เพื่อใช้บังคับเป็นการภายในให้ชัดเจน และให้สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพกำหนดบทลงโทษนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรืออยู่ในความดูแลที่ฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยจรรยาบรรณหนึ่ง หรือไม่ปฏิบัติตามประมวลจริยธรรมและจรรยาบรรณ ระเบียบ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้⁵³

4) นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ

สำหรับประโยชน์ในการคุ้มครองและส่งเสริมนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพให้นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพยื่นขอจดทะเบียนเป็นนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพต่อ นายทะเบียน ในส่วนคุณสมบัติของผู้ขอจดทะเบียน หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยื่นขอจดทะเบียน การจดทะเบียนรายการหลักฐานการจดทะเบียน การเปลี่ยนรายการหลักฐานการจดทะเบียน การยกเลิกหลักฐาน

⁵¹ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 18

⁵² พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 21

⁵³ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 22

การจดทะเบียน การกำหนดแบบการจดทะเบียน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด⁵⁴ และเมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอจดทะเบียนแล้ว ให้นายทะเบียนออกบัตรประจำตัวให้แก่นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ แบบบัตรประจำตัว อายุบัตรประจำตัว และการออกใบแทนบัตรประจำตัวให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด⁵⁵

ในส่วนของ นักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่ได้รับบัตรประจำตัว มีสิทธิได้รับการคุ้มครอง การช่วยเหลือ การส่งเสริม และการสนับสนุนตามเงื่อนไขและมาตรการที่คณะกรรมการกำหนด รวมถึงตลอดถึงสิทธิประโยชน์อื่นที่กฎหมายกำหนด⁵⁶ ทั้งนี้ หากนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพผู้ใดเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมอันเนื่องจากการกระทำของสโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพซึ่งตนสังกัดหรืออยู่ในความดูแล ให้ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ต่อนายทะเบียน ให้นายทะเบียนเสนอเรื่องร้องทุกข์ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ซึ่งคณะกรรมการแต่งตั้งขึ้น เพื่อทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ แต่นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ สโมสรกีฬาอาชีพ หรือสมาคมกีฬาอาชีพ ซึ่งไม่พอใจคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ตามวรรคสอง มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำวินิจฉัยดังกล่าว⁵⁷

อย่างไรก็ตาม นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพย่อมมีเสรีภาพในการรวมกลุ่มกันเป็นองค์กรเพื่อผดุงศักดิ์ศรีและรักษาผลประโยชน์ของสมาชิก รวมทั้งการเจรจาตกลงร่วมกันกับสโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพ ส่วนหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการรวมกลุ่มอำนาจหน้าที่ขององค์กรความสัมพันธ์ขององค์กรกับสมาชิกและสโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพ การกำกับดูแลองค์กรโดยนายทะเบียน หลักเกณฑ์ วิธีการในการจดทะเบียน และการอื่นจำเป็นอื่น ให้กำหนดเป็นพระราชกฤษฎีกา⁵⁸

นอกจากนี้ ในกรณีที่นักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพซึ่งมิได้มีสัญชาติไทยเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อเล่นกีฬาอาชีพหรือปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับกีฬาอาชีพ โดยมีสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกันกับสโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพ หากประสงค์ที่จะให้การศึกษาแห่งประเทศไทยช่วยเหลือประสานงาน หรืออำนวยความสะดวกในการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองและกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าว ให้นำบุคคลดังกล่าวหรือสโมสรกีฬาอาชีพหรือ

⁵⁴ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 29

⁵⁵ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 30

⁵⁶ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 31

⁵⁷ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 34

⁵⁸ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 35

สมาคมกีฬาอาชีพเจ้าสังกัดหรือดูแล แจ้งข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนบุคคลและระยะเวลาตามสัญญาหรือความตกลงร่วมกัน หรือข้อมูลอื่นอันจำเป็นแก่การดำเนินการนั้นต่อการกีฬาแห่งประเทศไทย และให้การกีฬาแห่งประเทศไทยประสานงานและนำส่งข้อมูลที่จำเป็นต่อการพิจารณาอนุญาตแก่ผู้มีอำนาจพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าว แล้วแต่กรณี หรือดำเนินการอื่นใดตามที่เห็นสมควรแก่กรณี⁵⁹

5) การจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ

สำหรับการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพแต่ละรายการ ให้ผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพแจ้งแผนการบริหารจัดการเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันซึ่งรวมถึงการแบ่งผลประโยชน์หรือรายได้ ต่อนายทะเบียนก่อนการจัดการแข่งขันตามที่นายทะเบียนกำหนด และจัดให้มีมาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพและมาตรฐานความปลอดภัยสำหรับนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ รวมทั้งผู้เข้าชมการแข่งขันกีฬาอาชีพ ทั้งนี้ มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพและมาตรฐานความปลอดภัยตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยอย่างน้อยต้องกำหนดเรื่องที่ผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพต้องดำเนินการ⁶⁰ ดังต่อไปนี้

(1) ความปลอดภัยและมาตรฐานของอาคาร สถานที่ที่จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ ทางเข้าออกอาคารและสถานที่นั้น สิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และระบบที่จำเป็นต่อการควบคุมหรือดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพนั้น

(2) มาตรการควบคุม ดูแล และรักษาความสงบเรียบร้อยในสถานที่ที่ใช้ในการแข่งขันกีฬาอาชีพหรือประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ

(3) การสอดส่องดูแลการปฏิบัติงานของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ หรือการประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพมิให้มีพฤติกรรมที่สร้างความเสียหายแก่นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ

(4) การจัดให้มีการตรวจสุขภาพนักกีฬาอาชีพ โดยแพทย์แผนปัจจุบัน และรับรองด้วยว่านักกีฬาอาชีพนั้นมีสุขภาพแข็งแรงเพียงพอที่จะเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาชีพหรือประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพได้อย่างปลอดภัย

(5) การจัดให้มีบุคลากรทางการแพทย์ อุปกรณ์ทางการแพทย์ที่จำเป็นและเหมาะสมต่อการรักษาสุขภาพร่างกายของนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพอยู่ประจำสนามแข่งขัน หรือ

⁵⁹ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 36

⁶⁰ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มาตรา 37

สถานที่จัดกิจกรรมกีฬาอาชีพ ตลอดเวลาที่มีการแข่งขันกีฬาอาชีพหรือประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ

(6) การอำนวยความสะดวกแก่นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ

3.2.3 ประมวลรัษฎากร

ประมวลรัษฎากรเป็นกฎหมายที่ให้อำนาจกรมสรรพากรจัดเก็บภาษี 5 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ และอากรแสตมป์ ภาษีอากรแต่ละประเภทมีลักษณะและวิธีการจัดเก็บที่แตกต่างกัน ดังนี้

1) การเก็บภาษีจากบุคคลธรรมดา

เงินได้พึงประเมินนั้นคือ เงินได้ประเภทดังต่อไปนี้ รวมตลอดถึงเงินค่าภาษีอากรที่ผู้จ่ายเงินหรือผู้อื่นออกแทนให้สำหรับเงินได้ประเภทต่าง ๆ ดังกล่าว⁶¹ ไม่ว่าในทอดใด

(1) เงินได้เนื่องจากการจ้างแรงงาน ไม่ว่าจะเงินเดือน ค่าจ้าง เบี้ยเลี้ยง โบนัส เบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญ เงินค่าเช่าบ้าน เงินที่คำนวณได้จากมูลค่าของการได้อยู่บ้านที่นายจ้างให้อยู่โดยไม่เสียค่าเช่า เงินที่นายจ้างจ่ายชำระหนี้ใด ๆ ซึ่งลูกจ้างมีหน้าที่ต้องชำระ และเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์ใด ๆ บรรดาที่ได้เนื่องจากการจ้างแรงงาน

(2) เงินได้เนื่องจากหน้าที่หรือตำแหน่งงานที่ทำหรือจากการรับทำงานให้ ไม่ว่าจะเงินค่าธรรมเนียม ค่านายหน้า ค่าส่วนลด เงินอุดหนุนในงานที่ทำ เบี้ยประชุม บำเหน็จ โบนัส เงินค่าเช่าบ้าน เงินที่คำนวณได้จากมูลค่าของการได้อยู่บ้านที่ผู้จ่ายเงินได้ให้อยู่โดยไม่เสียค่าเช่า เงินที่ผู้จ่ายเงินได้จ่ายชำระหนี้ใด ๆ ซึ่งผู้มีเงินได้มีหน้าที่ต้องชำระ และเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์ใด ๆ บรรดาที่ได้เนื่องจากหน้าที่หรือตำแหน่งงานที่ทำหรือจากการรับทำงานให้นั้น ไม่ว่าหน้าที่หรือตำแหน่งงานหรืองานที่รับทำให้นั้นจะเป็นการประจำหรือชั่วคราว

(3) ค่าแห่งกุศลศล ค่าแห่งลิขสิทธิ์ หรือสิทธิอย่างอื่น เงินปีหรือเงินได้มีลักษณะเป็นเงินรายปีอันได้มาจากพนัยกรรม นิติกรรมอย่างอื่น หรือคำพิพากษาของศาล

(4) เงินได้ที่เป็น

(ก) ดอกเบี้ยพันธบัตร ดอกเบี้ยเงินฝาก ดอกเบี้ยหุ้นกู้ ดอกเบี้ยตัวเงิน ดอกเบี้ยเงินกู้ยืม ไม่ว่าจะมิใช่หลักประกันหรือไม่ ดอกเบี้ยเงินกู้ยืมที่อยู่ในบังคับต้องถูกหักภาษีไว้ ณ ที่จ่ายตามกฎหมายว่าด้วยภาษีเงินได้ปีโตร้อยละเฉพาะส่วนที่เหลือจากถูกหักภาษีไว้ ณ ที่จ่ายตามกฎหมายดังกล่าว หรือผลต่างระหว่างราคาไถ่ถอนกับราคาจำหน่ายตัวเงินหรือตราสารแสดงสิทธิในหน้าที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือนิติบุคคลอื่นเป็นผู้ออกและจำหน่ายครั้งแรกในราคาต่ำกว่า

⁶¹ ประมวลรัษฎากร มาตรา 40

ราคาไถ่ถอน รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับดอกเบี้ย ผลประโยชน์หรือค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่ได้จากการให้กู้ยืมหรือจากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันหรือไม่ก็ตาม

(ข) เงินปันผล เงินส่วนแบ่งของกำไร หรือประโยชน์อื่นใดที่ได้จากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือสถาบันการเงินที่มีกฎหมายโดยเฉพาะของประเทศไทยจัดตั้งขึ้นสำหรับให้กู้ยืมเงินเพื่อส่งเสริมเกษตรกรรม พาณิชยกรรม หรืออุตสาหกรรม เงินปันผลหรือเงินส่วนแบ่งของกำไรที่อยู่ในบังคับต้องถูกหักภาษีไว้ ณ ที่จ่าย ตามกฎหมายว่าด้วยภาษีเงินได้ปิโตรเลียมเฉพาะส่วนที่เหลือจากถูกหักภาษีไว้ ณ ที่จ่ายตามกฎหมายดังกล่าว

เพื่อประโยชน์ในการคำนวณเงินได้ตามวรรคหนึ่ง ในกรณีที่บุตรชอบด้วยกฎหมายที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะเป็นผู้มีเงินได้ และความเป็นสามีภริยาของบิดาและมารดาได้มีอยู่ตลอดปีภาษี ให้ถือว่าเงินได้ของบุตรดังกล่าวเป็นเงินได้ของบิดา แต่ถ้าความเป็นสามีภริยาของบิดาและมารดาได้มีอยู่ตลอดปีภาษี ให้ถือว่าเงินได้ของบุตรดังกล่าวเป็นเงินได้ของบิดาหรือของมารดาผู้ใช้อำนาจปกครอง หรือของบิดาในกรณีบิดามารดาใช้อำนาจปกครองร่วมกัน

ความในวรรคสองให้ใช้บังคับกับบุตรบุญธรรมที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะซึ่งเป็นผู้มีเงินได้ด้วยโดยอนุโลม

(ค) เงินโบนัสที่จ่ายแก่ผู้ถือหุ้น หรือผู้เป็นหุ้นส่วนในบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

(ง) เงินลดทุนของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเฉพาะส่วนที่จ่ายไม่เกินกว่ากำไรและเงินที่กัณฑ์ไว้รวมกัน

(จ) เงินเพิ่มทุนของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งตั้งจากกำไรที่ได้มาหรือเงินที่กัณฑ์ไว้รวมกัน

(ฉ) ผลประโยชน์ที่ได้จากการที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลควมเข้ากันหรือรับช่วงกัน หรือเลิกกัน ซึ่งตีราคาเป็นเงินได้เกินกว่าเงินทุน

(ช) ผลประโยชน์ที่ได้จากการโอนการเป็นหุ้นส่วน โอนหน่วยลงทุน หรือโอนหุ้น หุ้นกู้ พันธบัตร หรือตั๋วเงิน หรือตราสารแสดงสิทธิในหนี้ที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือนิติบุคคลอื่นเป็นผู้ออก รวมทั้งเงินได้จากการขายคืนหน่วยลงทุนให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เป็นกองทุนรวม ทั้งนี้ เฉพาะซึ่งตีราคาเป็นเงินได้เกินกว่าที่ลงทุน

(ซ) เงินส่วนแบ่งของกำไร หรือผลประโยชน์อื่นใดในลักษณะเดียวกันที่ได้จากการถือหรือครอบครองโทเคนดิจิทัล

(ฅ) ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการโอนคริปโทเคอร์เรนซีหรือโทเคนดิจิทัล ทั้งนี้ เฉพาะซึ่งตีราคาเป็นเงินได้เกินกว่าที่ลงทุน

(5) เงินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่ได้รับเนื่องจาก

(ก) การให้เช่าทรัพย์สิน

(ข) การผิดสัญญาเช่าซื้อทรัพย์สิน

(ค) การผิดสัญญาซื้อขายเงินผ่อนซึ่งผู้ขายได้รับคืนทรัพย์สินที่ซื้อขายนั้น โดยไม่ต้องคืนเงินหรือประโยชน์ที่ได้รับไว้แล้ว

ในกรณี (ก) ถ้าเจ้าพนักงานประเมินมีเหตุอันควรเชื่อว่า ผู้มีเงินได้แสดงเงินได้ต่ำไปไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินเงินได้นั้นตามจำนวนเงินที่ทรัพย์สินนั้นสมควรให้เช่าได้ตามปกติ และให้ถือว่าจำนวนเงินที่ประเมินนี้เป็นเงินได้พึงประเมินของผู้มีเงินได้ ในกรณีนี้จะอุทธรณ์การประเมินก็ได้ ทั้งนี้ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ตามส่วน 2 หมวด 2 ลักษณะ 2 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณี (ข) และ (ค) ให้ถือว่าเงินหรือประโยชน์ที่ได้รับไว้แล้วแต่วันทำสัญญาจนถึงวันผิดสัญญาทั้งสิ้น เป็นเงินได้พึงประเมินของปีที่มีการผิดสัญญานั้น

(6) เงินได้จากวิชาชีพอิสระ คือวิชากฎหมาย การประกอบโรคศิลป์ วิศวกรรม สถาปัตยกรรม การบัญชี ประณีตศิลปกรรม หรือวิชาชีพอิสระอื่นซึ่งจะได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดชนิดไว้

(7) เงินได้จากการรับเหมาที่ผู้รับเหมาต้องลงทุนด้วยการจัดหาสัมภาระในส่วนสำคัญ นอกจากเครื่องมือ

(8) เงินได้จากการธุรกิจ การพาณิชย์ การเกษตร การอุตสาหกรรม การขนส่ง หรือการอื่นนอกจากที่ระบุไว้ใน (1) ถึง (7) แล้ว

เงินค่าภาษีอากรตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายเงินหรือผู้อื่นออกแทนให้สำหรับเงินได้ประเภทใด ไม่ว่าทอดใด หรือในปีภาษีใดก็ตาม ให้ถือเป็นเงินได้ประเภทและของปีภาษีเดียวกันกับเงินได้ที่ออกแทนให้

2) การเก็บภาษีจากบริษัท และห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

เงินได้ที่ต้องเสียภาษีตามความในส่วนนี้คือกำไรสุทธิซึ่งคำนวณได้จากรายได้จากกิจการ หรือเนื่องจากกิจการที่กระทำในรอบระยะเวลาบัญชีหักด้วยรายจ่ายตามเงื่อนไข และรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวให้มีกำหนดสิบสองเดือน เว้นแต่ในกรณีดังต่อไปนี้จะน้อยกว่าสิบสองเดือนก็ได้⁶² คือ

(1) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเริ่มตั้งใหม่จะถือวันเริ่มตั้งถึงวันหนึ่งวันใดเป็นรอบระยะเวลาบัญชีแรกก็ได้

⁶² ประมวลรัษฎากร มาตรา 65

(2) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอาจยื่นคำร้องต่ออธิบดีขอเปลี่ยนวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ในกรณีเช่นว่านี้ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาต สุดแต่จะเห็นสมควร คำสั่งเช่นว่านั้นต้องแจ้งให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลผู้ยื่นคำร้องทราบภายในเวลาอันสมควร และในกรณีที่อธิบดีสั่งอนุญาต ให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นถือปฏิบัติตั้งแต่รอบระยะเวลาบัญชีที่อธิบดีกำหนด

การคำนวณรายได้และรายจ่ายตามวรรคหนึ่งให้ใช้เกณฑ์สิทธิ โดยให้นำรายได้ที่เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชีใด แม้ว่าจะยังไม่ได้รับชำระในรอบระยะเวลาบัญชีนั้นมารวมคำนวณเป็นรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น และให้นำรายจ่ายทั้งสิ้นที่เกี่ยวกับรายได้นั้นแม้จะยังไม่ได้จ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีนั้นมารวมคำนวณเป็นรายจ่ายของรอบระยะเวลาบัญชีนั้น ในกรณีจำเป็น ผู้มีเงินได้จะขออนุมัติต่ออธิบดีเพื่อเปลี่ยนแปลงเกณฑ์สิทธิ และวิธีการทางบัญชีเพื่อกำหนดรายได้และรายจ่ายตามวรรคสองก็ได้ และเมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีแล้ว ให้ถือปฏิบัติตั้งแต่รอบระยะเวลาบัญชีที่อธิบดีกำหนดเป็นต้นไป

3) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีและการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม

ให้บุคคลดังต่อไปนี้เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามบทบัญญัติในหมวดนี้⁶³

(1) ผู้ประกอบการ

(2) ผู้นำเข้า

นอกจากนี้ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มให้บุคคลดังต่อไปนี้เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย⁶⁴

(1) ในกรณีที่ผู้ประกอบการอยู่นอกราชอาณาจักร และได้ขายสินค้าหรือให้บริการในราชอาณาจักรเป็นปกติธุระโดยมีตัวแทนอยู่ในราชอาณาจักร ได้แก่ ตัวแทนดังกล่าว

(2) ในกรณีการขายสินค้าหรือการให้บริการที่ได้เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ถ้าภายหลังได้มีการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าหรือโอนสิทธิในบริการนั้นไปให้กับบุคคลที่มีใช้องค์การสหประชาชาติ ทบวงการชำนัญพิเศษของสหประชาชาติ สถานเอกอัครราชทูต สถานทูต สถานกงสุลใหญ่ สถานกงสุล ได้แก่ ผู้รับโอนสินค้าหรือผู้รับโอนสิทธิในบริการดังกล่าว

(3) ในกรณีสินค้านำเข้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ถ้าภายหลังสินค้านั้นต้องเสียอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ได้แก่

(ก) ผู้ที่มีความรับผิดชอบตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร

⁶³ ประมวลรัษฎากร มาตรา 82

⁶⁴ ประมวลรัษฎากร มาตรา 82/1

- (ข) ผู้รับโอนสินค้า ถ้ามีการโอนสินค้าดังกล่าว
- (4) ในกรณีที่มีการควบเข้ากันได้แก่ ผู้ที่ควบเข้ากันและผู้ประกอบการใหม่
- (5) ในกรณีโอนกิจการ ได้แก่ ผู้โอนและผู้รับโอน

3.2.4 พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 596) พ.ศ. 2559

พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 596) พ.ศ. 2559 ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อเป็นมาตรการจูงใจทางภาษีที่จะให้ภาคเอกชนเข้ามาร่วมบริจาค และสนับสนุนทางด้านการศึกษาในประเทศไทย โดยมีเนื้อหาเป็นการกำหนดให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 2 และส่วน 2 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับการบริจาคให้แก่การศึกษาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการศึกษาจังหวัดสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด สมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” หรือกองทุนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย และกรมพลศึกษา เพื่อนำไปใช้ในการจัดหาอุปกรณ์กีฬา การฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน การจัดสร้างและพัฒนาสนามกีฬาหรือศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬา หรือการพัฒนานักกีฬาและบุคลากรกีฬาตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย ที่ได้กระทำตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2561 ดังต่อไปนี้⁶⁵

(1) สำหรับบุคคลธรรมดา ให้ยกเว้นสำหรับเงินได้พึงประเมินหลังจากหักค่าใช้จ่าย และหักลดหย่อนตามมาตรา 47 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (6) แห่งประมวลรัษฎากร เป็นจำนวนสองเท่าของจำนวนเงินที่บริจาค แต่เมื่อรวมกับเงินได้ที่ได้รับยกเว้นสำหรับการจ่ายเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษาสำหรับ โครงการที่กระทรวงศึกษาธิการให้ความเห็นชอบแล้ว ต้องไม่เกินร้อยละสิบของเงินได้พึงประเมินหลังจากหักค่าใช้จ่ายและหักลดหย่อนนั้น

(2) สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ให้ยกเว้นสำหรับเงินได้เป็นจำนวนสองเท่าของรายจ่ายที่บริจาค ไม่ว่าจะได้จ่ายเป็นเงินหรือทรัพย์สิน แต่เมื่อรวมกับรายจ่ายที่จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษาสำหรับ โครงการที่กระทรวงศึกษาธิการให้ความเห็นชอบ และรายจ่ายที่จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดสร้างและการบำรุงรักษาสนามเด็กเล่น สวนสาธารณะ หรือสนามกีฬาของเอกชนที่เปิดให้ประชาชนใช้เป็นการทั่วไปโดยไม่เก็บค่าบริการใด ๆ หรือสนามเด็กเล่น สวนสาธารณะ หรือสนามกีฬาของทางราชการแล้วต้องไม่เกินร้อยละสิบของกำไรสุทธิก่อนหักรายจ่ายเพื่อการกุศลสาธารณะหรือเพื่อการสาธารณประโยชน์และรายจ่ายเพื่อการศึกษาหรือเพื่อการกีฬาตามมาตรา 65 ตรี (3) แห่งประมวลรัษฎากร

⁶⁵ พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 596) พ.ศ.

นอกจากนี้ บุคคลธรรมดาหรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ได้ใช้สิทธิในการยกเว้นภาษีเงินได้ตามมาตรา 3 ต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์และเงื่อนไข ดังต่อไปนี้⁶⁶

(1) สำหรับบุคคลธรรมดา ให้มีสิทธิในการยกเว้นภาษีเงินได้ตามพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 428) พ.ศ. 2548 หรือสิทธิในการยกเว้นไม่ต้องนำเงินได้พึงประเมินมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ ตามข้อ 2 (68) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 126 (พ.ศ. 2509) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวงฉบับที่ 294 (พ.ศ. 2555) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร ได้ ทั้งนี้ เฉพาะส่วนของจำนวนเงินบริจาคที่เหลือจากการใช้สิทธิในการยกเว้นภาษีเงินได้ตามมาตรา 3

(2) สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ให้มีสิทธิในการยกเว้นภาษีเงินได้ตามพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 428) พ.ศ. 2548 ได้ ทั้งนี้ เฉพาะส่วนของรายจ่ายที่เหลือจากการใช้สิทธิในการยกเว้นภาษีเงินได้ตามมาตรา 3 และต้องไม่มีการนำรายจ่ายที่บริจาคไปหักเป็นรายจ่ายตามมาตรา 65 ตรี (3) แห่งประมวลรัษฎากร

กล่าวโดยสรุป จะเห็นได้ว่า มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อการสนับสนุน ส่งเสริม และกระตุ้นการกีฬาของต่างประเทศนั้น สามารถดำเนินการได้หลายรูปแบบ ทั้งใช้มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อมาใช้ส่งเสริมโครงการก่อสร้างต่าง ๆ จำพวกสนามกีฬา รวมถึงยกเว้น ภาษีนำเข้าของเครื่องจักร เครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ หรือแม้แต่สัตว์ ที่น่าจะนำมาใช้ในการจัดงานระดับสากล ดังเช่นที่ปรากฏในประเทศบราซิล หรือเป็นมาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อให้เด็กและเยาวชน รวมทั้งประชาชนมีสุขภาพอนามัยที่แข็งแรงด้วยการสนับสนุนให้สามารถนำค่าใช้จ่ายที่ได้ลงทะเบียนไปเพื่อการกีฬานั้น มาขอหักลดหย่อนภาษีได้ ซึ่งในส่วนของมาตรการจูงใจทางภาษีกรณีนี้อย่างส่งผลให้ภาครัฐสามารถลดงบประมาณค่าใช้จ่ายทางด้านสุขภาพได้เป็นจำนวนมหาศาล ซึ่งมาตรการจูงใจทางภาษีต่าง ๆ ข้างต้น สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในประเทศไทยเพื่อให้เกิดการพัฒนาการทางด้านการกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการกีฬาของประเทศไทยด้วย นอกจากนี้ บางมาตรการจูงใจทางภาษี เช่น การส่งเสริมให้ประชาชนสามารถนำค่าใช้จ่ายที่ได้ใช้จ่ายไปเพื่อการกีฬาสามารถนำมาขอหักลดหย่อนภาษีได้นั้น ยังช่วยให้รัฐสามารถประหยัดงบประมาณทางการพัฒนากีฬาได้

⁶⁶ พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 596)

ในส่วนของประเทศไทยนั้น มีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาหลายฉบับด้วยกัน แต่ละฉบับนั้นก็กำหนดแค่การส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยใน ส่วนของการส่งเสริม สนับสนุน พัฒนา ค้ำครอง ช่วยเหลือ และจัดสวัสดิการที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ในเบื้องต้น ซึ่งในปัจจุบันยังไม่มีข้อกำหนดมาตรการทางภาษีเพื่อที่จะจูงใจให้เอกชนเข้ามาร่วม สนับสนุนการกีฬาร่วมกับหน่วยงานของรัฐ ทั้งนี้เนื้อหาในบทนี้ที่ผู้วิจัยได้ศึกษามา ก็จะได้นำข้อมูล ดังกล่าวไปวิเคราะห์ในบทวิเคราะห์ปัญหาในบทต่อไป นั่นเอง

บทที่ 4

วิเคราะห์มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการ ภาคเอกชน และแนวทางการแก้ไขปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยมีการยกระดับของการเล่นกีฬาให้เป็นการเล่นกีฬาเพื่อประกอบเป็นอาชีพได้ และการมีการตรากฎหมายขึ้นมากำหนด และใช้บังคับในส่วนของกีฬาอาชีพเป็นการเฉพาะ แต่อย่างไรก็ตามในการพัฒนาและยกระดับกีฬาอาชีพในประเทศไทยให้ทัดเทียมกับระดับนานาชาตินั้นก็ยังคงเกิดความไม่สมบูรณ์ในเรื่องของกฎหมายที่จะส่งเสริมและพัฒนากีฬาอาชีพ โดยเฉพาะในส่วนของการใช้มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬา ไม่ว่าจะเป็นกีฬาสมัครเล่นหรือกีฬาอาชีพ ซึ่งมีรายละเอียดที่จะกล่าวคือ ประการแรกปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย ประการที่สอง มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย และประการสุดท้ายมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยขอกล่าวถึงรายละเอียดปัญหาทั้งหมด ดังนี้

4.1 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย และแนวทางการแก้ไขปัญหา

ปัจจุบันการเล่นกีฬาเป็นอาชีพได้มีการแพร่หลายเป็นอย่างมากในประเทศไทย ผู้ปกครองที่ส่งเสริมที่จะให้บุตรหลานของตนเองเป็นนักกีฬาอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นประเภทเดี่ยวหรือประเภททีม เนื่องจากการเล่นกีฬาเป็นอาชีพในปัจจุบันมีค่าตอบแทนค่อนข้างสูง และสามารถเป็นต้นแบบให้กับเยาวชนรุ่นหลังได้ไม่แพ้วงการอื่น ๆ เลย ซึ่งในวงการกีฬาอาชีพนั้นก็ไม่ได้มีเฉพาะนักกีฬาอาชีพเท่านั้น ยังรวมไปถึงบุคลากรกีฬาอาชีพอีกด้วย เช่น ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือเจ้าหน้าที่อื่น ๆ อีกด้วย ดังนั้น จึงจำเป็นที่ประเทศไทยควรมีการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพให้ทัดเทียมนานาชาติประเทศ ซึ่งปัจจุบันกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพยังมีข้อบกพร่องและไม่สมบูรณ์ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

4.1.1 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย

ปัจจุบันพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ได้ให้นิยามของคำว่า นักกีฬาอาชีพ หมายความว่า ผู้ซึ่งเล่นกีฬาอาชีพเป็นอาชีพ ส่วนบุคลากรกีฬาอาชีพ หมายความว่า ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด เมื่อพิจารณานิยามของบุคคลทั้งสองนี้ พบว่า นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ ถือว่าเป็นการประกอบอาชีพเหมือนกับอาชีพอื่น ๆ ทั่วไป แต่งานของนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพนั้น จะต้องใช้ร่างกาย และทักษะพิเศษจนเกิดความชำนาญในกีฬานั้น ๆ รวมไปถึงจะต้องมีการทำสัญญาจ้างในการประกอบอาชีพ ทั้งนี้ นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทยที่มีลักษณะเป็นอาชีพเหมือนกับนานาประเทศ ได้แก่ กีฬาฟุตบอลอาชีพที่ได้มีการจัดการแข่งขันตามกำหนดและมาตรฐานของสหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย ซึ่งบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่ประกอบอาชีพกีฬา มีรายได้จากการเล่นกีฬาหรือผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ ดังนั้น เมื่อมีรายได้ที่มั่นคงแน่นอนแล้ว จึงจำเป็นที่บุคคลเหล่านี้จะต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามกฎหมายว่าด้วยเรื่องภาษี ตัวอย่าง เช่น นักฟุตบอลอาชีพเป็นลูกจ้างของสโมสรกีฬาฟุตบอลอาชีพ และการทำสัญญานั้นต้องเป็นการทำสัญญาที่เข้าลักษณะคล้ายคลึงกับกฎหมายแรงงาน โดยบางคนนั้นมีค่าจ้างและรายได้สูงมาก บางคนสูงนับเป็นแสนบาทต่อเดือนได้

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าในปัจจุบันนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทยจะเริ่มมีการพัฒนาและมีการหันมาประกอบอาชีพประเภทนี้เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น การส่งเสริมและพัฒนาในกลุ่มคนดังกล่าวจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะมองข้ามไม่ได้ และมาตรการต่าง ๆ ที่รัฐจะช่วยส่งเสริมนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทยนั้น มีหลากหลายรูปแบบ แต่สิ่งที่จะสามารถช่วยส่งเสริมให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ คือ มาตรการจูงใจทางภาษี เนื่องจากเมื่อกลุ่มคนดังกล่าวผันตัวเองจากการเล่นกีฬาสมัครเล่นมาเป็นการเล่นกีฬาเป็นอาชีพแบบเต็มตัวแล้ว ก็จะมีการทำสัญญากับทางสโมสรกีฬาอาชีพที่เป็นลายลักษณ์อักษร มีเงินเดือนและรายได้จากการเล่นหรือประกอบอาชีพจากกีฬา ดังนั้น เมื่อมีรายได้ที่แน่นอนแล้วก็จำเป็นที่ นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพจะต้องเสียภาษีเงินได้ตามกฎหมาย การที่จะนำมาตรการจูงใจทางภาษีมาช่วยเหลือนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพเพื่อที่จะได้ส่งเสริมและพัฒนาบุคคลดังกล่าวจึงเป็นสิ่งจำเป็น

จากการศึกษา พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 พบว่า ได้มีการให้คำนิยามของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพไว้ ดังนี้

นักกีฬาอาชีพ หมายความว่า ผู้ซึ่งเล่นกีฬาอาชีพเป็นอาชีพ

บุคลากรกีฬาอาชีพ หมายความว่า ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับ การแข่งขันกีฬาอาชีพ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ หมายความว่า บุคคล คณะบุคคล หรือนิติบุคคลซึ่งจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ

สมาคมกีฬาอาชีพ หมายความว่า สมาคมกีฬาที่ได้จดทะเบียนแล้วตามกฎหมายและมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับกีฬาอาชีพหรือการส่งเสริมกีฬาอาชีพ

สโมสรกีฬาอาชีพ หมายความว่า คณะบุคคล หรือนิติบุคคลที่ก่อตั้งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์หลัก เกี่ยวกับกีฬาอาชีพหรือการส่งเสริมกีฬาอาชีพ ไม่ว่าจะเรียกชื่อว่าสโมสรหรือไม่ก็ตาม แต่ไม่หมายความ รวมถึงสมาคมกีฬาอาชีพ

สำหรับชนิดของกีฬาอาชีพนั้น ปัจจุบันประกาศคณะกรรมการกีฬาอาชีพ เรื่อง กำหนดชนิดหรือประเภทกีฬาที่เป็นกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2561

1. ฟุตบอล แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทชาย และหญิง
2. กอล์ฟ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทชาย และหญิง
3. เจ็ตสกี มีประเภทเดียว คือ เจ็ตสกีชาย
4. วอลเลย์บอล แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทชาย และหญิง
5. ตะกร้อ มีประเภทเดียว คือ ตะกร้อชาย
6. โบว์ลิ่ง มีประเภทเดียว คือ โบว์ลิ่งชาย
7. แข่งรถจักรยานยนต์ มีประเภทเดียว คือ แข่งรถจักรยานยนต์ชาย
8. จักรยาน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทชาย และหญิง
9. แข่งรถยนต์ มีประเภทเดียว คือ แข่งรถยนต์ชาย
10. สนุกเกอร์ มีประเภทเดียว คือ สนุกเกอร์ชาย
11. แบดมินตัน มีประเภทเดียว คือ แบดมินตันชาย/หญิง
12. เทนนิส แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทชาย และหญิง
13. บาสเกตบอล มีประเภทเดียว คือ บาสเกตบอลชาย

นอกจากนี้ จากการศึกษาหลักการทางกฎหมาย คือการหักลดหย่อนภาษี และการยกเว้นภาษี ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

ในส่วนของการหักลดหย่อนภาษีนั้น ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาคำนวณจากเงินได้พึงประเมินหักด้วยค่าใช้จ่าย และค่าลดหย่อนซึ่งค่าลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเป็นตัวบรรเทาภาระภาษีให้แก่ผู้เสียภาษี ทำให้ผู้เสียภาษีเสียน้อยลงหรืออาจจะไม่ต้องเสียภาษีเลย ทั้งนี้เพื่อลดความเหลื่อมล้ำ ด้านรายได้ระหว่างประชาชนเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในการจัดเก็บภาษีหรือเพื่อการกระจายรายได้และความมั่งคั่ง อย่างเป็นธรรมและเสมอภาคมากขึ้น การยกเว้นภาษี คือ การยกเว้นมินำเงินได้บางประเภทมาคำนวณเพื่อเสียภาษีประเภทของการยกเว้นเงินได้อาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

(1) การยกเว้นเงินได้เนื่องจากการให้ (Donative Items) ไม่ว่าจะเป็น สิ่งของ มรดก หรือได้รับเงินประกันชีวิต หรือทุนการศึกษา เป็นต้น ผู้รับให้จะได้รับยกเว้น

(2) การยกเว้นเงินได้เนื่องจากการจ้างแรงงาน (Employment Related Exclusion) เช่น ค่าประกันอุบัติเหตุ ค่าประกันชีวิตกลุ่ม และเงินที่นายจ้างจ่ายสมทบเข้ากองทุนบำนาญเอกชน เป็นต้น

(3) การยกเว้นเงินได้เนื่องจากการชดใช้ (Returns of Human Capital) เช่น ค่ารักษาพยาบาล หรือเงินประกันอุบัติเหตุที่ได้รับจากนายจ้าง เป็นต้น

(4) การยกเว้นเงินได้เนื่องจากการลงทุน (Investment-Related Exclusions) เช่น ดอกเบี้ย พันธบัตร เงินปันผล เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยมีการยกระดับของการเล่นกีฬาให้สามารถพัฒนาได้ทันตามความเป็นไปของวงการกีฬาในต่างประเทศ โดยมีลักษณะที่สามารถเล่นกีฬาเพื่อประกอบเป็นอาชีพได้ อีกทั้งยังได้มีการกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ที่กำหนดมาตรการคุ้มครอง ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนา นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพที่สอดคล้องกับสากล เพื่อยกระดับ มาตรฐานการกีฬาอาชีพในประเทศไทย ซึ่งในปัจจุบันก็มีผู้คนมากมายหลากหลายกีฬาที่พัฒนาตนเองจนสามารถเล่นกีฬาเป็นอาชีพได้ อีกทั้งผู้ประกอบการก็ยังส่งเสริมให้บุตรหลานหันมาเล่นกีฬาเป็นอาชีพ เพราะได้ทั้งสุขภาพที่ดี และมีรายได้จากการเล่นกีฬาอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การเล่นกีฬาเป็นอาชีพหรือการประกอบอาชีพบุคลากรทางกีฬาอาชีพนั้น จะต้องเป็นการเล่นและประกอบอาชีพอย่างเต็มตัวเหมือนกับการประกอบอาชีพทั่ว ๆ ไป

นอกจากนี้ นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือชาวต่างชาติเอง เป็นอาชีพที่มีรายได้สูงมาก ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องจัดเก็บภาษีแก่ผู้มีรายได้พึงประเมินที่จะต้องชำระภาษีอย่างเท่าเทียมกัน แต่ในประเทศไทยนั้นไม่ได้มีมาตรการใน

การส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพเหมือนต่างประเทศที่มีการยกเว้นภาษีแก่นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในการประกอบอาชีพใน 1 หรือ 2 ปีแรกที่ได้ทำสัญญา กับสโมสรกีฬาอาชีพต่าง ๆ ของการประกอบอาชีพนี้ ซึ่งหากมีมาตรการในการยกเว้นภาษีให้แก่นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพจะทำให้ นักกีฬาสมัครเล่นหันมาเล่นกีฬาเป็นอาชีพเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ถือเป็นการพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมถึงสามารถมีนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพที่จะส่งออกไปเก็บเกี่ยวประสบการณ์ ในต่างประเทศ เพื่อนำประสบการณ์เหล่านั้นมาพัฒนาการกีฬาของประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตาม การส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทยเป็นสิ่งที่สำคัญมากในวงการกีฬา เพราะในปัจจุบันกีฬาอาชีพในประเทศไทยถึงแม้ว่าจะมีพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 กฎ ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ของการกีฬาแห่งประเทศไทยใช้บังคับ แต่กีฬาอาชีพในประเทศไทยก็ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพให้เป็นอาชีพอย่างเต็มตัว มิใช่กีฬาอาชีพอย่างที่เคยเป็นมา ซึ่งหากประเทศไทยไม่มีการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ โดยการใช้มาตรการในการลดหย่อนภาษีให้กับนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ จะส่งผลทำให้ไม่สอดคล้องกับหลักการทางกฎหมายในเรื่องของการลดหย่อนภาษีอากร เพราะการลดอัตราการจัดเก็บภาษี ลดขนาดของฐานภาษี งดเว้นการจัดเก็บภาษีชั่วคราว ยกเลิกการจัดเก็บภาษีเป็นการถาวรหรือขยายระยะเวลาในการใช้มาตรการจัดเก็บภาษีออกไปอีก จะเป็นสิ่งจูงใจให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพหรือแม้กระทั่งนักกีฬาสมัครเล่นหันมาเล่นกีฬาเป็นอาชีพมากยิ่งขึ้นในสังคมประเทศไทย

จากการศึกษาข้อเท็จจริงโดยการสัมภาษณ์ พบว่า ประเทศไทยยังเกิดปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย ซึ่งรายละเอียด ดังนี้

(1) นายอรรถนพ ชัยแป้น¹ สังกัดสโมสรตริงเอฟซี ซึ่งเล่นฟุตบอลมาแล้ว 16 ปี ได้ให้ความเห็นว่า รายได้ที่ได้จากเล่นกีฬาเป็นอาชีพนั้นถึงเกณฑ์ที่ต้องจ่ายภาษีตั้งแต่ปีแรกของการทำสัญญากับสโมสรกีฬาอาชีพ และได้ชำระภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาทุกปี โดยวิธีการเสียภาษีนั้น สโมสรยื่นหัก ณ ที่จ่าย แต่เราต้องยื่นขอคืนภาษีเอง โดยมีแบบการจ่ายแบบเดียวกับดารานักแสดง ซึ่งหากมีการแก้กฎหมายโดยกำหนดให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ สามารถได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ใน 2 ปีแรก ของการประกอบอาชีพนั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วย เพราะ เนื่องจากการเข้าสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพในช่วงแรกนั้น มีการร่วมได้ตั้งแต่เยาวชนและอาจจะยังไม่มีชื่อเสียงที่จะได้

¹ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 เมษายน 2563

เงินเป็นกอบเป็นกำเหมือนนักกีฬาอาชีพชื่อดังคนอื่น ๆ หากมีการยกเว้นภาษีเงินได้ใน 2 ปีแรก ก็จะเป็นเรื่องที่ดี ในส่วนของข้อเสนออื่น ๆ ข้าพเจ้าข้าพเจ้ามีความเห็นว่าควรมีการกำหนดวิธีการคำนวณ และการเก็บเสียภาษีเฉพาะนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรทางด้านกีฬาอาชีพเป็นการเฉพาะ

(2) นายสาธิต ศรีอุทัย² นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ สังกัด สโมสร เกษตรศาสตร์ เอฟซี เป็นนักฟุตบอลอาชีพมาแล้ว 12 ปี รายได้ที่ได้จากเล่นกีฬาเป็นอาชีพนั้นถึงเกณฑ์ที่ต้องจ่ายภาษีตั้งแต่ปีแรกของการทำสัญญากับสโมสรกีฬาอาชีพ และได้ชำระภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามทุกปีโดยวิธีการเสียภาษีนั้น สโมสรกีฬาอาชีพ จะตัดจากเงินเดือนของนักกีฬาในทุก ๆ เดือน และสโมสรกีฬาอาชีพเป็นคนยื่นเรื่องเสียภาษีให้ ซึ่งจ่ายแบบเดียวกันกับดารานักแสดง ทั้งนี้ ถ้ามีการแก้กฎหมายโดยกำหนดให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ สามารถได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ใน 2 ปีแรกของการประกอบอาชีพ ข้าพเจ้าเห็นด้วย เพราะจะทำให้ให้นักกีฬาอาชีพในช่วง 2 ปีแรกสามารถเก็บเงินไว้ได้ เนื่องจากช่วงแรก ๆ ของการเซ็นสัญญาถึงแม้รายได้จะถึงเกณฑ์ที่ต้องเสียภาษี แต่ก็ไม่ได้เยอะเหมือนกับคนที่เล่นมานานและมีชื่อเสียงที่โด่งดังในระดับหนึ่งได้ และถ้าหากมีมาตรการจัดเก็บภาษีเฉพาะนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรทางด้านกีฬาอาชีพเป็นการเฉพาะก็จะเป็นสิ่งที่ดี

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยไม่มีมาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในส่วนของลดหย่อนหรือการยกเลิกภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในช่วงแรกของการประกอบกีฬาอาชีพ เพราะนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพที่เข้ามาทำงานด้านกีฬาอาชีพนั้น ถือได้ว่าเป็นผู้มีอาชีพและมีรายได้ที่แน่นอนมั่นคง แต่บางครั้งการทำงานของกลุ่มบุคคลเหล่านี้ในรอบปีนั้น อาจจะทำงานไม่ครบปี ยกตัวอย่างเช่น ฤดูกาลแข่งขันของฟุตบอลนั้นมีระยะเวลาการแข่งขันประมาณ 7-8 เดือน เพราะในประเทศไทยนั้น ยังถือเอาการต่อสัญญาของนักกีฬาเป็นฤดูกาลต่อฤดูกาล ยังไม่ได้ตัดเทียบมานานานประเทศที่มีการพัฒนาที่มีการทำสัญญา 3-4 ปี ต่อการทำสัญญาครั้งหนึ่ง แต่บุคคลเหล่านี้ก็ต้องเสียภาษีเต็มปีภาษี หรือแม้กระทั่งในฟุตบอลลีกระดับล่างของประเทศไทยนั้น ไม่เป็นการทำงานโดยเล่นกีฬาเป็นอาชีพ เพราะบางคนก็ต้องทำงานเสริมเพราะรายได้ในลีกล่าง ๆ นั้น ได้จำนวนน้อยมาก เว้นแต่ในไทยลีก 1 ที่ค่าตอบแทนบางสโมสรกีฬาอาชีพได้รับเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้เกิดปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย

ดังนั้น หากประเทศไทยไม่มีมาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพจะทำให้การส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพนั้นไม่ประสบความสำเร็จ ทำให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ ไม่เป็นมืออาชีพตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ เนื่องจากในแต่ละสโมสรกีฬาอาชีพก็ได้มีการให้ค่าตอบแทนแก่นักกีฬา

² สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 เมษายน 2563

อาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพไม่เท่ากันทุกสโมสร อีกทั้งนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพระดับเยาวชนที่สามารถก้าวขึ้นเป็นนักกีฬาอาชีพได้นั้น จะต้องเสียภาษีตามกฎหมาย ในทางกลับกันถ้ารัฐมีมาตรการในการลดหย่อนภาษีหรือยกเลิกรากีฬาอาชีพในช่วงแรกของการประกอบอาชีพกีฬาให้กับนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ จะทำให้มีนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพเข้าสู่ระบบได้มากขึ้น ไม่ต้องเป็นแบบกึ่งอาชีพเหมือนที่ผ่าน ๆ มา เพราะส่วนใหญ่จะเป็นแบบกึ่งอาชีพมากกว่าอาชีพ เนื่องจากไม่ใช่การเล่นกีฬาเป็นอาชีพอย่างเดียว กล่าวอีกอย่างหนึ่งที่เห็นได้ชัด คือ การมาเล่นกีฬาอาชีพเป็นงานอดิเรกในระดับลีกต่าง ๆ ของฟุตบอลอาชีพ

4.1.2 แนวทางการแก้ไขปัญหา

ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ในส่วนของการลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีในช่วงแรกของการเข้าประกอบอาชีพนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ เพื่อที่จะได้เป็นการส่งเสริมให้เยาวชนและประชาชนหันมาเล่นกีฬาเป็นอาชีพมากยิ่งขึ้น และยังช่วยให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพสามารถที่จะทำงานได้อย่างเต็มรูปแบบ ซึ่งในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกำหนดมาตรการเหล่านี้เพื่อที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพจึงทำให้การประกอบอาชีพดังกล่าวไม่ได้รับการส่งเสริมอย่างจริงจัง

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น และประเทศแคนาดา ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ประเทศญี่ปุ่นได้กำหนดการช่วยเหลือ การส่งเสริมและการสนับสนุนกีฬานั้น ไม่ได้เน้นในเรื่องของกีฬาอาชีพ โดยเฉพาะ แต่จะเป็นการสนับสนุนกีฬาในประเทศญี่ปุ่นทั้งหมด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การกีฬาแพร่หลายในสังคมญี่ปุ่นและเป็นการยกระดับความสามารถของนักกีฬาในการแข่งขันทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ ตาม Basic Act on Sport ซึ่งเป็นกฎหมายหลักเกี่ยวกับการกีฬาของประเทศญี่ปุ่นก็ได้มีการกำหนดเรื่องการช่วยเหลือ ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาทั้งที่เป็นการสนับสนุนในตัวนักกีฬาที่มีความสามารถเป็นเลิศ และการจัดการแข่งขันกีฬาในทุกๆระดับอีกด้วย อย่างไรก็ตาม กฎหมายฉบับดังกล่าวไม่ได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับเงื่อนไข หลักเกณฑ์หรือวิธีการในการให้ความช่วยเหลือ ส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬา เพียงแต่กำหนดเป็นกรอบกว้างๆ ไว้เท่านั้น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) รัฐบาล จะต้องให้การช่วยเหลือนักกีฬาหรือผู้ฝึกสอนที่เข้าค่ายเก็บตัวขององค์กรด้านกีฬา การแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติหรือการจัดการแข่งขันกีฬาในระดับประเทศ และการแนะนำ และฝึกสอนเด็กที่มีความสามารถเป็นเลิศ อีกทั้ง การกำหนดนโยบายที่จำเป็นสำหรับ

การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อให้เกิดการพัฒนาเทคนิคในการแข่งขันกีฬาสำหรับนักกีฬา ทั้งนี้ เพื่อเป็นการรักษาและฝึกสอนนักกีฬาที่มีความสามารถเป็นเลิศ

(2) รัฐบาลจะต้องดำเนินการให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นแก่สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ญีปุ่นและสมาคมกีฬาคนพิการซึ่งเป็นผู้จัดการแข่งขัน รวมถึงการจัดการแข่งขันในระดับจังหวัด เพื่อให้สามารถในการจัดการแข่งขันและบริหารจัดการการแข่งขันกีฬาของประชาชนและการแข่งขันกีฬาคนพิการทั่วประเทศได้อย่างราบรื่น

(3) รัฐบาล จะต้องกำหนดนโยบายที่จำเป็นในการช่วยเหลือและสนับสนุนการกีฬา ของทีมของกิจการและมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพื่อให้เป็นการพัฒนามาตรฐานการแข่งขันและการ แพร่หลายของการกีฬา

(4) รัฐบาลจะต้องให้การช่วยเหลือการปกครองส่วนท้องถิ่นเรื่องงบประมาณ บางส่วนภายใต้ขอบเขตของงบประมาณ โดยการออกเป็นพระราชกฤษฎีกา

(5) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องความช่วยเหลือด้านการเงินที่จะเป็นสำหรับการ ดำเนินกิจการในการสนับสนุนการกีฬาบางส่วนให้กับองค์กรด้านกีฬา

ในส่วนของมาตรการด้านภาษีของประเทศญี่ปุ่น มีบัญญัติไว้ในกฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่ม เกี่ยวกับการเก็บภาษีจากนักกีฬาอาชีพคือนักกีฬาอาชีพถูกจัดประเภทผู้เสียภาษีในกลุ่มเดียวกับ ผู้ประกอบกิจการส่วนบุคคล คือ จะต้องชำระภาษีเงินได้ ภาษีที่อยู่อาศัย และภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยกำหนดให้นักกีฬาอาชีพต้องเสียภาษีในกรณีที่มีรายได้จากค่าตอบแทนในการแข่งขันกีฬา เงินค่าเซ็นสัญญา หรือรางวัลที่ได้รับ โดยรายได้เหล่านี้เป็นรายได้ที่ได้รับภายในประเทศญี่ปุ่น เท่านั้น สำหรับข้อกำหนดพิเศษที่ให้สิทธิพิเศษกับนักกีฬาอาชีพ คือ หากนักกีฬาอาชีพมีรายได้ ในปีก่อนต่ำกว่าจำนวนที่กฎหมายกำหนด (30 ล้านเยน หรือ 100 ล้านเยน) จะได้รับการยกเว้น ภาษีมูลค่าเพิ่ม และสำหรับนักกีฬาอาชีพใหม่จะได้รับการยกเว้นภาษีใน 2 ปีแรก

ในส่วนของประเทศแคนาดานั้น มาตรการการจูงใจทางภาษีเพื่อการกีฬา ถูกกำหนดขึ้น ใน Income Tax Act 1989 ส่วนที่ 217 มาตรา 12 A และการนำ Health Tax Credit ในการหักลดภาษี ถูกนำมาใช้ในปี 2005 เพื่อให้เด็กสามารถเข้าถึงการกีฬาได้มากขึ้น ทั้งนี้ สามารถหักค่าใช้จ่ายส่วน หนึ่งที่ได้ลงทะเบียนในกิจกรรมที่เกี่ยวกับการออกกำลังกายให้กับเด็กได้ กล่าวคือค่าลงทะเบียนที่ จ่ายให้กับองค์กรที่ได้จดทะเบียนมีสิทธิได้รับการหักลดภาษี องค์กรที่มีคุณสมบัตินี้ที่สามารถจะ นำไปหักลดภาษีได้ ซึ่งรวมถึงการจัดกีฬานันทนาการทางกายภาพหรือโปรแกรมการออกกำลังกาย ที่มีให้กับสาธารณชนโดยรัฐบาลของประเทศแคนาดาหรือรัฐ โนวาสโกเชีย องค์กรเอกชนหรือ องค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรสำหรับการจดทะเบียนเพื่อทำธุรกิจของรัฐ โนวาสโกเชีย นอกจากนี้ องค์กรต่าง ๆ ยังต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสมสำหรับการลงทะเบียนด้วย กรณีนี้เป็นการหักลดภาษี

ไม่ใช่เป็นการคืนเงินภาษี เครดิตภาษีคือการลดภาษีเงินได้อื่นที่จะต้องชำระ ในกรณีของเด็กหรือเยาวชน บิดามารดาหรือผู้ปกครองคนหนึ่งสามารถขอหักลดได้สูงสุด 500 ดอลลาร์แคนาดาต่อเด็กหนึ่งคน และสามารถหักลดภาษีของรัฐท้องถิ่นได้อีก 43.95 ดอลลาร์แคนาดาต่อเด็กหนึ่งคน เงินจำนวนนี้จะถูกหักออกจากภาษีเงินได้ของรัฐท้องถิ่นเช่นเดียวกับการบริจาคเพื่อการกุศล

เมื่อพิจารณากฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศแคนาดา กับกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย พบว่า ประเทศไทยควรนำเอาแนวคิด และหลักการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ ในต่างประเทศมาปรับใช้กับประเทศไทย เนื่องจากในต่างประเทศรัฐจะให้ความสำคัญกับการกีฬา เพื่อที่จะให้เยาวชนสามารถเข้ามาเล่นกีฬา ตลอดจนการพัฒนา กีฬาผู้พิการเล่นเป็นอาชีพ มีการใช้มาตรการจูงใจทางภาษีเกี่ยวกับการลดหย่อนทางภาษีให้เยาวชนหันมาเล่นกีฬามากขึ้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 โดยมีการกำหนดให้มีมาตรการทางภาษีเพื่อจูงใจให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ ดังนี้

“ให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ ที่จัดแจ้งการเป็นนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพต่อนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ได้เข้าทำสัญญากับสโมสรกีฬาอาชีพใน 2 ปีแรก ให้ยกเว้นภาษีใน 2 ปีแรกของการประกอบอาชีพได้”

ดังนั้น หากประเทศไทยมีมาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพจะทำให้การส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพนั้นประสบความสำเร็จ ทำให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ มีความเป็นมืออาชีพตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ ทั้งนี้หากรัฐมีมาตรการในการลดหย่อนภาษีหรือยกเลิกการเก็บภาษีในช่วงแรกของการประกอบอาชีพกีฬาให้กับนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ จะทำให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพเข้าสู่ระบบได้มากขึ้น ไม่ต้องเป็นแบบกึ่งอาชีพเหมือนที่ผ่านมา เพราะส่วนใหญ่จะเป็นแบบกึ่งอาชีพมากกว่าอาชีพ เนื่องจากไม่ใช่การเล่นกีฬาเป็นอาชีพอย่างเดียว กล่าวอีกอย่างหนึ่งที่ได้เห็น ได้ชัด คือ การมาเล่นกีฬาอาชีพเป็นงานอดิเรกในระดับลีกล่าง ๆ ของฟุตบอลอาชีพ หากมีมาตรการที่สามารถจูงใจนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ จะส่งผลดีต่อประเทศไทย ทำให้ประเทศไทยมีนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

4.2 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย และแนวทางการแก้ไขปัญหา

ปัจจุบันเมื่อการเล่นกีฬามีการแพร่หลายในประเทศไทย ส่งผลทำให้ผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทยก็ได้มีการปรับเปลี่ยนธุรกิจของตัวเองให้เข้ากับธุรกิจด้านกีฬาและกีฬาอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนสมาคมกีฬา และสโมสรกีฬาอาชีพ ดังนั้นรัฐจึงจำเป็นต้องมีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย เพื่อที่จะให้ผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนเข้ามาส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาเพื่อที่จะพัฒนางานกีฬาในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพให้ทัดเทียมนานาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้วิจัยจะขอลำถึงมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย และแนวทางการแก้ไขปัญหา ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

4.2.1 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย

ผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬา เป็นธุรกิจที่มีมูลค่าสูงมากในสังคมโลก เนื่องจากผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬามีความเกี่ยวข้องกับหลายส่วน เช่น ธุรกิจท่องเที่ยวเชิงกีฬา ผู้ผลิตและร้านค้าปลีก โรงงานกลุ่มผลิตภัณฑ์กีฬา นักกีฬามูลค่าสูง การตลาดกีฬาทั้งผลิตภัณฑ์และบริการ ผู้สนับสนุนการกีฬา เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันเทคโนโลยีด้านกีฬามีการพัฒนาที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเล่นกีฬา และทำให้การดูกีฬามีความสนุก และเกิดความเป็นธรรมชาติต่อคู่แข่งเป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น เสื้อผ้า อุปกรณ์กีฬาต่าง ๆ ที่มีการพัฒนามากขึ้น การใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาช่วยในการตัดสินใจกีฬา หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีในการรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของนักกีฬาให้หายจากอาการบาดเจ็บได้เร็วขึ้น เป็นต้น โดยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็ได้มีการยอมรับในระบบของสหพันธ์กีฬานานาชาติ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากที่ในประเทศไทยต้องนำมาใช้ในการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทยให้ทัดเทียมนานาประเทศ และเพิ่มศักยภาพของนักกีฬาสู่ระดับโลก

นอกจากนี้ ผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬายังเป็นผู้สนับสนุนและส่งเสริมสมาคมกีฬาต่าง ๆ รวมไปถึงการสนับสนุนส่งเสริมหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทยในการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬาต่าง ๆ เช่น กีฬาแห่งชาติ ซีเกมส์ และเอเชียนเกมส์ เนื่องจากถ้าฟังจะอาศัยงบประมาณจากรัฐเพียงฝ่ายเดียวคงไม่เพียงพอต่อการจัดมหกรรมกีฬาเหล่านี้ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬาเป็นอีกองค์กรหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาเป็นอย่างมาก

กล่าวคือ การให้การสนับสนุนไม่ว่าจะเป็นงบประมาณในการจัดการแข่งขัน อุปกรณ์การแข่งขัน หรือกระทั่งเทคโนโลยีต่าง ๆ ในการจัดการแข่งขันเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ถ้าหากเรามีประสิทธิภาพในการจัดการแข่งขันมหกรรมเหล่านี้ได้ สามารถเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันได้ก็จะส่งผลไปถึงด้านการท่องเที่ยวอีกด้านหนึ่ง นั่นเอง

จากการศึกษา พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้น รัษฎากร (ฉบับที่ 596) พ.ศ. 2559 มาตรา 3 ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 2 และส่วน 2 หมวด 3 ใน ลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการ กีฬาจังหวัดสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด สมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” หรือกองทุน พัฒนาการกีฬาแห่งชาติที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย และกรมพลศึกษา เพื่อนำไปใช้ในการจัดหาอุปกรณ์กีฬา การฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน การจัดสร้างและพัฒนาศูนย์ กีฬาหรือศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬา หรือการพัฒนานักกีฬา และบุคลากรกีฬาตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย ที่ได้กระทำตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2561

นอกจากนี้ จากการศึกษาลักษณะทางกฎหมาย คือ การหักลดหย่อนภาษี และการยกเว้น ภาษี ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

สำหรับการหักลดหย่อนภาษีนั้น ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาคำนวณจากเงินได้พึง ประเมินหักด้วยค่าใช้จ่าย และค่าลดหย่อนซึ่งค่าลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเป็นตัวบรรเทา ภาระภาษีให้แก่ผู้เสียภาษีทำให้ผู้เสียภาษีเสียน้อยลงหรืออาจจะไม่ต้องเสียภาษีเลย ทั้งนี้เพื่อลดความ เหลือมล้า ด้านรายได้ระหว่างประชาชนเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในการจัดเก็บภาษีหรือเพื่อการ กระจายรายได้และความมั่งคั่ง อย่างเป็นธรรมและเสมอภาคมากขึ้น

ในส่วนมาตรการลดหรือยกเว้นภาษี หมายถึง การให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ลงทุนด้วยการ ลดหรือยกเว้นภาษีภายในระยะเวลาจำกัด โดยรัฐอาจจะให้สิทธิประโยชน์ในรูปแบบยกเว้นภาษีไป เลย หรือลดอัตราภาษีอย่างไม่จำกัดจำนวนหรือไม่จำกัดมูลค่า ทั้งนี้ รัฐอาจให้สิทธิประโยชน์เป็น ระยะเวลาเพียงสั้น ๆ หรือระยะเวลายาวนานตั้งแต่ 1 ปี ไปจนถึง 20 ปี แม้ว่ามาตรการลดหรือยกเว้น ภาษีจะเป็นมาตรการที่เรียบง่าย และเป็นมิตรกับนักลงทุน แต่เป็นมาตรการจูงใจทางภาษีที่ไม่มี ประสิทธิภาพ สร้างต้นทุนให้แก่ภาครัฐมากกว่าผลประโยชน์ที่สังคมจะพึงได้รับเสมอ ให้สิทธิ ประโยชน์อย่างกว้างโดยไม่สัมพันธ์กับการลงทุนในสินทรัพย์ประเภททุน รัฐจึงต้องกำหนดมูลค่า ขึ้นต่ำของการลงทุนในสินทรัพย์ประเภททุนไว้เพื่อเป็นเงื่อนไขของการขอรับสิทธิประโยชน์ และ เมื่อบริษัทได้รับสิทธิประโยชน์จนครบเวลาแล้ว ก็จะปิดบริษัทหรือขายกิจการเกาทิ้งเพื่อไปเปิด กิจการใหม่ บริษัทจึงสามารถมาขอรับสิทธิประโยชน์ได้อย่างไม่มีกำหนดระยะเวลา หากบริษัท

ต่างประเทศเข้ามาลงทุน โดยตรงและมีอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศ มาตรการลดหรือยกเว้น จะทำให้เกิดการไหลของรายได้กลับไปยังประเทศถิ่นที่อยู่ของนักลงทุน ทำให้บริษัทที่ได้รับการ ส่งเสริมเป็นต่อระบายกำไร ด้วยวิธีการตั้งราคาโอนระหว่างบริษัทที่ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์และ บริษัทที่ได้รับสิทธิประโยชน์ ซึ่งมักจะถูกใช้เพื่อเป็นช่องทางในการหลีกเลี่ยงภาษี มาตรการลด หรือยกเว้นภาษีไม่สามารถดึงดูดการลงทุนระยะยาว กิจกรรมขนาดใหญ่ที่ใช้ระยะเวลาในการกินทุน นาน หรืออุตสาหกรรมที่ใช้เครื่องจักรเข้มข้น ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะขาดทุนในช่วงแรกของการ ประกอบกิจการเสมอ แต่เป็นมาตรการที่ดึงดูดการลงทุนระยะสั้น กิจกรรมที่สามารถเคลื่อนย้าย การลงทุนได้ง่าย และกิจกรรมที่สามารถสร้างผลกำไรได้อย่างรวดเร็ว

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบกิจการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬา มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย โดยการนำเอา เทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้ในการกีฬา เช่น อุปกรณ์กีฬา อุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของ นักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ เป็นต้น แต่ในทางกลับกันเทคโนโลยีเหล่านี้ก็มีมูลค่าสูงลิ่ว และ จำเป็นต้องมีการนำเข้ามาจากต่างประเทศ และในบางเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ด้านกีฬาบางอย่างมีค่า ภาษีนำเข้าที่มีมูลค่าสูง จึงทำให้ประเทศไทยยังขาดแคลนในด้านเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ด้านกีฬา บางอย่าง และอุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ ทั้งนี้อุปกรณ์ ดังที่กล่าวมานั้นถือเป็นสิ่งที่สำคัญมากในวงการกีฬา เพราะจะช่วยให้นักกีฬามีร่างกายที่สมบูรณ์ แข็งแรง อีกทั้งอุปกรณ์กีฬาบางอย่างสมาคมกีฬาบางสมาคมก็ไม่มี จำเป็นขอความสนับสนุนหรือ การเช่าเอกชน เพื่อให้นักกีฬาของตนได้ใช้อุปกรณ์เหล่านั้น

ดังนั้น หากประเทศไทยมีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาใน ส่วนของการยกเลิกการเก็บภาษีนำเข้าเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ด้านกีฬา อุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟู สมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีต่าง ๆ ในการก่อสร้าง และซ่อมแซมสนามกีฬาที่ทันสมัย เพื่อที่จะให้ผู้ประกอบกิจการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬา สามารถนำเข้ามาได้ในราคาที่ไม่สูงมาก และทำให้ธุรกิจด้านผู้ประกอบกิจการกีฬาหรือ อุตสาหกรรมทางด้านกีฬาจะได้มีเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาได้ รวมไปถึง สโมสรกีฬาต่าง ๆ จะได้มีความสามารถที่จะนำเข้าเทคโนโลยีใหม่ ๆ หรืออุปกรณ์ด้านกีฬาเหล่านี้ ได้ เพื่อที่จะนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เหล่านี้ ไปพัฒนาศักยภาพนักกีฬาของประเทศไทย และพัฒนา ศักยภาพในการจัดการแข่งขันกีฬาให้มีประสิทธิภาพเป็นสากลมากยิ่งขึ้นไม่ว่าจะเป็น สนามกีฬาที่มี ความทันสมัย สปอร์ตคอมเพล็กซ์ที่ทันสมัยได้มาตรฐานสากล หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ใน การนำมาช่วยผู้ตัดสินให้มีความยุติธรรมมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบกิจการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬาถือเป็นองค์กรที่สำคัญอีกองค์กรหนึ่งในการช่วยส่งเสริมและพัฒนางานกีฬาในประเทศไทย เนื่องจากรัฐเองไม่มีความสามารถเพียงพอในการที่จะพัฒนางานกีฬาได้ทั้งหมด การมีผู้ประกอบกิจการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬามาสนับสนุนจะทำให้การพัฒนาประสบผลสำเร็จได้มากยิ่งขึ้น แต่รัฐเองก็ต้องมีมาตรการที่จะจูงใจให้องค์กรเหล่านี้เข้าร่วมสนับสนุนกีฬากับภาครัฐ เพื่อจะได้พัฒนาการกีฬาสู่สากลต่อไป แต่ปัจจุบันรัฐเองก็ยังไม่มีความสามารถจูงใจในเรื่องนี้เลย ซึ่งรัฐสามารถใช้มาตรการจูงใจในทางภาษีในการยกเลิกการจัดเก็บภาษีนำเข้าเทคโนโลยีด้านกีฬา เพื่อให้ผู้ประกอบกิจการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬานำเข้าเทคโนโลยีที่ทันสมัย หากไม่มีการกำหนดมาตรการเหล่านี้จะส่งผลทำให้ไม่สอดคล้องกับหลักการทางกฎหมายในเรื่องของการลดหย่อนภาษีอากร เพราะการลดอัตราการจัดเก็บภาษี ลดขนาดของฐานภาษี งดเว้นการจัดเก็บภาษีชั่วคราว ยกเลิกการจัดเก็บภาษีเป็นการถาวรหรือขยายระยะเวลาในการใช้มาตรการจัดเก็บภาษีออกไปอีก จะเป็นสิ่งจูงใจให้

จากการศึกษาข้อเท็จจริง และการสัมภาษณ์ พบว่า ประเทศไทยยังมีปัญหาในเรื่องมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย ดังนี้

ข้อเท็จจริงจากการสัมภาษณ์ ผู้ประกอบธุรกิจด้านกีฬาแห่งหนึ่ง³ พบว่า ปัจจุบันการพัฒนากีฬาในประเทศไทยมีการพัฒนาที่เร็วมาก เนื่องจากมีการจัดการแข่งขันกีฬาเป็นอาชีพอย่างจริงจัง ไม่เหมือนในหลายปีที่ผ่านมา เมื่อการแข่งขันกีฬาเป็นอาชีพเราก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าในด้านต่าง ๆ ก็ต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเช่นกัน ในส่วนของผู้ประกอบธุรกิจด้านกีฬาเองก็ต้องมีการพัฒนา และแข่งขันกันทางธุรกิจประเภทนี้ โดยต้องมีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้กับการผลิตอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเพื่อที่จะให้ทันสมัยกับมาตรฐานที่สหพันธ์กีฬาของแต่ละประเภทกำหนด และทำให้ธุรกิจของประเทศไทยสามารถทัดเทียมสู้กับผู้ประกอบธุรกิจกีฬาของต่างประเทศได้ ดังนั้น เมื่อมีการพัฒนาด้านต่าง ๆ จึงทำให้ผู้ประกอบการเองก็ต้องมีการนำเข้าเครื่องจักรในการผลิตสินค้าและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับกีฬา และการนำเข้าเครื่องจักรจากต่างประเทศก็ต้องมีการเสียภาษีในการนำเข้าตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งคำถามที่ว่าหากมีการยกเว้นภาษีให้กับการนำเข้าเครื่องจักรเข้ามาในประเทศไทยแก่ผู้ประกอบธุรกิจด้านกีฬานั้น เห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีและสามารถจูงใจให้ผู้ประกอบการสามารถสั่งและนำเข้าเครื่องจักรเหล่านี้ได้มากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการช่วยส่งเสริมและพัฒนางานกีฬาในประเทศไทยอีกด้วย เพราะการนำเข้าเครื่องจักรและอุปกรณ์ต่าง ๆ จากต่างประเทศ จะทำให้ระบบพื้นฐานในการกีฬามีการพัฒนาขึ้น และช่วยให้นักกีฬาได้มีการพัฒนา

³ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 7 เมษายน 2563

ตัวเองไปด้วย ดังนั้น หากรัฐบาลมีมาตรการเหล่านี้จะทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศไทยมีการพัฒนาทัดเทียมกับต่างชาติ และจะเป็นส่วนช่วยให้โครงการ ต่าง ๆ ด้านกีฬาของรัฐบาลหรือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่วางเอาไว้ เช่น เจ้าภาพมหกรรมกีฬาไม่ว่าจะเป็นระดับทวีปหรือระดับโลก สามารถเกิดขึ้นได้จริง นั่นเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยไม่ได้กำหนดมาตรการจูงใจในทางภาษีในการยกเลิกการจัดเก็บภาษีนำเข้าแก่ผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬาในการนำเข้าเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ด้านกีฬา อุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีต่าง ๆ ในการก่อสร้างสนามกีฬาที่ทันสมัย เพื่อที่จะได้ทำให้ผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬามีเทคโนโลยีใหม่ ๆ ดังกล่าวเป็นจำนวนมาก ซึ่งการไม่ได้กำหนดมาตรการจูงใจในทางภาษีในการยกเลิกการจัดเก็บภาษีนำเข้าแก่ผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬาในการนำเข้าเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ด้านกีฬา อุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีต่าง ๆ ดังกล่าว ส่งผลให้เกิดปัญหาในเรื่องของมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬา โดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย

ดังนั้น หากประเทศไทยไม่มีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬา โดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชน จะทำให้การส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทยเกิดความล่าช้า วงการกีฬาในประเทศไทยไม่มีอุปกรณ์ด้านกีฬา อุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการช่วยส่งเสริมและพัฒนากีฬา ส่งผลให้เกิดผลเสียแก่นักกีฬา สนามกีฬา และอุปกรณ์ รวมไปถึงเทคโนโลยีในการช่วยตัดสินใจที่ทันสมัย และทำให้วงการกีฬาในประเทศไทยไม่พัฒนาสู่สากล กระทั่งไปถึงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาแห่งชาติที่แต่ละสมาคมกีฬาวางเอาไว้ เช่น อยากรไปโอลิมปิก อยากรไปฟุตบอลโลก เป็นต้น ทั้งนี้หากประเทศไทยไม่มีมาตรการทางกฎหมายเพื่อจูงใจให้มีการนำเข้าเทคโนโลยีใหม่ ๆ เหล่านี้ สนามกีฬา และอุปกรณ์กีฬา รวมไปถึงตัวนักกีฬาเอง ก็จะมีการพัฒนาที่ล่าช้า ไม่สามารถพัฒนาตนเองไปสู่ระดับสากลได้ นั่นเอง

4.2.2 แนวทางการแก้ไขปัญหา

ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทย ในส่วนของกรยกเว้นการจัดเก็บภาษีนำเข้าเครื่องมือ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการส่งเสริมและพัฒนากีฬาของผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชน ซึ่งในการก่อสร้างขยายตัว ตกแต่งสนามให้ทันสมัยนั้น จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์หรือเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ทันสมัย ซึ่งอุปกรณ์เหล่านี้มีมูลค่าที่สูงมาก หากรัฐมาตรการทางภาษีเพื่อจูงใจให้ผู้ประกอบการกีฬา

ภาคเอกชนสามารถนำเข้าสินค้าเหล่านี้โดยได้รับการงดเว้นภาษีเพื่อมาส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยให้ทันสมัยมากยิ่งขึ้น จะทำให้ประเทศไทยมีสนามกีฬาที่ทันสมัย อุปกรณ์กีฬาที่ทันสมัย และนักกีฬาที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนั้น รัฐจำเป็นต้องกำหนดมาตรการทางภาษีเพื่อจูงใจให้ผู้ประกอบการกีฬากองเอกชนให้สามารถนำเข้าเครื่องมือต่าง ๆ และเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยอีกด้วย

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในต่างประเทศ ได้แก่ สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 มาตรการจูงใจทางภาษีในสหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล ได้มีการกำหนดใน The Brazilian Sports Code of Justice โดยมีหลักการที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การให้การสนับสนุนเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในประเทศบราซิล ซึ่งเป็นมาตรการกระตุ้นทางเศรษฐกิจเพื่อการลงทุนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องกับการให้การสนับสนุนฟุตบอลโลกในปี 2014 และกีฬาโอลิมปิกเกมส์ และพาราลิมปิกเกมส์ ในปี 2016 ที่ผ่านมา โครงการก่อสร้าง ขยายตัว ตกแต่งสนามฟุตบอล รีโคป้า (Recopa) ภายใต้ขอบเขตของการกระตุ้นการลงทุนเพื่อการสร้างสนามกีฬาเพื่อรองรับการแข่งขันฟุตบอลอย่างเป็นทางการของฟีฟ่าในปี 2013 (FIFA Confederation Cup) และ ในปี 2014 ฟีฟ่าเวิลด์คัพ (FIFA World Cup) ที่จะจัดขึ้น โดยที่สนามกีฬาที่รัฐบาลกลางได้สร้างขึ้นภายใต้กฎหมาย 12,350 ลงวันที่ 20 ธันวาคม 2010 โดยใช้ชื่อว่าโครงการจัดเก็บภาษีพิเศษสำหรับการก่อสร้าง การขยายตัวของสนามกีฬาที่ตกแต่งและทันสมัยของสนามฟุตบอล (Recopa) เป้าหมายของโครงการก่อสร้างสนามฟุตบอล Recopa เป็นการนำเข้าหรือการได้มาเข้าสู่ตลาดในประเทศซึ่งเครื่องจักรกลใหม่ อุปกรณ์เครื่องมือ อุปกรณ์และวัสดุก่อสร้างเพื่อใช้ในสนามฟุตบอล (Recopa) อย่างเป็นทางการ ในกรณีเหล่านี้ยังคงถูกยกเว้นการจัดเก็บภาษีต่อไป

สำหรับการดำเนินการที่คล้ายกับกรณีข้างต้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับสินค้าและบริการที่มีไว้สำหรับการก่อสร้างต่อเติม ซ่อมแซม หรือตกแต่งเพื่อให้สนามกีฬาทันสมัย โดยสนามฟุตบอลจะถูกเปิดใช้ในช่วงฟุตบอลโลก ปี ค.ศ. 2014 ข้อตกลง (Contribution for the Financing of Social Security) CONFAZ ทำให้ธุรกรรมเหล่านี้จะได้รับการยกเว้นหรือมีอัตราภาษีเป็นศูนย์ซึ่งภาษีนำเข้าและได้รับยกเว้นจากการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีรัฐ และภาษีธุรกิจ

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในต่างประเทศ ได้แก่ สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล กับกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย พบว่า ประเทศควรนำเอาแนวคิด และหลักการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาโดย

ผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในต่างประเทศมาปรับใช้กับประเทศไทย เนื่องจากในต่างประเทศมีการใช้มาตรการทางภาษีในการยกเว้นภาษีแก่เอกชนในการก่อสร้าง ขยายตัว ตกแต่งสนามเพื่อให้สนามกีฬาทันสมัยโดยการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาต่อเติม ซ่อมแซม หรือตกแต่งให้ทันสมัย และตรงตามมาตรฐานสากลที่สมาพันธ์กีฬาแต่ละประเทศยอมรับ อีกทั้งยังจะช่วยให้รัฐไม่จำเป็นต้องใช้งบประมาณของรัฐทั้งหมดในการต่อเติมหรือขยายตัวของสนามกีฬาเพื่อให้ทันสมัย ซึ่งถือว่าค่าใช้จ่ายในส่วนนี้มีมูลค่าเป็นจำนวนมหาศาล เพียงแต่รัฐยอมที่จะยกเลิกภาษีให้ผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนเพื่อจูงใจให้ผู้ประกอบการเหล่านี้หันมาสนับสนุนด้านการก่อสร้าง ขยายตัว ตกแต่งสนามเพื่อให้สนามกีฬาทันสมัย และเป็นไปตามหลักสากล

นอกจากนี้ ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 โดยให้มีการกำหนดมาตรการทางภาษี ดังนี้

“ให้ยกเว้นภาษีนำเข้าแก่ผู้ประกอบการที่มีการนำเข้าเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือและอุปกรณ์การก่อสร้าง ขยายตัว ตกแต่งสนาม ตลอดจนอุปกรณ์เสริมต่าง ๆ ที่นำเข้าเพื่อการส่งเสริมด้านการกีฬา”

ดังนั้น หากประเทศไทยมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชน จะทำให้การส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยเกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และทำให้วงการกีฬาในประเทศไทยมีอุปกรณ์ด้านกีฬา อุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการช่วยส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาที่ทันสมัยทัดเทียมนานาชาติ ส่งผลให้เกิดผลดีแก่ตัวนักกีฬา สนามกีฬา และอุปกรณ์ รวมไปถึงเทคโนโลยีในการช่วยตัดสินใจที่ทันสมัย ตลอดจนทำให้วงการกีฬาในประเทศไทยมีพัฒนาสู่สากล ส่งผลถึงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาแห่งชาติที่แต่ละสมาคมกีฬาวางเอาไว้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ วงการกีฬาประเทศไทยจะได้มีการนำเข้าเทคโนโลยีใหม่ ๆ เหล่านี้ สนามกีฬา และอุปกรณ์กีฬา รวมไปถึงตัวนักกีฬาเอง ก็จะมีการพัฒนาที่สูงขึ้น ก้าวไปสู่ระดับสากลได้ นั่นเอง

4.3 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย และแนวทางการแก้ไขปัญหา

ในปัจจุบันการเสนอตัวเข้าเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาตินั้น จำเป็นต้องมีการเตรียมพร้อมในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการเตรียมการด้านสนาม ด้านอุปกรณ์ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อให้สหพันธ์กีฬาต่าง ๆ เห็นถึงความพร้อมของประเทศเจ้าภาพ ดังนั้น รัฐจึงต้องมีมาตรการที่จูงใจให้ภาคเอกชนได้มีการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ

ในประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย และแนวทางการแก้ไขปัญหา ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

4.3.1 มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย

สำหรับมหกรรมกีฬา เป็นการแข่งขันระหว่างประเทศหรือรัฐที่มีกีฬาหลากหลายชนิด และมักจะจัดขึ้นในช่วงหลายวัน โดยกีฬาโอลิมปิกจัดเป็นการแข่งขันมหกรรมกีฬาครั้งแรกในโลก ในปัจจุบันมีหลากหลายภูมิภาคได้นำรูปแบบกีฬาโอลิมปิกสมัยใหม่มาใช้ในการแข่งขันของตนเอง โดยในแต่ละครั้งจะมีเจ้าภาพ โดยประเทศต่าง ๆ ได้ส่งนักกีฬาเข้าแข่งขัน รางวัลในการแข่งขันจะเป็นเหรียญทอง เหรียญเงินและเหรียญทองแดง โดยส่วนใหญ่มหกรรมกีฬาจะจัดขึ้นทุก 2 และ 4 ปี โดยมหกรรมกีฬาได้แบ่งออกเป็น มหกรรมกีฬาระดับนานาชาติ เช่น โอลิมปิกเกมส์ ฟุตบอลโลก เป็นต้น มหกรรมกีฬาระดับภูมิภาค เช่น ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ เป็นต้น ซึ่งการจะเป็นเจ้าภาพในการจัดมหกรรมกีฬาเหล่านี้จำเป็นที่รัฐต้องได้รับการสนับสนุนจากองค์กรต่าง ๆ นั้นเอง

อย่างไรก็ตาม เพียงแต่รัฐเองไม่สามารถที่จะดูแลค่าใช้จ่ายในการจัดการแข่งขันโดยลำพังได้ เพราะงบประมาณแผ่นดินของรัฐคงมีไม่เพียงพอต่อการจัดการแข่งขันในแต่ละครั้ง ดังนั้น การรับบริจาคและการสนับสนุนจากองค์กรต่าง ๆ จึงจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้การจัดมหกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งในการจัดมหกรรมกีฬาเหล่านี้ยังช่วยกระตุ้นในเรื่องของเศรษฐกิจอีกด้วย เพราะจะมีนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศเข้ามาชมการแข่งขันจากทั่วโลก ดังนั้น การมีมาตรการจูงใจต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งที่สำคัญ และมาตรการที่จะจูงใจภาคเอกชนให้เข้ามาร่วมสนับสนุนและส่งเสริมการกีฬาร่วมกับรัฐได้นั้น คงจะเป็นการจูงใจในเรื่องภาษีอากร เช่น การลดหย่อนภาษีอากรให้แก่กลุ่มคนที่บริจาคและสนับสนุนภาครัฐในเรื่องกีฬา เป็นต้น แต่มาตรการจูงใจทางภาษีอากรอาจมีผลกระทบต่อรายได้ของรัฐในทางลบ เนื่องจากการเสนอลิทธิประโยชน์ทางภาษีให้กับประชาชน หรือกลุ่มธุรกิจนั้น ส่งผลทำให้รายได้ของรัฐลดลง แต่การดำเนินการดังกล่าวเป็นการดำเนินการของรัฐบาลเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายแห่งรัฐที่ได้กำหนดเอาไว้ได้

จากการศึกษา พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 พบว่า มีการกำหนดให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งเรียกว่า “กองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ” ใน กทท. เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนสำหรับใช้จ่ายเพื่อการส่งเสริม สนับสนุน พัฒนา ค้ำครอง ช่วยเหลือ และจัดสวัสดิการที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา โดยประกอบด้วยเงินและทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้

- (1) เงินบำรุงกองทุนที่จัดเก็บตามมาตรา 37
- (2) เงินและทรัพย์สินที่โอนมาตามมาตรา 133
- (3) เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้

(4) เงินอุดหนุนจากรัฐบาลหรือที่ได้รับจากงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามความจำเป็น

(5) เงินรายได้หรือผลประโยชน์ที่เกิดจากกองทุน

(6) รายได้ที่เกิดจากการดำเนินการของกองทุน

(7) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้

(8) รายได้อื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 596) พ.ศ. 2559 มาตรา 3 ให้อยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 2 และส่วน 2 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการกีฬาจังหวัดสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด สมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” หรือกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย และกรมพลศึกษา เพื่อนำไปใช้ในการจัดหาอุปกรณ์กีฬา การฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน การจัดสร้างและพัฒนาสนามกีฬาหรือศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬา หรือการพัฒนานักกีฬา และบุคลากรกีฬาตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย ที่ได้กระทำตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2561

นอกจากนี้ จากการศึกษาหลักการทางกฎหมาย ได้แก่ หลักมาตรการจูงใจภาษี และหลักกรรมาภิบาลด้านกฎหมาย ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

มาตรการจูงใจภาษี

มาตรการจูงใจภาษีเป็นส่วนหนึ่งของมาตรการทางภาษีเป็นเครื่องมือทางการคลังในเชิงนโยบายแห่งรัฐในการแสวงหารายได้ของรัฐบาลเพื่อนำเงินมาใช้จ่ายในการพัฒนาประเทศ จัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีและจัดสรรตามนโยบายที่รัฐบาลกำหนด โดยที่มาตรการจูงใจทางภาษีอากร (Tax Incentive) เป็นสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่เป็นการเสนอให้มีการลดหย่อน ยกเว้น หรือให้สิทธิประโยชน์พิเศษต่าง ๆ ทางภาษีแก่ประชาชน หรือกลุ่มธุรกิจต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อจูงใจให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยส่วนใหญ่จะเป็นการลดอัตราการจัดเก็บภาษีลดขนาดของฐานภาษี งดเว้นการจัดเก็บภาษีชั่วคราว ยกเลิกการจัดเก็บภาษีเป็นการถาวรหรือขยายระยะเวลาในการใช้มาตรการจัดเก็บภาษีออกไปอีก ยกตัวอย่างเช่น รัฐบาลกลางของประเทศสหรัฐอเมริกาเสนอให้เครดิตภาษีสำหรับการซื้อยานพาหนะที่เป็นระบบไฮบริด (ไฟฟ้า/แก๊ส) และแรงจูงใจด้านภาษีสำหรับการฟื้นฟูอาคารประวัติศาสตร์ เป็นต้น ทั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน และการดำรงไว้ซึ่งประวัติศาสตร์ที่ดีของประเทศชาติอันเป็นวัตถุประสงค์ที่เป็นการเฉพาะเจาะจงลงไปในแต่ละเรื่อง

อย่างไรก็ตาม มาตรการจูงใจทางภาษีอากร อาจมีผลกระทบต่อรายได้ของรัฐในทางลบ เนื่องจากการเสนอสิทธิประโยชน์ทางภาษีให้กับประชาชน หรือกลุ่มธุรกิจนั้น ส่งผลทำให้รายได้ของรัฐลดลง แต่การดำเนินการดังกล่าวเป็นการดำเนินการของรัฐบาลเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายแห่งรัฐ

หลักการธรรมาภิบาลด้านกฎหมาย

หลักความคุ้มค่า Value for Money หลักการนี้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวมในการบริหารการจัดการและการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด สิ่งเหล่านี้เป็นผลในการปฏิบัติอันเกิดจากการใช้หลักธรรมาภิบาลนั่นเอง ประกอบด้วย

1. การประหยัด หมายถึง
  - 1.1 การทำงานและผลตอบแทนบุคลากรเป็นไปอย่างเหมาะสม
  - 1.2 การไม่มีความขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์
  - 1.3 การมีผลผลิตหรือบริการได้มาตรฐาน
  - 1.4 การมีการตรวจสอบภายในและการจัดทำรายงานการเงิน
  - 1.5 การมีการใช้เงินอย่างมีประสิทธิภาพ
2. การใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด หมายถึง
  - 2.1 มีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ
  - 2.2 มีการพัฒนาทรัพยากรบุคคล
  - 2.3 มีการใช้ผลตอบแทนตามผลงาน
3. ความสามารถในการแข่งขัน หมายถึง
  - 3.1 การมีนโยบาย แผน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมาย
  - 3.2 การมีการเน้นผลงานด้านบริการ
  - 3.3 การมีการประเมินผลการทำงาน
  - 3.4 ผู้บริหารระดับสูงมีสถานะผู้นำ

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยไม่มีการกำหนดมาตรการจูงใจทางภาษีอากรสำหรับเอกชนในการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยไว้เป็นการเฉพาะ อาจมีการกำหนดมาตรการดังกล่าวไว้เป็นการชั่วคราวเท่านั้น ซึ่งโดยทั่วไปการบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการศึกษาและสนับสนุนการกีฬาจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีโดยสามารถนำจำนวนเงินที่บริจาคมาหักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้ โดยมีสิทธิประโยชน์ในการหักลดหย่อนได้เป็นจำนวนสองเท่า แต่เมื่อรวมการบริจาคทุกรายการแล้วต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่นแล้ว ส่งผลให้ภาคเอกชนไม่นิยมที่จะบริจาคเงินให้แก่การกีฬาแห่ง

ประเทศไทยมากนัก เพราะภาคเอกชนเห็นว่าการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยก็นำมาหักลดหย่อนภาษีได้ไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่นแล้ว แต่ในทางกลับกันถ้าหากประเทศไทยมีมาตรการเฉพาะสำหรับการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยสามารถนำมาหักลดหย่อนภาษีได้นอกเหนือจากการบริจาคทั่ว ๆ ไป จะทำให้ภาคเอกชนหันเข้ามาบริจาคและส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

ดังนั้น หากประเทศไทยมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ โดยใช้มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อการสนับสนุน และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางด้านกีฬาไม่ว่าจะเป็น ด้านสนามแข่งขัน อุปกรณ์การแข่งขัน รวมไปถึงเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทางด้านกีฬา เพื่อให้มีมาตรฐานทัดเทียมกับนานาชาติ และสามารถที่จะเสนอตัวเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติได้ ซึ่งในประเทศไทยเองก็ได้มีนโยบายของรัฐบาลในหลาย ๆ ยุค หลายสมัยที่ต้องการเสนอตัวเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์หรือแม้กระทั่งการเสนอตัวเป็นเจ้าภาพฟุตบอลโลก แต่เนื่องจากทรัพยากรทางด้านกีฬาของประเทศไทยเองยังไม่สามารถที่จะจัดมหกรรมกีฬานานาชาติเหล่านี้ได้ แต่ถ้าหากรัฐมีมาตรการที่ส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ โดยการจูงใจให้องค์กรต่าง ๆ สามารถเข้ามาช่วยพัฒนาในส่วนนี้ได้ จะทำให้รัฐไม่จำเป็นต้องใช้งบประมาณจำนวนมากในการพัฒนา ลดการใช้จ่ายของรัฐเองได้เป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม การที่ประเทศไทยไม่มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาตินั้น ทำให้เอกชนไม่ได้รับการจูงใจในการที่จะบริจาคเงินให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อที่จะพัฒนาการกีฬา และสามารถเสนอตัวเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติได้ ซึ่งทำให้ไม่สอดคล้องกับหลักการทางกฎหมายในเรื่องของการใช้มาตรการจูงใจทางภาษีอากร ซึ่งเป็นสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่เป็นการเสนอให้มีการลดหย่อนยกเว้น หรือให้สิทธิประโยชน์พิเศษต่าง ๆ ทางภาษีแก่ประชาชน หรือกลุ่มธุรกิจต่าง ๆ เพื่อจูงใจให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน และหลักธรรมาภิบาลในทางกฎหมายที่จะทำให้การบริหารงานของรัฐเกิดความคุ้มค่ามากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาข้อเท็จจริงโดยการสัมภาษณ์ พบว่า ประเทศไทยยังมีปัญหาในเรื่องมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย ดังนี้

ข้อเท็จจริงจากข่าว ในหัวข้อ การร่วมบริจาคจัดการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 46 “เจียงฮายเกมส์” จาก www.posttoday.com⁴ มีเนื้อหา ดังนี้

วันที่ 12 กรกฎาคม 2560 ที่ห้องประชุม โรงแรมเวียงอินทร์ ริเวอร์ไซด์รีสอร์ท พระอาจารย์ ว.วชิรเมธี พระเกจิชื่อดัง นายณรงค์ศักดิ์ โอสถธนากร ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย พร้อมด้วยอาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ ศิลปินแห่งชาติชาวเชียงราย และ รศ.ดร.วันชัย ศิริชนะ อธิการบดีมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ได้จัดประชุมเพื่อเตรียมความพร้อมในการเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 46 “เจียงฮายเกมส์” ระหว่างวันที่ 18-28 พ.ย. 2561 โดยเชิญบรรดานักธุรกิจผู้มีฐานะในจังหวัดเชียงราย เข้าร่วมซึ่งพบว่า ผู้เดินทางมาร่วมจำนวน 47 คน เช่น นายโกวิท ศุภมงคล อดีตประธานหอการค้าจังหวัดเชียงราย ฯลฯ โดยมีนายเรืองชัย จิตรสกุล เจ้าของโรงแรมสนับสนุนการจัดประชุม การประชุมมีขึ้นเนื่องจากอาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ ซึ่งได้นำบรรดาศิลปินชาวเชียงรายเข้าร่วมสนับสนุน และพบว่า ต้องใช้ค่าใช้จ่ายจัดการแข่งกว่า 150- 200 ล้านบาท ขณะที่ทางภาครัฐสนับสนุนให้เพียงประมาณ 50 ล้านบาท ทำให้ทางอาจารย์เฉลิมชัยได้ใช้เงินส่วนตัวสนับสนุนการเตรียมความพร้อมโดยเฉพาะการเดินทางไปรับชมการเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันต่อจากจังหวัดสงขลา

ทั้งนี้ สรรพากรจังหวัดเชียงราย ได้แจ้งต่อที่ประชุมว่าผู้ร่วมบริจาคจะได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้หากบริจาคสนับสนุนการแข่งขันดังกล่าว และสามารถนำหลักฐานไปลดหย่อนภาษีได้ถึง 2 เท่า แต่ไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้พึงประเมินหลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่น ๆ

ข้อเท็จจริงจากการสัมภาษณ์นักธุรกิจท่านหนึ่ง⁵ พบว่า โดยปกติทั่วไป การบริจาคเงินให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการกีฬาจังหวัดที่จัดตั้งตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาจังหวัดที่จัดตั้งขึ้น โดยได้รับอนุญาตจากการกีฬาแห่งประเทศไทยนั้น เราจะสามารถนำเงินที่บริจาคเงินให้แก่การกีฬาสามารถนำไปหักเป็นค่าลดหย่อนภาษีได้ 2 เท่า ของจำนวนเงินที่จ่ายจริง แต่เมื่อรวมกับค่าใช้จ่ายแล้วต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้พึงประเมินหลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่น ๆ แล้ว แต่ก็มีในบางปีหรือในปีที่มีการแข่งขันกีฬาใหญ่ ๆ ในประเทศที่รัฐบาลจะมีการกำหนดให้ยกเว้นภาษี ซึ่งก็ไม่ได้มีทุก ๆ ปี แต่ถ้าประเทศไทยมีการกำหนดให้บุคคล ไม่ว่าจะส่วนบุคคลหรือนิติบุคคลที่บริจาคเงินให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการกีฬาจังหวัดสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด สมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” หรือกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย

⁴ "เฉลิมชัย"ชวนเศรษฐีร่วมบริจาคจัดแข่งขันกีฬาแห่งชาติ, ออนไลน์ สืบค้นเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2562 เข้าถึงได้จาก <https://www.posttoday.com/social/local/502828>.

⁵ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 7 เมษายน 2563

สามารถหักลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 1 นอกเหนือจากร้อยละ 10 ของการบริจาคอื่น ๆ ทุกรายการ นั้น ก็จะส่งผลทำให้บุคคลหรือห้างร้าน และบริษัทต่าง ๆ ก็จะหันมาบริจาคเงินให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการกีฬาจังหวัดสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด เพื่อจะได้นำเงินบริจาคเหล่านี้มาพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยได้ทุก ๆ ปี ให้ยั่งยืนต่อไป ไม่ต้องรอให้มีการเป็นเจ้าภาพกีฬาต่าง ๆ ถึงจะมีการพัฒนาระบบกีฬาในประเทศ และมาตรการนี้ ก็จะช่วยจูงใจให้คนหันมาบริจาคให้การกีฬาแห่งประเทศไทยมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยยังไม่มีมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ ไม่มีการนำมาตรการจูงใจทางภาษีอากรมาใช้เพื่อจูงใจให้ภาคเอกชน ผู้ประกอบธุรกิจต่าง ๆ หันมาบริจาคเงินให้รัฐในการส่งเสริมการกีฬา และส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ ซึ่งรัฐเองก็มีงบประมาณจำกัดในการส่งเสริมเรื่องกีฬาและการออกกำลังกาย การจัดหาอุปกรณ์กีฬา การฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน การจัดสร้างและพัฒนาสนามกีฬาหรือศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬา หรือการพัฒนานักกีฬาและบุคลากรกีฬาสู่ความเป็นเลิศ การที่รัฐไม่มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อให้ภาคเอกชน ผู้ประกอบธุรกิจต่าง ๆ บริจาคเงินให้การกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อส่งเสริมการกีฬา จึงส่งผลให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย

ดังนั้น หากไม่มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ จะส่งผลให้การพัฒนาการกีฬาไม่สามารถทัดเทียมนานาชาติได้ และทำให้การเสนอตัวเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ ซึ่งนโยบายการกีฬาแห่งประเทศไทยและสมาคมกีฬาต่าง ๆ มีนโยบายที่จะเสนอตัวเป็นเจ้าภาพ เช่น โอลิมปิกเกมส์ หรือเจ้าภาพร่วมในการจัดการแข่งขันฟุตบอลโลก ไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งถ้าหากประเทศไทยสามารถจัดการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติเหล่านี้ได้ จะส่งผลในด้านต่าง ๆ มากมายตามมา ไม่เพียงเฉพาะด้านกีฬาเท่านั้น เพราะหากประเทศไทยสามารถเป็นเจ้าภาพได้จะทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศเป็นอย่างมาก ทำให้เศรษฐกิจหรือการค้าขายภายในประเทศดีขึ้น ผู้ประกอบการธุรกิจต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการท่องเที่ยว โรงแรมที่พัก และอื่น ๆ ก็จะได้รับผลดีในส่วนนี้ด้วย ซึ่งหากยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการกีฬา ประเทศไทยก็ไม่สามารถที่จะจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติเหล่านี้ได้ นั่นเอง

4.3.2 แนวทางการแก้ไขปัญหา

ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ในส่วนของการลดหย่อนหรืองดเว้นภาษีให้กับประชาชนหรือนิติบุคคลที่บริจาคเงินให้การกีฬาแห่งประเทศไทย เพื่อที่จะพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยและส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทยขึ้น เนื่องจากในปัจจุบันประชาชนหรือนิติบุคคลที่บริจาคเงินให้การกีฬาแห่งประเทศไทย เพื่อที่จะพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยน้อยมาก ทั้งนี้ถ้าพึ่งแต่เพียงงบประมาณจากรัฐที่จัดสรรให้การกีฬาแห่งประเทศไทยบริหารจัดการนั้น ไม่เพียงพอต่อการที่จะพัฒนาการกีฬา และส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทยขึ้นได้ ดังนั้น มาตรการทางภาษีเพื่อจูงใจในส่วนของ การลดหย่อนหรืองดเว้นภาษีให้กับประชาชน และนิติบุคคลที่บริจาคเงินให้การกีฬาแห่งประเทศไทย เพื่อนำไปส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย จึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในต่างประเทศ ได้แก่ เครือรัฐออสเตรเลีย และสหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ในส่วนของเครือรัฐออสเตรเลียนั้น มีมาตรการในการระดมทุนเพื่อสนับสนุนการกีฬา Australian Sports Commission Act 1989 ด้วยการออกมาตรการจูงใจทางภาษี โดยกำหนดให้การบริจาคเพื่อการกีฬานั้นสามารถนำมาหักลดภาษีได้ อย่างไรก็ดี การบริจาคเพื่อการกีฬาที่จะสามารถนำมาหักลดหย่อนทางภาษีได้จะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขตามที่ได้กำหนดไว้ โดยกลไกสำคัญที่นำมาใช้คือ การบริจาคเงินผ่านทางมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย (Australian Sports Foundation) ซึ่งจะเป็นองค์กรที่กำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ ในการสนับสนุนการกีฬา อาทิ เงื่อนไขทางด้านองค์กรต้องเป็นองค์กรที่ได้จดทะเบียนไว้กับทางมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลีย เงื่อนไขทางด้านโครงการจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ทางมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียกำหนด ทั้งนี้ นอกจากสิทธิประโยชน์ทางภาษีแล้วมาตรการดังกล่าวยังเป็นการเพิ่มโอกาสให้กับชาวออสเตรเลียที่จะมีส่วนร่วมในกีฬาและมุ่งพัฒนาการกีฬาของเครือรัฐออสเตรเลียสู่ความเป็นเลิศทางกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากจะต้องบริจาคเงินให้กับมูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียโดยระบุงค์กรที่สามารถเข้าร่วมเป็นโครงการที่จดทะเบียนได้ตามที่มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียกำหนดแล้ว องค์กรดังกล่าวจะต้องดำเนินการตามโครงการที่เป็นไปตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

1) เป็นโครงการที่มุ่งมั่นในการเพิ่มโอกาสให้กับชาวออสเตรเลียที่จะมีส่วนร่วมในกีฬาและมุ่งสู่ความเป็นเลิศทางกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพ

- 2) เป็นกีฬาที่เกี่ยวข้องตามที่มูลนิธิการกีฬาออสเตรเลียได้กำหนด
- 3) มีศักยภาพทางการเงิน
- 4) เป็นหนึ่งในประเภทต่อไปนี้
  - (ก) การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก
  - (ข) การศึกษาความเป็นไปได้สิ่งอำนวยความสะดวก
  - (ค) อุปกรณ์
  - (ง) การเดินทางของทีม
  - (จ) การจัดการแข่งขันกีฬาที่สำคัญ

นอกจากนี้ ในสหพันธ์สาธารณรัฐบราซิลมีกฎหมายที่สำคัญเกี่ยวกับมาตรการในการจูงใจทางภาษี เรียกว่า กฎหมายแห่งการจูงใจในการกีฬา อนุญาตให้การให้การสนับสนุนและการบริจาคต่อโครงการกีฬาและโครงการที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับคนพิการ โดยจะได้รับการลดภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ตามหลักเกณฑ์ในพระราชกฤษฎีกาที่กำหนดเอาไว้ว่าให้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคลมีสิทธิได้รับการลดภาษีพิเศษสูงสุดถึง 6% และ 1% จากภาษีรายได้โดยรวมที่ต้องชำระทั้งหมด ตามลำดับ

ในฐานะที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา กระทรวงการกีฬาได้เปิดเผยข้อมูลว่า 100% ของเงินลงทุนที่ได้รับอนุญาตให้ได้รับการยกเว้น ในปีงบประมาณสิ้นสุดปี 2008 รวมเป็นเงินมัดจำทั้งสิ้นจำนวน 627,300,000 เซอีล (สกุลเงินบราซิล RS) นับว่าเป็นจำนวนเม็ดเงินมหาศาลซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งในการลงทุนเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในปี 2009 หรือ พ.ศ. 2552 ได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายกีฬาบราซิล The Brazilian Sports Code of Justice เพื่อให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายว่าด้วยความประพฤติของกีฬา และเพื่อให้รองรับกับนโยบายในการต่อต้านการใช้สารกระตุ้นระหว่างประเทศของยูเนสโก โดยประธานาธิบดีได้ลงนามกฎหมายมาตรการจูงใจภาษีทางด้านการกีฬาเรียกว่ากฎหมาย Rouanet Law ซึ่งเป็นกฎหมายจูงใจสำหรับวัฒนธรรมที่เป็นที่รู้จักกันอยู่แล้ว โดยส่วนใหญ่เป็นที่รู้จักกันทางด้านนโยบายของแรงจูงใจทางด้านภาษี กลไกนี้ให้สิทธิประโยชน์แก่เอกชนและธุรกิจต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นชาวบราซิลหรือชาวต่างชาติ สามารถนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งในการคิดคำนวณภาษีรายได้ที่กำหนดชำระสำหรับกิจกรรมวัฒนธรรม นอกจากสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่จะได้รับเพิ่มขึ้นผ่านมาตรการจูงใจนี้

เมื่อพิจารณากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับในต่างประเทศ ได้แก่ เครือรัฐออสเตรเลีย และสหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล กับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทยในประเทศไทย พบว่า ประเทศควรนำเอาแนวคิด และหลักการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรม

กีฬานานาชาติในประเทศไทย ในต่างประเทศมาปรับใช้กับประเทศไทย เนื่องจากต่างประเทศมีการใช้มาตรการในการจูงใจทางภาษีจูงใจในการกีฬา อนุญาตให้การให้การสนับสนุนและการบริจาค ต่อโครงการกีฬาโดยตรงโดยจะได้รับการลดภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคลต่างหากจากการลดหย่อนเกี่ยวกับการบริจาค ซึ่งหากประเทศไทยสามารถจูงใจให้ภาคเอกชนหันมาบริจาคเงิน หรือทรัพย์สินให้การกีฬาแห่งประเทศไทยมาก ๆ ก็จะทำให้การกีฬาในประเทศไทยมีการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพสู่สากล เป็นที่ยอมรับของนานาชาติ ตลอดจนเป็นการง่ายที่เราจะเสนอตัวเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติได้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 โดยให้มีมาตรการเฉพาะในการลดหย่อนภาษีบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่บริจาคเงินให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อสนับสนุนการกีฬาแห่งประเทศไทย ดังนี้

“ให้หักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ร้อยละ 1 นอกเหนือจากร้อยละ 10 ของการบริจาคอื่น ๆ ทุกรายการ แก่บุคคล ดังนี้

(1) บุคคลธรรมดา สำหรับการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการกีฬาจังหวัดสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด สมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” หรือกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย

(2) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล สำหรับการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการกีฬาจังหวัดสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด สมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” หรือกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย”

ดังนั้น หากประเทศไทยมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อจูงใจทางภาษีให้ภาคเอกชนเข้ามาส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ จะส่งผลดีต่อการพัฒนาการกีฬาและสามารถพัฒนาทัดเทียมนานาประเทศได้ และทำให้การเสนอตัวเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ ซึ่งนโยบายการกีฬาแห่งประเทศไทยและสมาคมกีฬาต่าง ๆ มีนโยบายที่จะเสนอตัวเป็นเจ้าภาพ เช่น โอลิมปิกเกมส์ หรือ เจ้าภาพร่วมในการจัดการแข่งขันฟุตบอลโลก จะประสบผลสำเร็จได้ง่ายยิ่งขึ้น ซึ่งถ้าหากประเทศไทยสามารถจัดการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติเหล่านี้ได้ จะส่งผลดีต่อมาในด้านต่าง ๆ มากมาย ไม่เพียงเฉพาะด้านกีฬาเท่านั้น เพราะหากประเทศไทยสามารถเป็นเจ้าภาพได้จะทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทยเป็นอย่างมาก ทำให้เศรษฐกิจหรือการค้าขายภายในประเทศดีขึ้น ผู้ประกอบการธุรกิจต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องการท่องเที่ยว โรงแรมที่พัก และอื่น ๆ ก็จะได้รับผลดีในส่วนนี้ด้วย นั่นเอง

กล่าวโดยสรุป ในส่วนของการวิเคราะห์มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณ์ นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชนนั้น ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ถึงปัญหาทั้งสามประการ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชน และมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทยโดยการนำเอาแนวคิด และทฤษฎีในทางกฎหมายมาวิเคราะห์กับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในประเทศไทย อีกทั้งข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยจากข่าวและการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยก็ยังได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาทั้งสามประการ โดยวิเคราะห์กับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกีฬาของต่างประเทศ ได้แก่ สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล ประเทศญี่ปุ่น เกาหลี ออสเตรเลีย และประเทศแคนาดา เพื่อจะได้แนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศไทยได้ และจะได้สรุปและเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานั้นในบทถัดไปด้วย

บทที่ 5

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

สำหรับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษาคณะนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชนนั้น ก็ได้มีปัญหาทางกฎหมายไม่ว่าจะเป็น ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย ในเรื่องของมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย รวมไปถึงมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลพื้นฐานแนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษาคณะนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน และมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในต่างประเทศและประเทศไทย ตลอดจนนำข้อมูลทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์ในบทที่ผ่านมา โดยในบทนี้ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงบทสรุป และข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาทั้งหมด ดังนี้

1) ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย

ปัจจุบันพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ได้ให้นิยามของคำว่า นักกีฬาอาชีพ หมายความว่า ผู้ซึ่งเล่นกีฬาอาชีพเป็นอาชีพ ส่วนบุคลากรกีฬาอาชีพ หมายความว่า ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด เมื่อพิจารณานิยามของบุคคลทั้งสองนี้ พบว่า บุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่ประกอบอาชีพกีฬา มีรายได้จากการเล่นกีฬาหรือผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน หรือผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ ดังนั้น เมื่อมีรายได้ที่มั่นคงแน่นอนแล้ว จึงจำเป็นที่บุคคลเหล่านี้จะต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามกฎหมายว่าด้วยเรื่องภาษี ตัวอย่าง เช่น นักฟุตบอลอาชีพเป็นลูกจ้างของสโมสรกีฬาฟุตบอลอาชีพ และการทำสัญญานั้นต้องเป็นการทำสัญญาที่เข้าลักษณะคล้ายคลึงกับกฎหมายแรงงาน โดยบางคนนั้นมีค่าจ้างและรายได้สูงมาก บางคนสูงนับเป็นแสนบาทต่อเดือนได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยมีการยกระดับของการเล่นกีฬาให้สามารถพัฒนาได้ทันตามความเป็นไปของวงการกีฬาในต่างประเทศ โดยมีลักษณะที่สามารถเล่นกีฬาเพื่อประกอบเป็นอาชีพได้ อีกทั้งยังได้มีการกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ที่กำหนดมาตรการคุ้มครอง ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนา นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพที่สอดคล้องกับสากล เพื่อยกระดับ มาตรฐานการกีฬาอาชีพในประเทศไทย ซึ่งในปัจจุบันก็มีผู้คนมากมายหลากหลายกีฬาที่พัฒนาตนเองจนสามารถเล่นกีฬาเป็นอาชีพได้ อีกทั้งผู้ประกอบการก็ยังส่งเสริมให้บุตรหลานหันมาเล่นกีฬาเป็นอาชีพ เพราะได้ทั้งสุขภาพที่ดี และมีรายได้จากการเล่นกีฬาอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามการเล่นกีฬาเป็นอาชีพหรือการประกอบอาชีพบุคลากรทางกีฬาอาชีพนั้น จะต้องเป็นการเล่นและประกอบอาชีพอย่างเต็มตัวเหมือนกับการประกอบอาชีพทั่ว ๆ ไป

นอกจากนี้ นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือชาวต่างชาติเอง เป็นอาชีพที่มีรายได้สูงมาก ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องจัดเก็บภาษีแก่ผู้มีรายได้ อย่างเท่าเทียมกัน แต่ในประเทศไทยนั้นไม่ได้มีมาตรการในการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพเหมือนต่างประเทศที่มีการยกเว้นภาษีแก่นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในการประกอบอาชีพใน 1 หรือ 2 ปีแรกของการประกอบอาชีพนี้ ซึ่งหากมีมาตรการในการยกเว้นภาษีให้แก่นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพจะทำให้ นักกีฬาสมัครเล่นหันมาเล่นกีฬาเป็นอาชีพเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ถือเป็นการพัฒนานักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมถึงสามารถมีนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพที่จะส่งออกไปเก็บเกี่ยวประสบการณ์ในต่างประเทศ เพื่อนำประสบการณ์เหล่านั้นมาพัฒนาการกีฬาของประเทศไทย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น หากประเทศไทยไม่มีมาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพจะทำให้การส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพนั้นไม่ประสบความสำเร็จ ทำให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ ไม่เป็นมืออาชีพตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ เนื่องจากในแต่ละสโมสรกีฬาอาชีพก็ได้มีการให้ค่าตอบแทนแก่นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพไม่เท่ากันทุกสโมสร อีกทั้งนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพระดับเยาวชนที่สามารถก้าวขึ้นเป็นนักกีฬาอาชีพได้นั้น จะต้องเสียภาษีตามกฎหมาย ในทางกลับกันถ้ารัฐมีมาตรการในการลดหย่อนภาษีหรือยกเลิการเก็บภาษีในช่วงแรกของการประกอบอาชีพกีฬาให้กับนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ จะทำให้มีนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพเข้าสู่ระบบได้มากขึ้น ไม่ต้องเป็นแบบกึ่งอาชีพเหมือนที่ผ่าน ๆ มา เพราะส่วนใหญ่จะเป็นแบบกึ่งอาชีพ

มากกว่าอาชีพ เนื่องจากไม่ใช่การเล่นกีฬาเป็นอาชีพอย่างเดียว กล่าวอีกอย่างหนึ่งที่ได้ชัด คือ การมาเล่นกีฬาอาชีพเป็นงานอดิเรกในระดับลีกล่าง ๆ ของฟุตบอลอาชีพ

2) มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย

ผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬา เป็นธุรกิจที่มีมูลค่าสูงมากในสังคมโลก เนื่องจากผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬามีความเกี่ยวข้องกับหลายส่วน เช่น ธุรกิจท่องเที่ยวเชิงกีฬา ผู้ผลิตและร้านค้าปลีก โรงงานกลุ่มผลิตภัณฑ์กีฬา นักกีฬามูลค่าสูง การตลาดกีฬาทั้งผลิตภัณฑ์และบริการ ผู้สนับสนุนการกีฬา เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันเทคโนโลยีด้านกีฬามีการพัฒนาที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเล่นกีฬา และทำให้การดูกีฬามีความสนุก และเกิดความบันเทิงต่อคู่แข่งกันเป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น เสื้อผ้า อุปกรณ์กีฬาต่าง ๆ ที่มีการพัฒนามากขึ้น การใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาช่วยในการตัดสินใจกีฬา หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีในการรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของนักกีฬาให้หายจากอาการบาดเจ็บได้เร็วขึ้น เป็นต้น โดยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็ได้มีการยอมรับในระบบของสหพันธ์กีฬานานาชาติ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากที่ในประเทศไทยต้องนำมาใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทยให้ทัดเทียมนานาชาติ และเพิ่มศักยภาพของนักกีฬาสู่ระดับโลก

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬามีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย โดยการนำเอาเทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้ในการกีฬา เช่น อุปกรณ์กีฬา อุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ เป็นต้น แต่ในทางกลับกันเทคโนโลยีเหล่านี้ก็มีมูลค่าสูงลิ่ว และจำเป็นต้องมีการนำเข้ามาจากต่างประเทศ และในบางเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ด้านกีฬาบางอย่างมีค่าภานำเข้าที่มีมูลค่าสูง จึงทำให้ประเทศไทยยังขาดแคลนในด้านเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ด้านกีฬาบางอย่าง และอุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ ทั้งนี้อุปกรณ์ดังที่กล่าวมานั้นถือเป็นสิ่งที่สำคัญมากในวงการกีฬา เพราะจะช่วยให้นักกีฬามีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง อีกทั้งอุปกรณ์กีฬาบางอย่างสมาคมกีฬาบางสมาคมก็ไม่มี จำเป็นขอความสนับสนุนหรือการเช่าเอกชน เพื่อให้ นักกีฬาของตนได้ใช้อุปกรณ์เหล่านั้น

ดังนั้นหากประเทศไทยมีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในส่วนของ การยกเลิกการเก็บภานำเข้าเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ด้านกีฬา อุปกรณ์ที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาจากอาการบาดเจ็บ หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีต่าง ๆ ในการก่อสร้างและซ่อมแซมสนามกีฬาที่ทันสมัย เพื่อที่จะให้ผู้ประกอบการกีฬาหรืออุตสาหกรรมทางด้านกีฬาสามารถนำเข้ามาได้ในราคาที่ไม่สูงมาก และทำให้ธุรกิจด้านผู้ประกอบการกีฬาหรือ

อุตสาหกรรมทางด้านกีฬาจะได้มีเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาได้ รวมไปถึงสโมสรกีฬาต่าง ๆ จะได้มีความสามารถที่จะนำเอาเทคโนโลยีใหม่ ๆ หรืออุปกรณ์ด้านกีฬาเหล่านี้ได้ เพื่อที่จะนำเอาเทคโนโลยีใหม่ ๆ เหล่านี้ ไปพัฒนาศักยภาพนักกีฬาของประเทศไทย และพัฒนาศักยภาพในการจัดการแข่งขันกีฬาให้มีประสิทธิภาพเป็นสากลมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็น สนามกีฬาที่มีความทันสมัย สปอร์ตคอมเพล็กซ์ที่ทันสมัยได้มาตรฐานสากล หรือแม้กระทั่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ในการนำมาช่วยผู้ตัดสินให้มีความยุติธรรมมากยิ่งขึ้น

3) มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย

สำหรับมหกรรมกีฬา เป็นการแข่งขันระหว่างประเทศหรือรัฐที่มีกีฬาหลากหลายชนิด และมักจะจัดขึ้นในช่วงหลายวัน โดยกีฬาโอลิมปิกจัดเป็นการแข่งขันมหกรรมกีฬาครั้งแรกในโลก ในปัจจุบันมีหลากหลายภูมิภาคได้นำรูปแบบกีฬาโอลิมปิกสมัยใหม่มาใช้ในการแข่งขันของตนเอง โดยในแต่ละครั้งจะมีเจ้าภาพ โดยประเทศต่าง ๆ ได้ส่งนักกีฬาเข้าแข่งขัน รางวัลในการแข่งขันจะเป็นเหรียญทอง เหรียญเงินและเหรียญทองแดง โดยส่วนใหญ่มหกรรมกีฬาจะจัดขึ้นทุก 2 และ 4 ปี โดยมหกรรมกีฬาได้แบ่งออกเป็น มหกรรมกีฬาระดับนานาชาติ เช่น โอลิมปิกเกมส์ ฟุตบอลโลก เป็นต้น มหกรรมกีฬาระดับภูมิภาค เช่น ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ เป็นต้น ซึ่งการจะเป็นเจ้าภาพในการจัดมหกรรมกีฬาเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากองค์กรต่าง ๆ นั่นเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยไม่มีการกำหนดมาตรการจูงใจทางภาษีอากรสำหรับเอกชนในการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยไว้เป็นการเฉพาะ อาจมีการกำหนดมาตรการดังกล่าวไว้เป็นการชั่วคราวเท่านั้น ซึ่งโดยทั่วไปการบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการศึกษาและสนับสนุนการกีฬาจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีโดยสามารถนำจำนวนเงินที่บริจาคมาหักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้ โดยมีสิทธิประโยชน์ในการหักลดหย่อนได้เป็นจำนวนสองเท่า แต่เมื่อรวมการบริจาคทุกรายการแล้วต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่นแล้ว ส่งผลให้ภาคเอกชนไม่นิยมที่จะบริจาคเงินให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยมากนัก เพราะภาคเอกชนเห็นว่าการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยก็นำมาหักลดหย่อนภาษีได้ไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่นแล้ว แต่ในทางกลับกันถ้าหากประเทศไทยมีมาตรการเฉพาะสำหรับการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยสามารถนำมาหักลดหย่อนภาษีได้นอกเหนือจากการบริจาคทั่ว ๆ ไป จะทำให้ภาคเอกชนหันเข้ามาบริจาคและส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

ดังนั้น หากไม่มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขัน มหกรรมกีฬานานาชาติ จะส่งผลให้การพัฒนาการกีฬาไม่สามารถทัดเทียมนานาชาติได้ และทำให้การเสนอตัวเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติ ซึ่งนโยบายการกีฬาแห่งประเทศไทยและสมาคมกีฬาต่าง ๆ มีนโยบายที่จะเสนอตัวเป็นเจ้าภาพ เช่น โอลิมปิกเกมส์ หรือ เจ้าภาพร่วมในการจัดการแข่งขันฟุตบอลโลก ไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งถ้าหากประเทศไทยสามารถจัดการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติเหล่านี้ได้ จะส่งผลในด้านต่าง ๆ มากมายตามมา ไม่เพียงเฉพาะด้านกีฬาเท่านั้น เพราะหากประเทศไทยสามารถเป็นเจ้าภาพได้จะทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศเป็นอย่างมาก ทำให้เศรษฐกิจหรือการค้าขายภายในประเทศดีขึ้น ผู้ประกอบการธุรกิจต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการท่องเที่ยว โรงแรมที่พัก และอื่น ๆ ก็จะได้รับผลดีในส่วนนี้ด้วย ซึ่งหากยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการกีฬา ประเทศไทยก็ไม่สามารถที่จะจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติเหล่านี้ได้ นั่นเอง

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากบทสรุปที่ได้กล่าวไปข้างต้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับ มาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน ดังนี้

1) ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในประเทศไทย

ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 โดยมีการกำหนดให้มีมาตรการทางภาษีเพื่อจูงใจให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ ดังนี้

“ให้นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ ที่จดทะเบียนเป็นนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพก่อนนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ได้เข้าทำสัญญากับสโมสรกีฬาอาชีพใน 2 ปีแรก ให้ยกเว้นภาษีใน 2 ปีแรกของการประกอบอาชีพได้”

2) มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาโดยผู้ประกอบการกีฬาภาคเอกชนในประเทศไทย

ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 โดยให้มีการกำหนดมาตรการทางภาษี ดังนี้

“ให้ยกเว้นภาษีนำเข้าแก่ผู้ประกอบการที่มีการนำเข้าเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือและอุปกรณ์การก่อสร้าง ขยายตัว ตกแต่งสนาม ตลอดจนอุปกรณ์เสริมต่าง ๆ ที่นำเข้าเพื่อการส่งเสริมด้านการกีฬา”

3) มาตรการทางกฎหมายเพื่อการส่งเสริมการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬานานาชาติในประเทศไทย

ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 โดยให้มีมาตรการเฉพาะในการลดหย่อนภาษีบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่บริจาคเงินให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อสนับสนุนการกีฬาแห่งประเทศไทย ดังนี้

“ให้หักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ร้อยละ 1 นอกเหนือจากร้อยละ 10 ของการบริจาคอื่น ๆ ทุกรายการ แก่บุคคล ดังนี้

(1) บุคคลธรรมดา สำหรับการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการกีฬาจังหวัดสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด สมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” หรือกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย

(2) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล สำหรับการบริจาคให้แก่การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการกีฬาจังหวัดสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด สมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” หรือกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย”

กล่าวโดยสรุป จากการศึกษาปัญหาที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย ศึกษากรณี นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ประกอบการภาคเอกชน รวมไปถึงการวิเคราะห์ปัญหา ตลอดจนการหาข้อเสนอแนะเพื่อที่จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ผู้วิจัยมีความเห็นว่า หากประเทศไทยสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ จะช่วยให้วงการกีฬาไม่ว่าจะเป็นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศหรือกีฬาอาชีพมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว และจะได้รับการสนับสนุนจากภาคเอกชนมากยิ่งขึ้น เพื่อยกระดับกีฬาในประเทศไทยทัดเทียมนานาประเทศ รวมไปถึงการที่รัฐใช้มาตรการทางภาษีเพื่อดึงดูดให้ภาคเอกชนเข้ามาส่งเสริมและสนับสนุนวงการกีฬามากยิ่งขึ้น ก็จะส่งผลต่อการขอรับเป็นเจ้าภาพในมหกรรมกีฬาระดับนานาชาติได้มากขึ้นตามแผนของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และสมาคมกีฬาต่าง ๆ อีกด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร. ภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร 2556. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์, 2556.
- เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม. การคลังว่าด้วยการจัดสรรและการกระจาย (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.
- ไกรยุทธ ชีรตยาคินันท์. ทฤษฎีภาษีเงินได้และภาษีเงินได้ของไทย. กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2521.
- คู่มือการจัดระดับการกำกับดูแลองค์การภาครัฐตามหลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance Rating). กรุงเทพมหานคร: บริษัท พรีเมียร์ โพร จำกัด, 2552.
- ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม. คำสอนวิชากฎหมายภาษีอากร (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมกฎหมายเนติบัณฑิตยสภา, 2558.
- ณรงค์กฤษณ์ นิมโรจธรรม. “ปัญหาการใช้ผลขาดทุนเพื่อประโยชน์ทางภาษี”. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556.
- ดุยลักษณ์ ตราชูธรรม. หลักกฎหมายภาษีอากร (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สถาบัน T.Training Center, 2553.
- บุญศรี มีวงษ์อุโฆษ. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอนคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2557.
- บรรเจิด สิงคะเนติ. หลักพื้นฐานสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญใหม่. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน. หน้า 29, 2554.
- บรรเจิด สิงคะเนติ. หลักนิติรัฐ. (พิมพ์ครั้งที่ 1). ใน เอกบุญ วงศ์สวัสดิ์กุล(บรรณาธิการ). นิติรัฐ นิติธรรม (หน้า 238-239). กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอนคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553.
- มานิต นิธิประทีป. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายภาษีอากร 1 (พิมพ์ครั้งที่ 1). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2547.
- รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์. ทฤษฎีการภาษีอากร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เคล็ดไทย, 2516.

เริงชัย อรรถทิมากุล. “มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา: ศึกษาการเครดิตภาษี การหักรายจ่ายเพิ่มเติม การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง”.

วิทยานิพนธ์ หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558.

วรวิมล เหล่าบ้านค้อ. “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนา กีฬาฟุตบอลอาชีพตาม พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556”. วิทยานิพนธ์ หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2558.

วาสนา สุขสมัย. “การนำระบบเครดิตภาษีเงินได้บุคคลธรรมดามาใช้แทนระบบการหักลดหย่อน”.

วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551.

เสถียร เศรษฐสิทธิ์. หลักนิติธรรมกับธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการบริษัทมหาชนในตลาด

หลักทรัพย์. หลักสูตรหลักนิติธรรมเพื่อวิชาชีพ วิทยาลัยรัฐธรรมนุญ สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ.

สุรัชย์ สุริติมชาพันธุ์. “ปัญหาการหักลดหย่อนภาษีเงินได้”. สารนิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

สมศักดิ์ พงศ์สุภาพ. “ปัญหาภาษีเงินได้เกี่ยวกับผลขาดทุนสะสม”. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะ

นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549.

อริย์รัช แก้วเกาะสะบ้า. หลักธรรมาภิบาลในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560.

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ถวิลวดี บุรีกุล ธรรมาภิบาล: หลักการเพื่อการบริหารรัฐกิจแนวใหม่ ออนไลน์ เข้าถึงได้จาก

http://wiki.kpi.ac.th/index.php?title=ธรรมาภิบาล%3A_หลักการเพื่อการบริหารรัฐกิจแนวใหม่

ฉัตรระวี ปรีสุทธิญาณ, “การประเมินมาตรการจูงใจทางภาษีอากร (Tax Expenditures)”, ออนไลน์

เข้าถึงได้จาก <http://www.kpi.ac.th/wiki/index.php>

ภาษาต่างประเทศ

Act on Subsidies for Private School (Act No. 78 of 1975) (Japan)

Australian Sports Commission Act 1989 (Australian)

Ernst & Young, “Worldwide R&D Incentives Reference Guide 2014–15,” Accessed May 1, 2016,

[http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/EY-worldwide-randdincentives-reference-guide/\\$FILE/EY-worldwide-randd-incentives-reference-guide.pdf](http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/EY-worldwide-randdincentives-reference-guide/$FILE/EY-worldwide-randd-incentives-reference-guide.pdf), p.257.

Income Tax Act 1989 (Canada)

The Basic Act on Sport. (Act No. 78 of 2011) (Japan)

The Brazilian Sports Code of Justice 2009 (Brazil)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – นามสกุล   สุรพันธ์ สาระพันธ์

ประวัติการศึกษา   - พ.ศ. 2550 นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- พ.ศ. 2552 สำนักฝึกอบรมวิชาว่าความแห่งสภาทนายความ รุ่นที่ 33
- พ.ศ. 2553 เนติบัณฑิต สมัยที่ 63
จากสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

- พ.ศ. 2553 ทนายความ ที่สำนักงานกฎหมาย สุรพันธ์ สาระพันธ์

